

รวมเรื่องสั้น

เรื่องเล่าของสเตลลา

สารบัญ

	หน้า
บ้านของสเตลลา	1
บึงน้ำหลังหมู่บ้าน	9
ในวันที่ฉันไม่เหมือนเดิม	17
เทวรูปศักดิ์สิทธิ์	25
เสียงที่ไม่มีใครได้ยิน	33
สาวงามประจำหมู่บ้าน	41
โรคระบาด	49
เรื่องเล่าของสเตลลา	57

แต่ทุก ๆ เรื่องเล่าในโลก

บ้านของสเตลลา

เลียมคิดอยู่ในหัวตลอดเวลาว่าเขาบ้ามาก ๆ ที่มายืนอยู่ตรงนี้...เวลานี้

เด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีเพิ่งจะย้ายกลับมาอยู่ที่บ้านเกิดของตัวเอง ได้เพียงสี่เดือนเศษหลังจากที่จำต้องจากที่นี้ไปตั้งแต่วันที่เขาลืมตาโลกได้เพียงสองวัน เหตุเพราะกราฟความก้าวหน้าในการงานของพ่อของเขาในตอนนั้นพุ่งสูงอย่างสุดขีดจนต้องย้ายไปในรัฐที่ใหญ่และมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า สิบสี่ปีแห่งการเติบโตของเลียมจึงเกิดขึ้นท่ามกลางศึกสูงระฟ้าและความเจริญที่แทรกซึมอยู่ทั่วทุกมุมถนน แต่โลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นกับพ่อของเขาอีกครั้งหนึ่งและเหวี่ยงเขาให้กลับมาอยู่ที่ที่ตัวเองลืมตาโลกเป็นครั้งแรก

ที่แห่งนี้ไม่ได้มีป่าคอนกรีต ไม่ได้มีความเจริญที่มากล้น มีเพียงบ้านเรือนกับอาคารที่สูงไม่กี่ชั้นกระจายตัวอยู่อย่างเป็นระเบียบตามผังเมืองที่จัดวางมาเป็นอย่างดี แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาของเลียม อันที่จริงเด็กหนุ่มเอนเอียงไปทางซึ่งชอบด้วยซ้ำ ไม่มีอะไรมาบดบังท้องฟ้าคราม ไม่มีฝุ่นควันและความวุ่นวายที่อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตได้ในระยะยาว ปัญหาที่แท้จริงของเลียมคือการที่เด็กหนุ่มไม่คุ้นเคยกับที่แห่งนี้ ที่เขายกกว่านั้นคือเขาไม่รู้จักใครที่อยู่ที่นี่เลย แต่เพื่อนบ้านหลาย ๆ คนยังจำพ่อของเขาได้ ดังนั้นแล้วเลียมจึงได้รับการเอ็นดูจากคนละแวกบ้าน ใกล้เรือนเคียงอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะเอ็นดูเด็กหนุ่มผู้เงียบขรึม

เลียมไม่ใช่คนที่เปี่ยมมิตรขนาดที่ว่าจะกล้าเข้าหาใครก่อน ไม่ใช่คนที่พูดเก่งซึ่งนั่นเป็นนิสัยที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดบวกกับผิวที่ขาวซีด ริมฝีปากที่บางเฉียบ หางตาที่ดูตลกจนดูคล้ายกับกำลังกักเก็บอะไรเอาไว้ในใจตลอดเวลา แม้ร่างกายของเด็กหนุ่มจะไม่ได้ฟ่ายผอมและแข็งแรงพอประมาณจากการหมั่นออกกำลังกายเป็นประจำ อาทิเช่นวิ่งคนเดียว เล่นบาสคนเดียว ยกเวทคนเดียว ฯลฯ แต่เด็กหนุ่มก็ไม่อาจรับมือกับคนอื่นได้เมื่อต้องกลายมาเป็นเป้าหมายของการกลั่นแกล้งและล้อเลียนจากเด็กรุ่นราวคราวเดียวกัน

ปัญหาเรื่องของการถูกกลั่นแกล้งในโรงเรียนเป็นปัญหาสามัญที่เกิดขึ้นแทบจะทุกโรงเรียนในประเทศ แม้ในช่วงปีหลัง ๆ มาในระดับความรุนแรงจะลดลงอย่างมีนัยสำคัญ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่บ่งบอกว่ามันได้หายไปแล้วโดยสมบูรณ์ โชคดีที่ตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมาในโรงเรียนที่เลียมศึกษาเล่าเรียนอยู่คนรอบข้างส่วนใหญ่เข้าใจและให้เกียรติในบุคลิกที่เฉพาะตัวของเลียมทำให้ชีวิตของเด็กหนุ่มในช่วงนั้นแม้ไม่ถึงกับราบรื่น แต่ก็ดำเนินไปอย่างปกติสุข แลเมเขายังมีเพื่อนสนิทจากโรงเรียนนั้นอีกด้วย หากทว่าโชคร้ายของเลียมคือโรงเรียนในบ้านเกิดของเด็กหนุ่ม ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

เลียมยังจำวันแรกที่ตนเองก้าวเท้าเข้าไปในโรงเรียนใหม่ได้ไม่มีวันลืม เขาเกือบมีเรื่องชกต่อยกับหัวโจกของแก๊งที่มีอิทธิพลและป๊อบปูลาร์ที่สุดในโรงเรียน เด็กหนุ่มขนาดตัวเท่า ๆ กันสามคนยื่นล้อมหน้าล้อมหลังท่ามกลางเสียงหัวเราะเย้ยหยันอันเย็นชาจากเด็กคนอื่น ๆ ที่ควรจะทำตัวเป็นมิตรต้อนรับนักเรียน

ใหม่อย่างเขา แต่กลับเลือกที่จะแกล้งเด็กหนุ่มผู้มาส่งสารถูกหาเรื่องตั้งแต่วันแรกที่มาเรียนอย่างเย็นชา เพราะหัตถ์ที่คราวนั้น ไม่ได้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น เพราะมีเด็กหนุ่มจากที่ไหนไม่รู้อีกคนหนึ่งแหวกฝูงชนเข้ามาห้ามและครูใหญ่ก็โผล่มาได้จึงหว่าพอดิบพอดิ

ครูใหญ่ของโรงเรียนใหม่ของเลียมสนิทสนมกับพ่อของเขาในระดับหนึ่ง เพราะทั้งคู่เคยเรียนอยู่ที่นี้ และเป็นเพื่อนคลาสนเดียวกันมาก่อน ดังนั้นแล้วพ่อของเขาจึงฝากให้ครูใหญ่ช่วยดูแลเลียมด้วย แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เพื่อนใหม่ทั้งหลายของเลียมคิดได้ ครั้งหนึ่งเด็กหนุ่มเคยถูกน้ำแดงจากกระป๋องที่มีใครบางคนเอาไปวางไว้บนประตูของห้องเรียนหกใส่จนเสื้อผ้าของเขาเประเปื้อนไปด้วยสีแดง แม้ครูประจำชั้นจะพยายามคาดค้นหาตัวผู้ร้าย แต่ผ่านไปไม่กี่วันผู้คนก็ลืมเรื่องนี้ไปในที่สุด เพราะเด็กหนุ่มก็จะ โดนกลั่นแกล้งด้วยวิธีการอื่นที่หนักกว่าแทน หลายครั้งชื่อของเขาที่ต่อท้ายด้วยคำแปลก ๆ ก็จะปรากฏอยู่บนกระดานดำ เลียมเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมคนที่นี่ถึงได้ดื้ออับรับขบขู่เขาอย่างอบอุนมากถึงเพียงนี้

“ให้ตายสิ” เลียมที่ยืนจ้องกระดานดำที่มีชื่อของตัวเองเขียนไว้อยู่อย่างเฉยเมยเหลือบไปมองเจ้าของเสียงที่ตั้งขึ้นทางด้านหลัง “อีกแล้วหรือ”

ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง แต่เด็กหนุ่มผมทองที่เพิ่งจะเดินสะพายกระเป๋าเข้ามาในห้องเรียนยามเย็น กลับดูเคียดแค้นร้อนใจมากกว่าคนที่โดนล้อเลียนเสียอีก นอกจากจะไม่พูดเปล่าแล้วยังเดินไปหยิบแปรงลบกระดานกับผ้าจี้ริ้วที่ถูกวางทิ้งไว้บนรางซอล์ก็อย่างไม่มียั้งคิดข้อมความกับภาพที่ทำร้ายจิตใจของเลียมออกไปจนหมดเกลี้ยง “พวกบ้านี่เอาแต่ทำร้ายจิตใจนายอยู่ได้ พ่อแม่ไม่สั่งสอนหรือ ใจ แล้วทำไมนายถึงได้ยังนั่งเฉยกับเรื่องบ้า ๆ นี่ได้อีก”

เด็กหนุ่มผมทองถามด้วยสีหน้าที่บ่งบอกได้อย่างเต็มเปี่ยมว่าเขาไม่เข้าใจพฤติกรรมทันทนต่อเรื่องบั่นทอนกำลังใจได้ราวกับมันเป็นเพียงขนนกบางเบาของเลียมเลยสักนิด

“มันไม่ใช่เรื่องของนาย โนอาห์ นายไม่จำเป็นต้องมายุ่ง”

“เดี๋ยวลีเลียม” ตอนแรกเลียมจะหนี โนอาห์โดยไม่บอกกล่าวด้วยซ้ำ แต่นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนที่เปล่งประกายของเด็กหนุ่มอีกคนกลับรั้งตัวเขาไว้ “เย็นนี้นายไปเล่นบาสอีกมั๊ย”

“ไม่ได้ไป”

“...”

“นายควรอยู่ที่ห่างฉันไว้จะดีกว่านะ โนอาห์ อย่าหาว่าฉันไม่เตือน” น้ำเสียงที่ราบเรียบนั้นยังไม่เย็นชาเท่ากับการทิ้งคนที่เข้ามาถามไถ่ด้วยความเป็นห่วงให้อยู่เพียงลำพังโดยไม่แม้แต่เอ่ยคำว่า “ลาก่อน” เลียมถอนหายใจออกมาเมื่อเดินพ้นออกมาจากรั้วโรงเรียน เขารู้สึกเหมือนได้ปลดปล่อยบางสิ่งบางอย่างที่หนัก

ออกไปจากหลัง แต่แล้วพลันนั้นหัวคิวของเด็กหนุ่มก็ขมวดเข้าหากันเมื่อเขานึกถึงใบหน้าของเด็กหนุ่ม
ผมทองคนนั้น

ถ้าจะมีเพียงไม่กี่คนที่เข้ามาทำดีกับเลียมตั้งแต่เลียมย้ายโรงเรียนมา โนอาห์คงเป็นหนึ่งในนั้นอย่างไม่
ต้องสงสัย โนอาห์คือคนที่เข้ามาช่วยเลียมจากการถูกคุกคามจากแก๊งเจ้าถิ่นประจำโรงเรียน ช่วยหาผ้ามาเช็ด
และเสื่อมาเปลี่ยนให้ตอนเลียมถูกน้ำหวานราดใส่ คอยลบข้อความที่จะทำให้ร้ายจิตใจให้หายไปจากสายตา
เปรียบเสมือนเขามีบอดี้การ์ดประจำตัวที่ไม่ปาน ทั้ง ๆ ที่โนอาห์แสนดีขนาดนั้น แต่เลียมก็ยังพยายามตีตัว
ออกห่าง ทั้ง ๆ ที่ยามเปลอไพลเขาก็มักจะแอบมองอีกฝ่ายอย่างเงียบเชียบไม่ให้อีกฝ่ายรู้ แต่พออีกฝ่ายเข้า
ใกล้ซัด เขาก็พยายามผลักไสไล่ส่ง

นี่คงเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาเกลียดตัวเองมากขนาดนี้

คงเพราะว่าอีกฝ่ายเองก็เป็นหนึ่งในสมาชิกของแก๊งที่พยายามจะรับน้องเขาตั้งแต่วันแรกที่เขาย่ำเท้า
ลงบนพื้นของโรงเรียนแห่งนี้ ความรู้สึกไม่วางใจจึงทำให้เลียมไม่กล้าที่จะใกล้ซัดกับอีกฝ่ายมากนัก แต่
ขณะเดียวกันเด็กหนุ่มก็รู้สึกขัดแย้ง เพราะอีกใจหนึ่งเขาก็อยากให้อีกฝ่ายบ้วนเปียนอยู่รอบข้าง รู้สึกดียามอีก
ฝ่ายปกป้องเขาจากเพื่อนในกลุ่มเดียวกันเอง อยากให้อีกฝ่ายมองด้วยสายตาที่เปล่งประกายแบบนั้น แต่
กลับกันเขาก็ไม่อยากจะจะเป็นเพื่อนกับอีกฝ่าย ไม่อยากที่จะเป็นแค่คนรู้จัก เลียมคงต้องอาศัยความพยายาม
มากกว่านี้ในการปรับตัว ไม่ให้ตัวเองคิดฟุ้งซ่านถึงเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง เขาควรเจียมเนื้อเจียมตัวและใช้ความ
เงียบเป็นเกราะกำบังที่ทำให้เขาลอยตัวเหนือทุกปัญหา แต่วิธีที่ทำให้เขาเลิกคิดมากได้ดีที่สุดคือการเล่นกีฬา
อะไรสักอย่าง ดังนั้นแล้วเมื่อเลียมกลับถึงบ้าน หลังทักทายบิดาของตัวเองเสร็จ เด็กหนุ่มก็เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว
ถอดชุดบาสไปที่สนามกีฬาใกล้บ้านภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

.....

ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่ท้องฟ้าเปลี่ยนสีจากส้มอมม่วงไปเป็นสีน้ำเงินเข้มราวกับผ้าม่านที่หนาหนัก เลียมแหงน
หน้าขึ้นมองดาวที่ระยิบระยับซึ่งเป็นส่วนที่เขาโปรดปรานมากอีกส่วนในบ้านเกิดที่ไม่คุ้นเคยนี้พร้อมกับ
ปาดเหงื่อที่ผุดพรายตามใบหน้าและไรผม ความทรงจำเลวร้ายที่เกิดขึ้นในวันนี้ถูกลบเลื่อนไปข้างเล็กน้อย
ต้องขอบคุณที่แถว ๆ บ้านเขามีสนามกีฬาที่ไม่ค่อยมีคนมาใช้อยู่ทำให้เด็กหนุ่มได้ใช้เวลาอยู่กับตัวเองแบบที่
ไม่ต้องเจอใครบ้าง

อันที่จริงก็ไม่ใช่ว่าสนามแห่งนี้จะร้างไร้ผู้คนไปเลยหรอก แต่อย่างน้อยคนก็ไม่ไ้ได้มากมายจนทำให้เด็ก
หนุ่มอึดอัด ยิ่งวันไหนที่ไม่คนเลยอย่างเช่นวันนี้ เลียมจะยิ่งเบิกบานใจเป็นพิเศษ ขยับตัวไปมาได้อย่าง
กระตือรือร้น ชูตลูกกลม ๆ ลงห่วงได้อย่างงดงามหลายต่อหลายลูกโดยไม่ถูกรบกวนโดยใคร แต่วันนี้เขา
ออกแรงมากพอแล้ว ถึงเวลาที่เขาจะกลับบ้านแล้ว

โทรศัพท์ของเลียมที่ใส่อยู่ในกระเป๋าถือผ้ามัดสั้นราว ๆ สองสามทีก่อนจะนั่งไป เมื่อเลียมเปิดดูก็พบว่าเพื่อนที่โรงเรียนเก่าของเขาส่งข้อความมาหา

สรุปแล้วนายรู้สึกดีกับผู้ชายคนนั้นจริงดิ

คงงั้นมั้ง แต่ฉันไม่ได้อยากยุ่งกับเขาหรอก

อ้าว ทำไมล่ะ

นายเล่าให้ฉันฟังไม่ใช่หรือว่าเขาดีมากขนาดไหน

เขาดีก็จริง แต่ถ้าเขารู้ว่าความคิดในหัวฉันแปรเปลี่ยนมากแค่ไหน เขาคงไม่ต่างกับคนอื่น ๆ หรอก

เลียมเก็บโทรศัพท์ใส่ที่เดิม แม้เขาจะสัมผัสได้ว่าโทรศัพท์กำลังแจ้งเตือนข้อความใหม่ อย่างไรก็ตามแล้วคืนนี้เขาก็มีเวลาคุยกับเพื่อนอีกยาวไกล

เมื่อเลียมยกกระเป๋าสะพายขึ้นบนบ่าแล้ว เด็กหนุ่มก็ก้มลงหยิบลูกบาสที่เกือบจะกลิ้งไปตามแรงลมที่พัดมา แต่จังหวะที่เลียมกำลังจะยื่นกายขึ้นนั่นเอง อยู่ดี ๆ ร่างสูงโปร่งก็ชะงักงันราวกับเครื่องจักรที่ถูกถอดปลั๊ก

“เลียม...” พลันใจของเลียมเต้นแรงขึ้นมาเมื่อเขาสบตากับดวงตาสีสวยที่แสนคุ้นเคยคู่กัน “ไหนนายบอกว่าคุณไม่ได้มาเล่นบาสไง”

คนที่กำลังจะกลับบ้านอ้า ๆ อึ้ง ๆ เพราะโดนถามโดยไม่ทันได้ตั้งตัว “ทำไมนายถึงได้มาอยู่ที่นี้ได้”

“ฉันเพิ่งจะกลับจากบ้านเพื่อนมา” เลียมเหลือบไปเห็นบิกไบค์คันใหญ่จอดอยู่ตรงหน้าสนาม เขาได้ข่าวว่าพ่อของโนอาห์เป็น CEO ของบริษัทไอที บ้านของเด็กหนุ่มผมทองคงร่ำรวยไม่ใช่เล่น ๆ “นายยังไม่ตอบคำถามฉันเลยนะเลียม ทำไมนายถึงโกหก”

ความเงิบตืดผ่านคนทั้งสองไปชั่วขณะหนึ่ง แล้วเลียมจึงเอ่ยเสียงเรียบ “ฉันไม่ได้โกหก ฉันแค่เปลี่ยนใจ ฉันไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบอกนายด้วย...ฉันจะกลับบ้านแล้ว”

“เดี๋ยวก่อนสิ” เลียมรู้สึกเหมือนมีกระแสไฟแล่นผ่านร่างเมื่อมือของโนอาห์จับที่ข้อมือของเขาอย่างกะทันหัน เด็กหนุ่มพยายามไม่หันกลับไปมองอีกฝ่าย “กลับด้วยกันมัย ฉันไปส่งนายได้”

“ฉันไม่ได้ขอให้นายไปส่ง...ฉันกลับเองได้”

“เดี๋ยวลีเลียม” โนอาห์ยังไม่ยอมปล่อยมือออกง่าย ๆ “ทำไมนายถึงเขินชากับฉันนัก ฉันไม่ได้จะมาแกล้งนายสักหน่อย”

“งั้นทำไมนายถึงต้องเข้าหาฉันด้วย” เลียมหมดความอดทน “จุดประสงค์นายคืออะไรกัน”

“ฉันแค่อยากรู้จักนาย...ฉันแค่อยากเป็นเพื่อนกับนายก็เท่านั้นเอง”

“แต่ฉัน ไม่ได้อยากเป็นเพื่อนกับนาย” เลียมดึงมือของ โนอาห์ออกอย่างไม่ยี่หระ “ฉันไม่อยากจะอยู่กับใคร ฉันไม่อยากจะใครอื่น ฉันอยากอยู่คนเดียว”

เลียมไม่ได้มีปัญหากับการที่เขาต้องนั่งรับประทานอาหารในโรงอาหารคนเดียวท่ามกลางคนที่มีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนของตัวเอง ไม่กังวลถ้าหากเขาจะต้องทำการทดลองในคลาสเคมีโดยที่ไม่มีคู่อุปกรณ์ แต่เขาไม่ชอบที่มีใครก็ไม่รู้มาทักเขาอย่างนี้...เขาไม่ได้เกลียด โนอาห์ แต่เขาเกลียดตัวเอง

โนอาห์ที่โดนตอบกลับด้วยถ้อยคำไม่เห็นใจเหมือนจะซึม ๆ ไป แต่สักพักหนึ่งเด็กหนุ่มที่ก้มหน้าก้มตาครุ่นคิดอะไรบางอย่างก็เงยหน้าขึ้น “ฉันก็ไม่ได้อยากเป็นเพื่อนนายแล้วเหมือนกัน”

เลียมวางงว่าทำไมอยู่ดี ๆ โนอาห์ถึงได้กลับคำเอาดี ๆ แต่ไม่ปล่อยให้เคลือบแคลงนาน เด็กหนุ่มตรงหน้าก็ทำในสิ่งที่ทำให้เลียมตาเบิกกว้าง

“ทำไมนายถึงต้องต่อต้านฉันด้วย” แม้ว่าตอนนี้ โนอาห์จะผละริมฝีปากออกแล้ว แต่รสชาติของจูบที่แสนดูดดื่มนั้นก็ยิ่งตราตรึงจนทำให้หัวสมองของเลียมมึนตื้อ “ทั้ง ๆ ที่นายเองก็แอบมองฉันอยู่ตลอด ทั้ง ๆ ที่นายก็สนใจฉันเหมือนที่ฉันสนใจนายแท้ ๆ ทำไมนายถึงต้องเย็นชากับฉัน เหมือนที่นายเย็นชากับพวกโง่เง่าที่โรงเรียน”

เลียมอธิบายความรู้สึกของตัวเองไม่ถูก นั่นคือจูบแรกในชีวิตเขาที่ถูกขโมยไปอย่างง่ายดายโดยเด็กหนุ่มผมทองแสนดีคนนี้ เขาไม่เข้าใจเลย...ไม่สิ เขา*ดู*ไม่ออกเลยมากกว่า

“กลับบ้านด้วยกันนะ”

.....

ความสัมพันธ์ระหว่างเลียมกับโนอาห์พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว แม้ว่าพวกเขาทั้งสองคนจะไม่ได้เริ่มต้นจากการที่เป็นเพื่อนกันเลยด้วยซ้ำ แต่โนอาห์ก็ไม่ได้รู้สึกประดักประเดิดอะไรที่ความสัมพันธ์ของพวกเขาข้ามขึ้นมาไกลเกินคาด ผิดกับเลียมที่คิดว่าทั้งหมดนี้เร็วเกินไปจนเด็กหนุ่มตามไม่ทัน แต่ถึงอย่างนั้นเลียมก็ไม่ได้เกลียดสิ่งที่เป็นอยู่ อันที่จริงต้องบอกว่า โนอาห์เป็นเหมือนแสงสว่างที่สาดส่องเข้ามาท่ามกลางความมืดมิดแห่งปัญหาที่ปกคลุมอยู่รอบข้างสำหรับเลียมด้วยซ้ำไป โนอาห์ตีตัวออกห่างจากกลุ่มเพื่อนเดิมที่เคยคบกัน เพื่อนกลุ่มเดียวกับที่รังแกแฟนหนุ่มของเขาและบอกใครต่อใครว่าสถานะหัวใจของเขาไม่ว่างอีกแล้วอย่างไม่อายใครหน้าไหน

การที่เด็กผู้ชายสองคนในโรงเรียนคบกันในลักษณะที่ไม่ใช่เพื่อนไม่ใช่เรื่องใหม่อีกต่อไปแล้ว ถ้าจะพูดให้ถูกคือมันเป็นเรื่องปกติเกินกว่าที่ใครจะมานั่งสนใจแล้ว แต่เพราะทั้งสองคนนั้น คนหนึ่งก็เป็นเด็กใหม่ที่มักตกอยู่ในวงนินทาของพวกเพื่อน ๆ อยู่บ่อยครั้ง คนหนึ่งก็เป็นหนุ่มนักกีฬาสุดฮอตที่ได้รับการ

ยอมรับจากกลุ่มเพื่อนด้วยตัวเอง เรื่องราวของพวกเขาจึงถูกเพ่งเล็งจากคนในโรงเรียนอยู่ไม่น้อยเลย มีทั้งคนที่สนใจในแง่ดีที่เริ่มเปลี่ยนพฤติกรรมที่แสดงออกต่อเลียมซึ่งเลียมคิดว่านั้นคือความจอมปลอม เพราะพวกเขาเหล่านั้นมาทำดีกับเลียมแค่เพราะเลียมเป็นแฟนหนุ่มของคนที่เขารัก และอีกส่วนหนึ่งคือคนที่จริงใจหรือถ้าจะพูดอีกอย่างคือคนที่หมั่น ไล่เลียมมาตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ก็ยังซิงซังอยู่วันยันค่ำ แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น โนอาห์ก็ไม่เคยปล่อยมือและคอยปกป้องเขาอยู่ตลอด ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร ทั้งสองคนก็ยิ่งตัวติดกันราวกับต่างฝ่ายต่างก็เป็นเงาของกันและกัน

เย็นวันหนึ่ง โนอาห์กับเลียมวางแผนที่จะไปเล่นบาสด้วยกันหลังเลิกเรียน แฟนหนุ่มของเลียมคือหนึ่งในสมอร์ฟอ์เวิร์ดที่ไวเป็นลมกรดในทีมบาสเกตบอลของโรงเรียน และในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้าการแข่งขันบาสเกตบอลระดับเยาวชนซึ่งจัดขึ้นปีละครั้งจะกลับมาเยือนอีกครั้ง ดังนั้นแล้ว โนอาห์จึงต้องเตรียมพร้อมฝึกซ้อมเพื่อคว้าชัยชนะกลับมาสู่โรงเรียนให้ได้ เลียมตกลงที่จะช่วยเป็นคู่ซ้อมให้กับเด็กหนุ่มผมทอง ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงแล้วนั้นเป็นเพียงข้ออ้างที่จะทำให้โนอาห์ได้อยู่กับเลียมสองต่อสองต่างหาก แต่เลียมไม่รู้เลยแม้แต่น้อย หากทว่าแผนที่ทั้งสองคนวางไว้ก็พังครืนเมื่อเพื่อนที่กลายเป็นอดีตไปแล้วของโนอาห์คนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นมาในห้องขณะที่ยังสองคนกำลังเก็บกระเป๋า

“จอห์น?” โนอาห์ประหลาดใจพอสมควรที่เห็นคนที่เขาไม่ได้คุยกันมานาน โผล่มาที่ห้องในเวลานี้ เด็กหนุ่มร่างสูงผละจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำอยู่แล้วมายืนบังแฟนหนุ่มของตัวเองไว้พร้อมกับมองคนตรงหน้าด้วยสายตาที่พร้อม โจมตี “มีธุระอะไร?”

“โนอาห์” สีหน้าของอดีตเพื่อนที่ โนอาห์เลิกคบไปแล้วดูระอึกระอ่วน “นายสบายดีไหม?”

“ไม่เลยสักนิด” โนอาห์ตอบกลับอย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด “ถ้านายจะมาหาเรื่องกัน นายกลับไปดิกว่าฉันเคยบอกพวกนายแล้วว่าฉันไม่ยอม”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อยเจ้าจิ้ง ฟังให้จบก่อนสิ” คำพูดตอนท้ายพอจะทำให้เลือดของคนที่ยังยืนหน้าได้ แต่ว่า... “เปาโลมีเรื่องอยากคุยกับนาย”

“เรื่อง?”

“โนอาห์ฉันขอเรื่องล่ะ” เลียมจำชื่อของเปาโลได้ดี...เด็กผู้ชายตัวสูงใหญ่คนนั้นแหละที่เป็นตัวตั้งตัวตีจะหาเรื่องเขาตั้งแต่วันแรก “ยังไงนายกับเปาโลก็เป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งหลายปีจะมาผิดใจกันเพราะ...ผู้ชายคนนี้คนเดียวยังไง”

“...”

“พวกเราไม่ได้มีปัญหาหรอกนะที่พวกนายสองคนคบกัน แต่พวกเราแค่อยากคุย...กับทั้งนายแล้วก็...แฟนของนาย”

.....

เลียมคิดอยู่ในหัวตลอดเวลาว่าเขาบ้ามาก ๆ ที่มายืนอยู่ตรงนี้...เวลานี้

แม้ว่าจะเป็นเวลาบ่ายคล้อยที่แสงแดดยังคงร้อนแรงเจิดจ้า แต่กระนั้นเพราะต้นสนสูงใหญ่ที่เรียงรายกันแน่นขนาดจึงทำให้ที่นี่ดูมืดมิดกว่าที่ไหน ๆ ในเมือง เลียมไม่เคยคิดจะมาเยี่ยมเยือนป่าที่อยู่ท้ายหมู่บ้านมาก่อน แม้เขาจะเคยเห็นป่านี้ครั้งหนึ่งตอนที่พ่อของเขาขับรถเล่นเข้ามาที่นี่หลังจากที่ไม่ได้กลับมาเป็นเวลานาน แต่เพราะบรรยากาศที่ดูวังเวง เหมือนที่แห่งนี้มีเวลาเดียวคือเวลากลางคืนก็มากพอแล้วที่จะทำให้ความประหลาดตัวขึ้นในใจของเด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีได้ ถ้าไม่ใช่เพราะแฟนหนุ่มของเขา เลียมสาบานได้เลยว่าต่อให้เขาต้องอยู่ที่นี่ไปอีกนานเท่าไร เขาก็จะไม่มีวันแม่แต่จะอย่างกรายเข้ามาเป็นอันขาด

“โนอาห์ฉันไม่ได้อยากหาเรื่องนาย เราเป็นเพื่อนกันมานาน ฉันแค่ไม่เข้าใจ” เลียมยังจำแวตาสบประมาทที่เปาโลมองเขาได้ในตอนที่โนอาห์พาเขาไปที่ใต้สะพาน...สถานที่รวมกลุ่มของเพื่อนของโนอาห์ที่โนอาห์ไม่ได้มาเข้าร่วมมานานแล้ว “ฉันไม่ได้อยากทำลายมิตรภาพของเรา และฉันก็ไม่เคยเหยียดเพศ แม้ว่านายจะไม่เคยบอกฉันก็ตามทีเถอะ...แต่ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเป็นเหมือนนี้ ผู้ชายในโรงเรียนมีตั้งเยอะตั้งแยะที่เหมาะสมกับนายกว่าเหมือนนี้ การที่นายคบกับเหมือนนี้มันทำให้นายดูแย่มาก”

แน่นอนว่าเมื่อโนอาห์ได้ยินเช่นนั้น เด็กหนุ่มก็แสดงอาการไม่พอใจพร้อมกับโต้กลับไปที่นั่นที่ว่ามันไม่ใช่เรื่องของเปาโลที่จะมาตัดสินเลียมด้วยอคติ เปาโลไม่รู้จักเลียม ได้เสียหนึ่งของที่โนอาห์รู้จักด้วยซ้ำ สุดท้ายเปาโลก็ยื่นข้อเสนอบางอย่างมาให้กับเลียม

“จูนายก็พิสูจน์สิ... ไอ้เด็กใหม่ นายคงเคยได้ยินเรื่องบ้านในป่าท้ายหมู่บ้านมาก่อน คนที่นั่นกลัวที่นั่นมาก เพราะมันดูลึกลับ นายไปถ่ายรูปกับบ้านหลังนั้นมา พวกเราถึงจะยอมรับนายว่านายไม่ใช่ไอ้พวกขี้แพ้ที่จะทำให้โนอาห์ดูแย่” โนอาห์ไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอที่บ้าบอของเพื่อนที่คบกันมานานอย่างเปาโล มันเสียมากที่เลียมจะไปถ่ายรูปป่าที่แม่แต่ผู้ใหญ่ยังไม่กล้าเข้าไป และเลียมก็ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น แต่เพราะเด็กหนุ่มรู้สึกละอายใจเกินกว่าจะเพิกเฉยจึงตัดสินใจไปยังที่ที่พวกนั้นบอก

ทั้ง ๆ ที่เพิ่งมาอยู่ที่นี่ได้ไม่กี่เดือน แต่เลียมกลับทำลายมิตรภาพที่ยืนยาวของคนที่เป็นห่วงเป็นใยเขา กับเพื่อนสนิท ถ้าหากว่าการที่เขาทำอย่างนี้จะทำให้คนพวกนั้นสบายใจเขาก็จะทำ

มันคงเป็นบ้านหลังนี้...บ้านที่ทำจากไม้ทั้งหลังซึ่งดูคล้ายกับพวกบ้านที่เห็นกันตามหนังสือของขวัญ เลียมเข้าใจแล้วว่าทำไมที่นี่ถึงได้เป็นที่โจษจานอย่างกว้างขวาง อยู่ได้ไม่กี่นาทีก็รู้สึกขนลุกแล้ว ดังนั้นรีบทำมันให้เสร็จ ๆ ไปจะดีกว่า ไม่รอช้าเลียมหยิบสมาร์ตโฟนของตัวเองแล้วเข้าแอปพลิเคชันถ่ายภาพ แคเซลฟีตรงหน้าบ้านก็พอแล้วใช่ไหมล่ะ

เลียมคิดว่ารูปเดียวก็เพียงพอแล้ว แต่เพื่อความมั่นใจเด็กหนุ่มจึงกดเซอิกรอบหนึ่ง จังหวะที่นิ้วเรียวยาวสัมผัสได้บนหน้าจอเพื่อจับภาพอยู่นั่นเอง อยู่ดี ๆ คิ้วของเด็กหนุ่มก็ขมวดเข้าหากัน เลียมว่าตัวเองมองไม่ผิด เขาเห็นอะไรสักอย่างอยู่ทางด้านหลัง อะไรสักอย่างที่ทำให้เขาเหินวาบไปทั้งสันหลัง

มีหญิงชราคนหนึ่งอยู่ตรงชานบ้านจ้องมองเขามาด้วยสายตาที่ว่างเปล่า

.....

“ตื่นแล้วหรือ” น้ำเสียงแห้งผากที่ดังขึ้นต้อนรับการลืมตาของเด็กหนุ่มทำให้เลียมที่กำลังลืมตาขึ้นสะดุ้งโหยง เลียมจำได้ว่าก่อนหน้านี้เขาไปที่บ้านหลังลึกลับที่ตั้งอยู่ในป่าเพื่อถ่ายรูปไปพิสูจน์ตัวเอง แต่ว่าเขาเห็นหญิงชราคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลัง ก่อนที่โลกทั้งใบของเขาจะดับวูบไป...ให้ตายเถอะ นี่เขาสลบไปอย่างนั้นหรือเนี่ย ว่าแต่ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนกัน “เกือบ ๆ หนึ่งชั่วโมง ไม่ใช่เวลาที่น้อยเลยนะจ๊ะเด็กน้อย”

เสียงแห้งผากนั้นดังขึ้นอีกหน คราวนี้ร่างสูงโปร่งรีบลุกขึ้นนั่งอย่างกระสับกระส่าย ก่อนที่จะสะดุ้งกึกเมื่อสบตากับหญิงชราที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขา “ไม่คิดเลยนะว่าการมาถ่ายรูปที่หน้าบ้านคนอื่นจะกลายเป็นเรื่องปกติของเด็กวัยรุ่นยุคนี้ไปเสียแล้ว”

ใช่ ตอนนี้อยู่ในบ้าน...บ้านที่เขาไม่อยากจะมาอยู่เลยสักนิด “ผมขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ ผมแค่...ผมไม่คิดว่าบ้านหลังนี้จะมีคนอยู่”

เลียมละล้าละลักแก้ตัวด้วยใจที่เต้นแรง เขาสัมผัสได้ว่าความช่วยเหลือจะมาเยือนในอีกไม่ช้า “ตายจริงเป็นคำแก้ตัวที่เรียบง่ายดีนะจ๊ะ อืม...แต่ไม่รู้เหมือนกันว่ามันจะฟังขึ้นสำหรับตำรวจหรือเปล่า”

ใจที่เต้นแรงในตอนแรกตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม “คุณน้ำครับ ผมขอร้องล่ะครับ อย่าให้เรื่องนี้มันเป็นเรื่องใหญ่โตเลยนะครับ ผม...ผมเพิ่งมาอยู่ที่นี่ไม่นาน ขอร้องล่ะครับ ให้ผมทำอะไรผมก็ยอม”

“แหม ปากหวานนะ ที่เรียกกันว่าน้ำ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นยายของเธอได้แล้ว” หญิงชราที่เดินไปที่ชั้นหนังสือซึ่งเรียงรายไปด้วยหนังสือมากมายทั้งเก่าและใหม่ยิ้มด้วยรอยยิ้มที่ทำให้เธอดูเด็กลงหลายปี ราวกับว่าเธอไม่สนใจเลยว่าเด็กหนุ่มที่สลบไปตอนเห็นหน้าเจ้าของบ้านตัวจริงกำลังลนลานนั่งไม่ติดเก้าอี้ “เรียกกันว่าสเตลลาอะจ๊ะ...เธอจะได้จำได้ว่าฉันไม่ใช่คนที่ใจร้ายจนถึงขนาดจะไม่ให้คนที่ทำผิดได้โอกาสแก้ตัวเป็นคนที่สอง”

เลียมที่กำลังเครียดหนัก ในหัวเอาแต่นึกถึงผลกระทบที่อาจตามมาจากการมาแอบถ่ายรูปบ้านของคนอื่นยังไม่เข้าใจหนักกว่าเดิม สวนทางกับร่างระหงที่เพิ่งจะกลับมานั่งลงบนเก้าอี้ไม้ข้าง ๆ เพียงที่เด็กหนุ่มหลับไหลอยู่เมื่อไม่กี่นาทีก่อน ใบหน้าของเธอยังประดับไปด้วยรอยยิ้มที่กว้างกว่าเดิมเล็กน้อย หญิงสูงวัยเปิดหนังสือหุ้มปกหนังสือสีดำลนลานพร้อมกับเอ่ยบอกเด็กหนุ่มด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ถ้าเธอบอกว่าให้ทำอะไรก็ยอมเพื่อเป็นการชดเชยความผิดของเธอ เธอก็ช่วยฟังเรื่องของฉันหน่อยละกันนะจ๊ะ”

บึงน้ำหลังหมู่บ้าน

อาร์มันโดรู้สึกว่ามันสูงใหญ่อันเก่าแก่ไม่รู้สายพันธุ์ข้าง ๆ บึงน้ำที่เงียบสงบนี้เป็นบ้านหลังที่สอง...และอาจเป็นบ้านที่เป็นที่พักใจของเขาได้ดีกว่าบ้านจริง ๆ ที่เขาเติบโตมาเสียอีก

แต่ก่อนอาร์มันโดเคยคิดว่าตัวเอง是孩子ที่โชคดีที่สุดในหมู่บ้าน เพราะเขาเติบโตมาในครอบครัวที่อบอุ่นไปด้วยความรักที่มีทั้งพ่อและแม่เป็นคนมอบให้ ในขณะที่เด็กอีกหลาย ๆ คนต้องเติบโตมาในครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์บ้างขาดพ่อ บ้างขาดแม่ บ้างก็อาจไม่เหลือใครเลย แม้กระทั่งญาติผู้ใหญ่ในบ้าน ตอนอาร์มันโดลืมตาดูโลกนี้ได้สี่ปี ในวันแรกที่เริ่มต้นเข้าสู่ฤดูร้อนอย่างเป็นทางการ หัวหน้าหมู่บ้านในขณะนั้นซึ่งเป็นแม่เต่าที่ทุกคนในหมู่บ้านต่างให้ความเคารพอุ้มกองฟ้ายุกยุกขยู่ไว้ในอ้อมแขนพร้อมกับวิ่งไปทั่วหมู่บ้านด้วยสีหน้าที่แตกตื่น

“ใคร ใครมันบังอาจ!” อาร์มันโดจำได้ว่าตอนนั้นเขาเอามือน้อย ๆ ยกขึ้นมาปิดหู เพราะไม่อาจทนเสียงกรีดร้องกราดของหัวหน้าหมู่บ้านยามเดินผ่านหน้ารั้วไม้ของบ้านเขาที่สูงพอจะบดบังร่างเล็ก ๆ ที่แอบซ่อนดูความเป็นไปทุกอย่างอย่างไร้รู้อยู่ได้ ท่าทางอันน่าเกรงขามของแม่เต่าทำให้ใจของเด็กหนุ่มที่อ่อนประสบการณ์หวั่นไหว หากทว่าเพราะความสงสัยที่ท่วมท้นในใจ เพราะเหตุใดแม่เต่าถึงได้ดูไม่พอใจถึงเพียงนั้น อาร์มันโดจึงยังแอบเฝ้ามองผ่านช่องว่างเล็ก ๆ ตรงรั้วบ้านอย่างเงียบเชียบไม่ให้ใครเห็น

“เกิดอะไรขึ้นครับแม่เต่า” ไม่ได้มีเพียงแต่อาร์มันโดที่สงสัย แต่คนในหมู่บ้านคนอื่น ๆ ก็พลอยอยุ่ไม่สุขเช่นเดียวกันที่อยู่ดี ๆ อารมณ์ของผู้นำของหมู่บ้านก็เกิดคุกรุ่นขึ้นมา หน้าบ้านของอาร์มันโดในตอนนั้นจึงกลายเป็นสถานที่รวมกลุ่มของคนในหมู่บ้านเป็นการชั่วคราว “ใครทำให้ท่านไม่พอใจ” หนึ่งในกลุ่มคนที่รายล้อมหญิงที่อายุมากที่สุดที่สุดในหมู่บ้าน โพล่งถามขึ้นมา คนที่ถูกถามไม่ตอบ แต่กลับชูสิ่งที่ตัวเองอุ้มอยู่ขึ้นฟ้า ทันทีที่ผ้าเบาบางสีซีดสลัดหลุดร่วงหล่นลงไปกับพื้น เสียงฮือฮาก็ดังขึ้นในหมู่ของผู้คน

“ระยำสินดี ใครเป็นคนทำเรื่องดำช้าเช่นนี้!” แสงตะวันที่สาดส่องลงตกกระทบกับของเหลวสีแดงฉานที่ส่งกลิ่นคาวคละคลุ้งจนทำให้คนที่ได้สูดดมสามารถเกิดอาการคลื่นเหียนได้โดยง่าย ก้อนเนื้อที่แม่เต่าชูขึ้นบนฟ้ามีสภาพที่สยดสยองเกินบรรยาย

อาร์มันโดในวัยนั้นไร้เดียงสาเกินกว่าจะรู้ได้ว่าก้อนเนื้อที่ดูเหมือนเนื้อหมูป่าที่เนาแล้วคือสิ่งใด ลิบปีผ่านไปเขาถึงจะรู้ว่านั่นคือร่างของทารกที่ถูกมารดาผู้ซึ่งไม่เต็มใจจะให้กำเนิดทอดทิ้งอยู่กลางป่าอย่างน่าเวทนาแล้วแม่เต่าไปเจอเข้า แม้เวลานานจะล่วงผ่านมานานหลายปีแล้ว แต่ภาพของมืออันเหยี่ยวนของอดีตหัวหน้าหมู่บ้านที่ชูสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นเอาไว้ก็ยังติดตรึงอยู่ในความทรงจำของเขาจนถึงวันนี้ เป็นการต้อนรับฤดูร้อนที่เลวร้ายที่สุดในรอบหลายปี

แต่ถึงอย่างนั้น เหตุการณ์ที่ไม่อาจยอมรับได้นั้นก็ยังตอกย้ำว่าตัวของเขาโชคดีแค่ไหน โชคดีแค่ไหนที่ไม่ต้องถูกทิ้งให้เป็นศพตั้งแต่ตอนที่ลืมตาดูโลกได้ไม่ครบวัน ไม่ต้องรู้สึกเหมือนมีช่องว่างเว้าแหว่งอยู่กลาง

ใจ โชคดีแคไหนดที่มีบ้านให้ลูกห้วนอน โชคดีแคไหนดที่เขายังได้ตื่นมาแล้วเห็นหน้าพ่อกับหน้าแม่ในทุก ๆ วันที่ผ่านไป

ความไร้เดียงสาในวัยเยาว์ทำให้อาร์มัน โดเคยมีความคิดเช่นนั้น แต่ตอนนี้มันไม่ใช่อย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว

“อาร์มัน โด” เสียงแหลมเล็กอันแสนคุ้นเคยทำให้อาร์มัน โดที่นั่งอยู่ท่ามกลางรากไม้ที่โผล่พ้นพื้นดินขึ้นมาปิดหนังสือเล่มที่ตัวเองกำลังอ่านอยู่ที่ “ยังอ่านเล่มเดิมอยู่เหมือนเดิมเลยสินะ”

“แคทเธอลิน” เด็กหนุ่มลูกพรวดอย่างไม่รอช้า ราวกับว่ารอเด็กสาวที่เพิ่งจะปรากฏตัวเมื่อครู่มานานแล้ว “หนังสือมันมีตั้งเจ็ดร้อยกว่าหน้า จะให้อ่านหมดยังไงภายในสองสามวัน”

และการอ่านหนังสือเป็นกิจกรรมที่ช่วยฆ่าเวลาให้อาร์มัน โดก็เท่านั้น

พอเห็นท่าทางกระแงักระงอดของเด็กหนุ่ม เด็กสาวก็หัวเราะกึกกักออกมาด้วยรอยยิ้มอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว แบบเดียวกับที่อาร์มัน โดเคยเห็นตอนที่พบเจอกับแคทเธอลินเป็นครั้งแรก อันที่จริงวันที่เจอเด็กสาวคนนี้เป็นครั้งแรกก็เป็นวันเดียวกับที่เขาเพิ่งจะค้นพบบึงน้ำซึ่งต่อมากลายเป็นสถานที่ที่เขาใช้หลบหลีกสงครามประสาธมาหาความสงบด้วย

อาร์มัน โดสาบานได้ว่าเขาไม่เคยเห็นแคทเธอลินในหมู่บ้านมาก่อน ทั้งลักษณะของเด็กสาวที่เขาไม่รู้จักคนนั้นก็ดูไม่เหมือนกับใครในหมู่บ้านที่เขาเกิดและเติบโตมาอีกต่างหาก ผมของเธอเป็นสีแดงเพลิง ไม่ใช่สีน้ำตาลเข้มเหมือนเขา หรือสีดำขลับหรือสีบรอนด์เหมือนกับใครคนอื่น ๆ ในหมู่บ้าน แอมร่างกายของเธอก็เรืองแสงราวกับมีหิ้งห้อยตัวเล็กจ้อยบินวนอยู่รอบ ๆ ตลอดเวลา ฉะนั้นแล้วตอนที่แคทเธอลินมาทักทายอาร์มัน โดตอนที่อาร์มัน โดตัดสินใจหนีมาที่บึงน้ำท้ายหมู่บ้านแห่งนี้เป็นครั้งแรก เด็กหนุ่มจึงแสดงอาการประหลาดใจระคนหัวงัด แต่พอเวลาผ่านไปเมื่ออาร์มัน โดยังต้องกลับมาที่บึงท้ายหมู่บ้านนี้อีกเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ... กำแพงแห่งความไม่เชื่อใจก็ค่อย ๆ พังทลายลงเมื่อแคทเธอลินกลายมาเป็นเพื่อนที่เขาพูดคุยด้วยอย่างสนิทใจและอาร์มัน โดค้นพบว่าแม้ร่างกายของเขากับแคทเธอลินจะไม่เหมือนกัน แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าแคทเธอลินจะเป็นคนที่ชั่วร้าย

อย่างน้อยแคทเธอลินก็รับฟังและไม่ทำร้ายจิตใจอันเปราะบางของเด็กหนุ่ม

“นายเคยเล่าให้ฉันฟังไม่ใช่หรือ ว่าวันนี้เป็นวันเกิดของนาย ทำไมนายยังถึงมานั่งอ่านหนังสือเจ็ดร้อยกว่าหน้าที่นายก็รู้ว่านายจะอ่านไม่จบภายในสองสามวันหรือภายในสัปดาห์นี้” อาร์มัน โดแลกเปลี่ยนเรื่องส่วนตัวกับแคทเธอลินในหลาย ๆ เรื่อง เรื่องวันที่อาร์มัน โดถือกำเนิดเกิดมาก็เป็นหนึ่งในนั้น ตอนที่อาร์มัน โดไม่ควรจะมานั่งอยู่ตรงนี้ รอบตัวของเขาควรจะได้เต็มไปด้วยคนที่เขารัก อาหารที่หน้าตาน่ารับประทานมากมายที่เรียงรายอยู่บน โต๊ะ เสียงเพลงเฉลิมฉลองแห่งความสุขที่ดังคลอเคล้า คนในหมู่บ้านถือเรื่องการเกิดมาของเด็กเป็นเรื่องสำคัญอยู่แล้ว “นี่อย่าบอกนะว่า...ขนาดวันนี้เองก็ยังเป็นแบบนี้ไปอีกหรือ”

เป็นแบบนี้ในประโยคคำถามที่ถ้าไม่ใช่คนที่คุยกันบ่อยจริงจะไม่มีทางรู้ถึงความนัยที่แฝงอยู่ได้ ใช่ อาร์มัน โดพยักหน้าแทนการพูดตอบ วันนี้ก็เป็นเหมือนกับทุก ๆ วันที่ผ่าน ๆ มา ไม่สิ บางทีวันนี้อาจมากกว่า หรืออาจตึงเครียดกว่าวันก่อนหน้าก็ได้ เด็กสาวที่ผิวขาวซีดสายสิริชะน้อย ๆ ก่อนจะยื่นมือแตะไปที่ไหล่ของ เด็กหนุ่มตรงหน้าหวังจะปลอบประโลม “ทั้ง ๆ ที่วันเกิดของนายแท้ ๆ แต่พ่อแม่ของนายก็ยังคงทะเลาะกัน ช่างน่าสงสารเสียนี้กระไร”

สีหน้าเห็นอกเห็นใจนั้นทำให้อาร์มัน โดยิ้มเจื่อน ๆ

อาร์มัน โดไม่รู้ว่าเชื้อไฟแห่งความขัดแย้งระหว่างพ่อกับแม่ที่แสนจะรักกันดีของเขานั้นถูกจุดขึ้นมาเมื่อไร แต่รู้ตัวอีกทีมันก็ได้มอดไหม้ความสัมพันธ์ที่เคยดีงามของคนทั้งคู่จนแทบไม่เหลือซาก แทบไม่มีสัญญาณเลยแม้แต่น้อยว่าจะเกิดจุดแตกหักขึ้นในครอบครัวของเขา ราวกับว่าวันนี้พ่อกับแม่ของเขาออกกัน อยู่ วันถัดมาต่างฝ่ายต่างถือมิดและพร้อมที่จะทำหั่นกัน ได้ทุกเมื่อ อาร์มัน โดคิดว่ามันอาจเกิดขึ้นจากการที่ พ่อของเขาเริ่มกลับบ้านดึกขึ้น เพราะพ่อของเขาต้องเผ้าคอกวัวจนทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เริ่มที่จะห่างเหินกัน

แต่พ่อของเขาก็เป็นคนดูแลวัวมาตั้งแต่ก่อนที่เขาจะออกมาจากครรภ์ของแม่เสียอีก ดังนั้นแล้วเรื่องที่ พ่อกลับบ้านดึกคืนนั้นจะไม่ใช่ปัญหาที่ทำให้ทั้งสองคนเริ่มจะไม่ลงรอยกัน และมันก็ใช่ เพราะปัญหาที่ แท้จริงนั้นไม่ได้อยู่ไกลขนาดนั้น แต่มันอยู่ข้าง ๆ บ้านของเขานี้เอง อาร์มัน โดยังจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวัน ธรรมดาวันหนึ่ง ได้เป็นอย่างดี มันควรจะเป็นวันที่เรียบง่ายเหมือนทุก ๆ วัน หลังจากที่ดวงอาทิตย์ตกดิน ไป แล้วทั้งสามควรจะนั่งประจำอยู่ที่โต๊ะอาหาร พนมมือ โมทนาขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ประทานอาหารในทุก ๆ มื้อให้ แต่กลับกลายเป็นว่าการรับประทานอาหารในคราวนั้นเริ่มต้นขึ้นด้วยการที่แม่ของเขาตบโต๊ะอย่างแรง พร้อมกับใช้นิ้วชี้หน้าพ่อ โดยไม่สนใจเขา

แม่ของเขาบอกว่าพ่อของเขามีเมียช้อย อาร์มัน โดในตอนนั้น ไม่ได้เป็นเด็กไร้เดียงสาอีกต่อไป เขาเริ่มที่จะเข้าใจคำศัพท์ที่ผู้ใหญ่ใช้ได้กว้างขวางขึ้นและคำว่า *เมียช้อย* ไม่ใช่คำที่ดีเท่าไรนักในสารบบของเด็กหนุ่ม อันที่จริงมันออกไปในเชิงประนามหยามเหยียดอีกต่างหาก ไม่ใช่แค่อาร์มัน โดที่ไม่เข้าใจ แต่พ่อของเขาเอง นั้นยิ่งกว่าไม่เข้าใจเสียอีก ทั้งคู่เริ่มทุ้มเถียงกัน ดูเหมือนว่าแม่ของอาร์มัน โดจะเข้าใจว่าสามีของตัวเองนั้น เป็นชู้กับลูกสาวของคนข้างบ้านซึ่งช่วงนั้นทั้งสองคนเริ่มมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้นจนไม่น่าไว้วางใจ แต่พ่อ ของเขาปฏิเสธและแก้ต่างอย่างหนักแน่นว่าเธอคนนั้นแค่มาถามเกี่ยวกับเรื่องของการเลี้ยงวัวก็เท่านั้นเอง ถ้า แม่ของเขาอมที่จะจบตั้งแต่ตอนนั้น การทะเลาะเบาะแว้งกันของพ่อและแม่ของอาร์มัน โดจะไม่ลากยาวมา จนถึงทุกวันนี้

ส่วนหนึ่งที่ทำให้แม่ของอาร์มัน โดไม่ยอมปักใจเชื่อสามีของตัวเองอาจเพราะเธอมีนิสัยที่คิดมากอยู่ แล้วเป็นทุนเดิม ไม่ว่าจะเรื่องใหญ่โตหรือเล็กน้อยแค่ไหน มารดาของเด็กหนุ่มก็มักจะเก็บมาคิดให้รกสมอง อยู่ร่ำไป แต่ถึงอย่างนั้นนิสัยประจำตัวของหญิงสาวคนเดียวในครอบครัวก็ไม่เคยสำแดงฤทธิ์เดชและทำให้

ครั้งหนึ่งอาร์มัน โดคิดว่าตัวเองเป็นเด็กที่โชคดีที่สุดในหมู่บ้านที่มีทั้งพ่อทั้งแม่และเขาประกอบกันเป็นหนึ่งครอบครัวมาก่อน แต่พอโตขึ้นอาร์มัน โดก็ได้เรียนรู้ว่าครอบครัวที่อบอุ่นและสมบูรณ์จริง ๆ ไม่จำเป็นต้องมีครบทั้งพ่อและแม่ แต่ควรจะเป็นครอบครัวที่เต็มไปด้วยความรักที่แท้จริงและการไว้วางใจกัน ซึ่งสิ่งเหล่านั้นไม่มีในครอบครัวของอาร์มัน โดอีกต่อไปแล้ว

จากครอบครัวที่เคยอบอุ่น จากบ้านที่เคยเงียบสงบกลายเป็นบ้านที่เต็มไปด้วยความเดือดดาล การมีอยู่ของอาร์มัน โดในสายตาของพ่อและแม่ถูกลดทอนความสำคัญไปอย่างน่าใจหาย เด็กหนุ่มต้องกลายเป็นเพียงธาตุอากาศในขณะที่พ่อและแม่ของเขาตะโกนใส่กัน บางครั้งหมอนที่แม่โยนใส่พ่อก็เกือบที่จะโดนหน้าเขา เฝ้านของเด็กหนุ่มก็เคยเกือบโดนเศษจานที่แตกละเอียดบนพื้นบาด ความอดทนของอาร์มัน โดมีขีดจำกัด เด็กหนุ่มไม่สามารถทนอยู่ในบ้านที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งแบบนั้นได้ สุดท้ายเขาเลยแอบหนีมาลুকอยู่ที่ใต้ต้นไม้สูงใหญ่ข้าง ๆ บึงนี้และปรับทุกข์กับเพื่อนใหม่

“ทำไมเธอถึงได้ยิ้มได้ทุกวันกัน” อาร์มัน โดไม่เข้าใจเลยสักนิดหนึ่ง ตั้งแต่ที่เขาเจอกับแคทเธอลีน ไม่เคยมีครั้งไหนที่เจอกันแล้วเด็กสาวผู้นี้ไม่ยิ้มเลย รวาก็ว่าทั้งชีวิตนี้ของเธอไม่เคยมีเรื่องปวดหัวผ่านเข้ามา ผิดกับเขาที่ทุกวันนี้แค่จะยิ้มมุมปากก็ยากเต็มที แคทเธอลีนยกไหล่ ก่อนจะทอดสายตาไปยังผืนน้ำที่นิ่งสงบข้าง ๆ ภาย “ทำไมเธอถึงได้ดูมีความสุขนัก”

“ฉันเคยบอกนายแล้วไม่ใช่หรอ” เด็กสาวหันกลับมาสบตากับอาร์มัน โด แววตาของเธอคล้ายกับอัญมณีล้ำค่า “ฉันเคยบอกนายไปตั้งหลายครั้งว่าฉันมีวิธีที่จะทำให้นายหลุดพ้นจากเรื่องที่น่ายแพ้ชยอยู่ มันไม่ยากเลยอาร์มัน โด ฉันก็เคยทำมาแล้วในอดีต” แคทเธอรินหันกลับไปมองที่บึง “บึงนั้น นายเห็นไหม๊ นายแค่ต้องลงไปข้างล่างนั่น กลืนหายใจพร้อมกับนับหนึ่งถึงสามร้อยในใจแล้วก็หลับตาลง พอนายลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ความรู้สึกขุ่นมัวในใจของนายจะหายไป...ตลอดกาล”

อาร์มัน โดข้อมองไปยังบึงน้ำที่เขาแหวะเวียนมาเป็นประจำ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาถามแคทเธอรินและไม่ใช่ครั้งแรกที่แคทเธอรินให้คำตอบกับเขาเช่นนี้ ผืนน้ำที่ไร้เกลียวคลื่นส่องสะท้อนกับแสงสุดท้ายของวันดูสว่างไสว แต่ข้างใต้นั้นกลับดูมืดมนและว่างเปล่า มันเป็นความว่างเปล่าที่ให้ความรู้สึกสงบเงียบอย่างยากที่จะอธิบายได้

ลงมาข้างใต้นี้สิ...แล้วเธอจะค้นพบบางอย่าง

แวนหนึ่งอาร์มัน โดรู้สึกเหมือนบึงน้ำที่ไม่มีชีวิตกำลังกระซิบบอกเขา

.....

อาร์มัน โดกลับมาถึงบ้านของตัวเองเมื่อความมืดเคลื่อนเข้าปกคลุมทั้งหมู่บ้านจนบ้านต่าง ๆ เริ่มปรากฏให้เห็นแสงไฟที่ถูกจุดไว้ในตะเกียง เสียงหรีงเรไร เสียงโหยหวนของสัตว์ที่อยู่ในป่าลึกคือเสียงปกติที่คนในหมู่บ้านจะได้ยินกันจนชินหู แต่สิ่งที่ไม่ปกติคือวันนี้ไม่มีเสียงโวยวายของแม่หรือเสียงตอบกลับอย่างมี

น้ำโหของพ่อด้งออกมาจากบ้านของเด็กหนุ่ม และที่นั่นประหลาดใจไปกว่านั้นคือเมื่อเด็กหนุ่มที่อุ้มหนังสือเล่มหนาไว้ในอกเปิดประตูเข้ามา แล้วพบว่าบุพการีทั้งสองของเขากำลังนั่งรอเขาอยู่

“อาร์มัน โด” สีหน้าของผู้เป็นบิดาคูตใจจนอาร์มัน โดรู้สึกแปลก ๆ “กลับมาแล้วหรือลูก”

สายตาของทั้งสองคนจับจ้องมาที่เด็กหนุ่มที่เพิ่งกลับมาถึงบ้านอย่างไม่วางตา การที่พ่อกับแม่หุดทะเลาะกันทำให้อาร์มัน โดทิ้งแล้ว แต่การที่ทั้งสองคนนั่งตัวติดกันได้เช่นนี้ยิ่งทำให้เขาซ็อกหนักกว่าเดิม เกิดอะไรขึ้นกับพ่อและแม่ของเขา อะไรทำให้พวกท่านเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือได้เช่นนี้ แต่ไม่ทันที่ปากของอาร์มัน โดจะได้เอ่ยสิ่งที่กำลังพลุ่งพล่านอยู่ในใจ ความคิดของเด็กหนุ่มก็ขาดห้วงเมื่อผู้เป็นมารดาแย่งหนังสือในอ้อมแขนเอาเก็บไว้บนชั้น โดยที่อาร์มัน โดไม่ได้ร้องขอ

“พ่อครับ แม่ครับ” กว่าที่อาร์มัน โดซึ่งสับสนจะเอ่ยอะไรออกมาได้บ้าง เวลาที่ผ่านไปแล้วสักพักหนึ่ง “นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

“ถามอะไรแปลก ๆ วันนี้วันเกิดของลูกไง” ผู้เป็นบิดาที่เพิ่งจะเดินมาหาบอกลูกชายตัวเองด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล “วันเกิดจะขาดการเฉลิมฉลองไปได้อย่างไรกัน”

ตอนนั้นเองที่อาร์มัน โดเพิ่งจะสังเกตเห็น ไฟของตะเกียงที่ถูกจุดด้วยจำนวนตะเกียงที่มากกว่าทุก ๆ วันทำให้เห็นว่ามันที่บ้านของเขาไม่ได้เต็มไปด้วยร่องรอยของความขัดแย้ง ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ที่อาร์มัน โดจะหนีไปนั่งพักใจที่ริมบึงน้ำหลังหมู่บ้าน บ้านของเขาจะยังมีสภาพที่ดูไม่ได้ แคมบรรยากาศก็เลวร้ายสุด ๆ เพราะพ่อกับแม่ของเขายังเถียงกันอยู่ แต่ตอนนี้ทุกอย่างถูกจัดเก็บและทำความสะอาดให้เป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว กลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ถูกแทนที่ด้วยกลิ่นหอมกรุ่นของนมและแป้ง เค้กก้อนนั้นที่วางอยู่กลางโต๊ะอย่างโดดเด่นทำให้เจ้าของวันเกิดพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

“นี่พ่อกับแม่เป็นคนทำทั้งหมดเลยอย่างนั้นหรือ”

“ใช่แล้วจ๊ะ” สีหน้าของทั้งสองคนนั้นดูแจ่มใสผิดปกติ นี่ตาฟาดไปหรือเปล่า หรือว่าหัวของเขาฟาดพื้น ไปจนสติเลอะเลือน หรือว่าตอนนี้เขาจะยังฝันกลางวันอยู่ สองคนนี้ก็กลับมาคืนดีกันแล้วอย่างนั้นหรือ บรรยากาศในบ้านถึงได้ดีขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจราวกับว่าบ้านหลังนี้ไม่เคยมีเรื่องที่น่าปวดเศียรเวียนเกล้าเกิดขึ้นมาก่อน

“พวกเราสองคนรักลูกเสมอนะ” มือหนา ๆ จูงมือที่เล็กกว่าให้ไปที่โต๊ะซึ่งมีอาหารที่หน้าตาน่ารับประทานกว่าวันไหน ๆ วางเรียงรายอยู่ ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่พ่อแม่ทำให้อาร์มัน โดเช่นนั้นหรือ... “พวกเราสองคนคุยกันแล้วว่าวันนี้เป็นวันเกิดของลูก เราไม่ควรทำให้บ้านนี้บรรยากาศมันแย่ เราควรทำให้ที่นี่เต็มไปด้วยความสุข เพราะฉะนั้นแล้วลูกรักของพ่อ...”

ภาพที่หายากในช่วงหลัง ๆ เกิดขึ้นแล้วตรงหน้าของอาร์มันโด ภาพที่ทั้งสองคนโอบไหล่กันและกัน และยิ้มกว้าง “สุขสันต์วันเกิดนะลูกรัก”

ทั้งสองคนลุกขึ้นมาพร้อมกันราวกับนัดแนะกันไว้แล้วเป็นอย่างดี อาร์มันโดยังคงเหม่อลอย แม้กระทั่งตอนที่แม่ของเด็กหนุ่มวางเค้กขึ้นสวยลงบนจานที่สะอาดสะอาดตรงหน้า อาร์มันโดก็ยังคงเงิบงัน ไม่ได้แสดงปฏิกิริยาอะไรมาก นอกจากม่านตาที่เบิกขยายเล็กน้อย ดวงตาของเด็กหนุ่มมองหน้าพ่อกับหน้าแม่ สลับกัน พลันนั่นเองที่อยู่ดี ๆ ในหัวของเขาก็นึกถึงภาพความทรงจำในวันวาน ภาพที่แม่กับพ่อของเขายังคงรักกันเหนียวแน่น ภาพที่พวกเขาทั้งสามคนได้รับประทานอาหารพร้อมกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา นานแค่ไหนแล้วที่บ้านหลังนี้ขาดหายจากรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ อาร์มันโดไม่รู้ว่าสิ่งใดที่ทำให้คนทั้งสองเปลี่ยนไปได้ภายในพริบตา แต่อาร์มันโดก็นึกขอบคุณสิ่งนั้นอยู่ในใจ

แต่ว่า...

“นี่คุณช่วยส่งช้อนมาให้ฉันหน่อยได้มั้ย”

“แป็บหนึ่งนะ แป็บหนึ่ง”

“ซักซ้าจริง ๆ เลยให้ตายสิ”

“ผมขอโทษ ผมกำลังจะหยิบให้คุณ”

“ฮึ ทิคอนอยู่กับนั่งนั่นคุณกลับถูกระตือรือร้นเป็นพิเศษ ทิคอนอยู่กับฉันคุณกลับอึดอาดขี้ขาด ช่างน่าภาคภูมิใจจริง ๆ”

“เฮ้! คุณ วันนี้วันเกิดลูก เราสัญญากันแล้วไม่ใช่หรอว่าเราจะไม่มาหาเรื่องกัน ทำไมคุณถึงได้ไร้ความอดทนอย่างนี้ล่ะ” อยู่ดี ๆ บรรยากาศที่อาร์มันโดคิดถึงแทบใจจะขาดก็เริ่มเลือนรางลง บรรยากาศที่อาร์มันโดคุ้นเคยเริ่มเคลื่อนตัวกลับมา อาร์มันโดยังไม่ทันได้กินขนมที่ทำขึ้นเพื่อฉลองวันเกิดให้ตัวเองด้วยซ้ำ แต่ดูเหมือนว่าในอีกไม่ช้าจะมีเรื่องที่จะดึงความสนใจทั้งหมดของเด็กหนุ่มไป อาร์มันโดอธิษฐานอยู่ในใจขอให้สิ่งที่เขาคิดว่ามีแนวโน้มจะเกิดไม่เกิดด้วยเถิด

“วางดี ๆ สิละ”

“ผมก็วางดี ๆ แล้วไง นี่คุณกำลังจ้องจับผิดผมอยู่หรือไงกัน”

“จ้องจับผิด? นี่คุณเห็นฉันเป็นคนยังไงกัน โชสิ ฉันมันไม่ใช่หนังนั่นนี่ นั่งนั่นคงจะทำอะไรก็ถูกไปหมดเลยสินะ น่าขยะแขยง”

แต่ดูเหมือนพระเจ้าที่มองไม่เห็นจะไม่รับฟังคำวิงวอนของเด็กหนุ่ม

เสียงเขาเก้าอี้เสียดสีกับพื้นไม้ที่ดังขึ้นตอนที่พ่อของอาร์มัน โดลุกขึ้นยืนยังไม่เสแสบแก้วหูเท่ากับเสียงที่ดังสะท้อนไปทั้งบ้านจนบ้านทั้งหลังสั่นของผู้ใหญ่ทั้งสอง แต่อาร์มัน โดกลับนั่งนิ่ง ๆ ราวกับว่าไม่สะทกสะท้านกับความรุนแรงทั้งทางวาจาและทางกายที่ตรงหน้าทั้งสองสาดใส่กันอย่างไม่สนโลก ราวกับว่าอาร์มัน โดชินชากับการถูกเมินเฉยจนตายด้านไปแล้ว

ใจของอาร์มัน โดล่องลอยไปไกลแสนไกล รู้ตัวอีกทีอาร์มัน โดก็พบว่าตัวเองกำลังเดินตามทางเดินที่มีใบไม้แห้งเกลื่อนกลาดเต็มไปด้วยหมอก เขาไม่ได้อยู่ที่บ้าน บ้านที่มีพ่อกับแม่กำลังทะเลาะอีกต่อไปแล้ว เด็กหนุ่มตัดสินใจเดินออกมาอย่างเงียบเชียบ ผู้ใหญ่ทั้งสองคนไม่แม้แต่จะทักท้วงหรือห้ามปรามไม่ให้อาร์มัน โดออกไปนอกบ้านตอนกลางค่ำกลางคืน เพราะอาจมีอันตรายที่มองไม่เห็นซุ่มรอเขมือบเขาอยู่ อันที่จริงพวกเขาอาจยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาร์มัน โดไม่ได้นั่งอยู่ตรงโต๊ะที่ควรจะเป็นที่ฉลองวันเกิดให้กับลูกของตัวเองแล้ว แต่อาร์มัน โดกำลังมุ่งหน้าไปที่บึงน้ำท้ายหมู่บ้าน บางอย่างรำรืออยู่ในใจให้อาร์มัน โดไปยังสถานที่แห่งนั้น สถานที่ที่เด็กหนุ่มกล้าเรียกได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าเป็นบ้านที่รักใจอย่างแท้จริง บ้านที่ไม่เคยทำร้ายจิตใจเขา ผืนน้ำยามค่ำคืนนั้นยิ่งดูนิ่งสงบกว่าช่วงไหน ๆ แสงจันทร์เหลืองนวลส่องสะท้อนอยู่บนน้ำอย่างงดงามงดงามเหมือนกับความเปล่งประกายในดวงตาอันแสนรวดเร็วของเด็กหนุ่ม เสียงร้องของแมลงที่เกาะอยู่บนต้นไม้ยังคงดังระงม แต่ไม่มีเสียงไหนเลยที่ชัดเจนเท่ากับเสียงกระซิบที่ดังขึ้นเรื่อย ๆ ในโสตของอาร์มัน โด

มาลี ที่นี่รอต้อนรับนายเสมอ มาเลย มาเลย...

ผืนน้ำที่ราบเรียบแหวกออกเป็นสายเมื่อร่างของอาร์มัน โดจมคิ่งสู่เบื้องล่าง จากระวดเร็วเริ่มเซื่องช้าลงเรื่อย ๆ ภาพความทรงจำตั้งแต่ตอนที่เด็กหนุ่มยังเป็นทารกจนถึงตอนนี้ลอยวนเข้ามาไม่ขาดสาย เสียงของแคทเธอลินแว่วเข้ามา... นายแค่ต้องลงไปข้างล่างนั่น กลั่นหายใจพร้อมกับนับหนึ่งถึงสามร้อยในใจแล้วก็หลับตาลง พอนายลืมตาขึ้นมามีอีกครั้ง ความรู้สึกขุ่นมัวในใจของนายจะหายไปตลอดกาล...แค่เขาหลับตาลงเพียงชั่วครู่ข้างใต้บึงนี้ เรื่องบ้า ๆ ที่เกิดขึ้นก็จะหายไปแล้วใช่ไหม แค่นับหนึ่งถึงสามร้อยแล้วกลั่นหายใจ ทุกอย่างก็จะเปลี่ยนไปตลอดกาล นี่ใช่ไหมที่แคทเธอลินต้องการจะบอกกับเขามาโดยตลอด

ใบหน้าของเด็กหนุ่มเริ่มบิดเบี้ยวไปมาเมื่อตัวเลขถูกนับไปถึงร้อยห้าสิบ ร่างกายของเขาเริ่มตะเกียกตะกายไปเองโดยอัตโนมัติ แต่ระยะห่างของอาร์มัน โดกับเบื้องบนนั้นห่างไกลกันเกินไป อาร์มัน โดจึงพยายามกล้ำกลืนฝืนทนมากขึ้น...อีกแค่นิดเดียวเขาก็จะหลุดพ้นแล้ว แค่นี้เพียงเขาลืมตาขึ้นอีกครั้งเมื่อการนับหนึ่งถึงสามร้อยในใจสิ้นสุดลง เขาก็จะได้เป็นอิสระ เหมือนกับเด็กสาวเพื่อนของเขาผู้ที่ปราศจากความทุกข์ใจ ขอเพียงอีกนิดเดียว อีกนิดเดียว...

เฮือก!

สามร้อยแล้ว ดวงตาที่ปิดหลับของอาร์มัน โดในตอนแรกเบิกกว้างขึ้น การหายใจของอาร์มัน โดหวนคืนกลับมาอีกครั้งและอาร์มัน โดก็ไม่ลังเลที่จะกอบโกยมันอย่างหิวกระหาย ก่อนที่อาร์มัน โดซึ่งก้มหน้าลงจะพบว่าตอนนี้พื้นที่ที่เขาเหยียบย่ำอยู่คือผืนหญ้าที่ปกคลุมไปด้วยใบไม้สีน้ำตาลแห้งกรัง ไซ อาร์มัน โด

ไม่ได้ยู่ได้บึงแล้ว แต่ตัวของเขายืนอยู่ที่ริมบึง ที่เดียวกับที่เขามักจะมานั่งทอดอารมณ์เป็นประจำที่น่าตกใจ
ไปกว่านั้นคือเขาพบว่ามือของเขาเรืองแสง เรืองแสงเหมือนกับแคทเธอลีน

“ในที่สุดนายก็ยอมทำตามคำแนะนำของฉัน” อาร์มัน โดที่กำลังพิศวงงงงวยกับการเปลี่ยนแปลงที่
เกิดขึ้นอย่างปริศนากับตัวเองสะอื้นโหยงเมื่อเสียงอันคุ้นเคยดังขึ้นข้างหู “ในที่สุดนายก็หลุดพ้นแล้วนะอาร์
มัน โด ตอนนี้ นายไม่ได้ต่างอะไรจากฉันแล้ว”

แคทเธอลีนปรากฏตัวขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ยังยิ้มด้วยรอยยิ้มที่เป็นเอกลักษณ์ประจำตัว ไม่รู้ว่าอาร์
มัน โดคิดไปเองหรือไม่ แต่ร่างกายของแคทเธอลีนในยามที่ไร้แสงสว่างจากอาทิตย์ตอนนี้ยิ่งดูเปล่งประกาย
มากกว่าเดิมเสียอีก แต่ตอนนี้เขาก็ไม่ได้ต่างอะไรจากเด็กสาว ร่างกายของเขาเปล่งแสงได้ เขาไม่รู้ว่าความ
เปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่น่าแปลกที่ไม่มีความรู้สึกต่อต้านผุ้คนขึ้นมาในใจของอาร์มัน โดเลยแม้แต
่น้อย

“ทำไมฉันถึงได้กลายเป็นอย่างนี้”

“ก็เพราะนายทำตามทีฉันบอก” จังหวะที่แคทเธอลีนตอบกลับ อาร์มัน โดได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง
คล้ายกับเสียงพูดของคนดังขึ้นข้างหู แต่ไม่ชัดเจนเท่าไรนัก เด็กหนุ่มจึงหันขวับไปมองโดยอัตโนมัติ ดวงตา
ของเขาหยุดนิ่งอยู่ที่ร่างกำยำที่เพิ่งจะโผล่หัวขึ้นมาจากบึงน้ำ อาร์มัน โดจำได้ว่าเขาเคยเห็นผู้ชายตัวโตคนนี้
ผ่านตาบ่อย ๆ ตอนที่เขาอยู่ในหมู่บ้าน แล้วเขามาทำอะไรที่นี่ในเวลาี่นี้ หรือว่าผู้ชายคนนั้นเองก็มี
จุดประสงค์เดียวกับอาร์มัน โด...แต่ดูแล้วคงไม่ใช่ เขาเห็นร่างเปือกโงกนั้นขึ้นไปอยู่อีกฟากหนึ่งของบึง ฟังที่มี
ผู้ใหญ่อีกสองคนยืนรออยู่

นั่นมัน...พ่อกับแม่

“อาร์มัน โด!” เสียงแม่เขายังคงมีอานุภาพทำลายล้างสูงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ขนาดเขายืนอยู่อีก
ฝั่งหนึ่งก็ยังได้ยิน “ลูกแม่”

“นั่นลูกผมจริง ๆ เหรอ”

“แหกตาคุณสิ ถ้าไม่ใช่ลูกเราแล้วนี่คือผีที่ไหนหรอ” อาร์มัน โดเห็นแม่ของเขาทรุดเข่าลงนั่งกับพื้นพร้อม
กับเข่าร่างแน่นิ่งของเด็กผู้ชายที่เพิ่งจะถูกวางลง

ร่างของเด็กผู้ชายที่หน้าตาเหมือนกับอาร์มัน โดไม่มีผิด

“เห็นมั๊ยนายไม่ต้องเจ็บปวดแล้ว” นับจากนี้ไม่ว่าอาร์มัน โดจะได้ยินเสียงทะเลาะกันของพ่อแม่อีกกี่
ครั้ง เด็กหนุ่มก็ไม่ต้องทนเจ็บปวดอีกต่อไปแล้ว

ไม่อีกต่อไปแล้ว...

ในวันที่ฉันไม่เหมือนเดิม

เขาเกลียดความรู้สึกตอนตื่นนอนเป็นบ้า

อันที่จริงเขาอาจไม่ได้แค่เกลียดความรู้สึกตอนที่ตัวเองถูกปลุกขึ้นมาจากห้วงนิทรารมย์ อีธานเป็นคน ที่จีราคาญอยู่แล้วตั้งแต่ไหนแต่ไร เสียงนกน้อยที่ร่ำร้องอยู่ในพงไพรที่คนในหมู่บ้านลงความเห็นกันว่า คือเสียงแห่งธรรมชาติที่ไพเราะเหนือยิ่งกว่าเสียงใดคือเสียงที่น่าหวาดหวั่นสำหรับชายหนุ่ม เสียงที่เบากว่า นั้นอย่างเสียงลมพัดในฤดูร้อนหรือเสียงใบไม้ร่วงก็ไม่ได้ทำให้ความหงุดหงิดใจของอีธานลดลงไปได้ ไม่ เพียงแต่แค่เรื่องของเสียงที่มาระทบโสต แต่หากมีอะไรที่มาขวางหูขวางตาของอีธานไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ อุดมภูมิในใจของอีธานจะพุ่งสูงขึ้นและแปรเปลี่ยนไปเป็นความไม่พอใจได้โดยง่าย หลาย ๆ ครั้งอีธานก็ มักจะทนไม่ไหวและลงมือจัดเก็บของด้วยตัวเอง แต่ไม่ว่าครั้งใดที่อีธานเลือกที่จะกำจัดหรือทำลายของ สิ่งนั้นหากมันไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นต่อตัวเขาหรือเป็นสิ่งที่ช่วยสุ่มไฟในอกในร้อนรุ่มมากยิ่งขึ้น แมรี ผู้เป็น ภรรยาสาวที่รู้จักสามีของตัวเองอย่างอีธานดีจึงจำใจต้องตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อทำความสะอาดบ้านและตรวจเช็คดู ให้นั่นใจจะไม่มีสิ่งใดที่ทำให้อารมณ์ของคนที่เพิ่งตื่นได้ไม่นานพลุ่งพล่านขึ้นมาหรือถ้ามีก็ขอให้มันน้อยที่สุด เท่าที่จะทำได้

จะว่าไปแล้วต่อให้ไม่ต้องถางตาตื่นขึ้นมาแต่เช้าเพื่อทำให้สามีไม่อารมณ์เสีย อย่างไม่แล้วเธอก็ต้องตื่น ขึ้นมาหลังแสงตะวันกลับมาสาดส่องไปทั่วหมู่บ้านได้ไม่กี่นาทีที่อยู่ดี เธอต้องเตรียมอาหาร ล้างจาน เปิด ผ้าม่านให้แสงสว่างรุกกล้าเข้ามาในบ้าน ฯลฯ หญิงสาวทำหน้าที่ทุกอย่างอย่างที่ภรรยาที่ดีพึงกระทำ แต่การที่ เธอพยายามที่จะทำตัวเป็นภรรยาในอุดมคติของชายหนุ่ม ไม่ได้หมายความว่าสามีของเธอจะรักเธอหรือเห็น ค่าของเธอมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เท่าไร

“วันนี้กินข้าวกับอะไร” นี่คือคำถามแรกที่อีธานจะถามเธอในทุก ๆ เช้าของทุก ๆ วัน และแมรีก็จะยืน อยู่ตรงโต๊ะอาหารขณะที่มือก็วางจานเป็นอย่างนี้ทุก ๆ วันเช่นเดียวกัน ราวกับว่าทั้งหมดนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว

“ไปป่าอบสมุนไพร” แมรีดึงเก้าอี้ออกมาอย่างพยายามให้เกิดเสียงน้อยที่สุด ทันเวลาที่สามีของเธอ สาวเท้ามาถึงตัวพอดี

“อืม... โอเค” แมรีไม่ได้เป็นคำชม เป็นแค่คำพูดแบบขอไปที แต่มันก็ทำให้หญิงสาวโล่งใจเสียยิ่งกว่ายก ภูเขาทั้งลูกออกไปจากอก แมรีจ้องมองสามีที่กำลังหันขึ้นเนื้อให้พอดีคำและใช้ส้อมจิ้มเข้าปากพร้อมกับ เคี้ยวตุ้ย ๆ อย่างไม่วางตา หว่างหัวคิ้วของสามีเธอจะขยับเข้าหากันอยู่แล้วเป็นปกติไม่ว่าจะทำอะไร แต่แววตา เนี่ยสิคือสิ่งที่บ่งบอกความรู้สึกจากข้างในที่แท้จริง และตอนนี้แววตาของผู้ชายที่กำลังนั่งรับประทานอาหาร เข้าไม่มีร่องรอยที่น่ากังวล แมรีเกือบสมุนไพรจะไม่ใช้เมนูที่ทำยาก เพราะไปป่าก็แฟนพ่านอยู่ทั่วไป เช่นเดียวกับสมุนไพรที่เธอใช้ซึ่งหาได้ไม่ยากเลย แต่กระนั้นหากไม่แม่นยำในสูตรหรือผิดพลาดเพียง

เล็กน้อย รสชาติหรือคุณค่าทางอาหารก็จะเสียไปอย่างไม่น่าให้อภัย ซึ่งไม่ต้องพูดถึงอีกธานเลยว่า จะแสดงออกอย่างไรหากได้รับประทานอาหารที่ไม่ถูกใจตัวเอง

เมื่ออาหารเข้าจบบลงไปด้วยความเสียดแทงเช่นทุกวันที่ผันผ่าน เมื่อสามีของเธอลุกขึ้น นั่นเป็นสัญญาณว่า งานทุกใบบนโต๊ะจะต้องถูกเก็บแล้ว และเมื่ออีธานแจ้งเวลาที่จะกลับมาจากการทำงาน แมรีก็จะได้กะเกณฑ์ ว่าคุณค่าของตัวเองมีเวลาเท่าไรที่จะไม่ต้องรู้สึกอึดอัด เพราะบรรยากาศที่แสนจะอึมครึมยามที่มีสิ่งมีชีวิตเจ้าอารมณ์ อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่ทุกอย่างน่าจะตรงกันข้าม พวกเขาทั้งคู่ควรจะเป็นคู่สร้างคู่สม เป็นคู่รักที่เปี่ยมความสุขเหมือนกับคู่รักอีกหลาย ๆ คู่ในหมู่บ้าน แต่การแต่งงานที่ไม่ได้เริ่มต้นจากความรักอย่างแท้จริง มันไม่ได้สวยหรู ไม่ได้น่ารักขบขันหรือน่าจดจำเหมือนกับที่แม่ของเธอบอกหรือ

ใช่ การแต่งงานระหว่างแมรีกับอีธานไม่ได้เริ่มต้นจากการตัดสินใจของคนทั้งสอง แต่มันเริ่มต้นจากการตัดสินใจของทั้งสองครอบครัวต่างหาก แมรีไม่ได้เต็มใจที่จะมีสามี เช่นเดียวกับอีธานที่ไม่ได้เต็มใจอยากจะทำตกลงปลงใจกับใคร แต่ทั้งสองคนไม่มีทางเลือก ต่อให้พ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายจะตายจากไปแล้ว แต่คนในครอบครัวที่เหลืออยู่ของพวกเขาต่างก็คาดหวัง ภายนอกทั้งอีธานกับแมรีดูเป็นคู่รักที่ปกติ แต่ใครจะรู้ว่าเบื้องหลังทั้งสองคนนี้จะหมองหม่นห่างเหินกันมากแค่ไหน

ดู ดู

เสียงฝีเท้าที่กระแทกลงไปบนพื้นที่ตั้งแหว่งมาไม่ใช่สัญญาณที่ดีเท่าไรนักและมันก็ทำให้แมรีที่เพิ่งจะวางจานที่มีคราบใสในอ่างได้ไม่ถึงเลี้ยวก็ต้องกระวีกระวาดกลับมาที่โต๊ะอาหาร เพื่อที่จะพบกับภาพที่ทำให้หญิงสาวใจสั่นไหว สามีของเธอกำลังกระที่บเท้าลงไปบนพื้นอย่างแรงจนสะท้อนไปถึงเพดานด้านบน ราวกับว่ากำลังกระวีกระวาดพื้นไม้ที่ไม่มีชีวิตนั้น ริมฝีปากที่เม้มแน่นกับหน้าที่แดงขึ้นทำให้แมรีรู้ทันทีว่ามีอะไรบางอย่างไปสะกิดต่อมไม่พอใจของอีธานเข้าให้เสียแล้ว

“เกิดอะไรขึ้น” โดยไม่ต้องตอบอะไร เมื่อแมรีที่เพิ่งจะเดินไปถึงตัวสามีหลบหน้าลงต่ำ ดวงตาขุ่นขาวของผู้เป็นภรรยาถึงกับเบิกกว้าง ตอนแรกแมรีกังวลว่าจะเป็นเพราะเธอที่ไม่ละเอียดถี่ถ้วนลิ้มอะไรไปหรือเปล่า แต่ดูเหมือนว่าความคิดของเธอจะไม่ถูกต้อง เพราะสาเหตุที่ทำให้อีธานอารมณ์ร้อนขึ้นมาไม่ใช่เพราะพื้นไม้ที่ขูดมันวาวหรือ แต่เป็นเพราะสิ่งที่อยู่บนพื้นต่างหาก

“อีธาน...นั่นนายทำอะไรของนาย!” เสียงของหญิงสาวสั่นเครือไปหมด หากทว่าสีหน้าของอีธานดูจะไม่เข้าใจเลยตัวเองเพิ่งจะทำอะไรลงไป แต่แมรีรู้ดี และอันที่จริงสามีของเธอก็ควรจะต้องรู้ด้วยว่าสิ่งที่ตัวเองเพิ่งจะกระที่บให้ตายคาเท้าไปนั้นอาจนำมาซึ่งผลกระทบอันร้ายแรง ผลกระทบที่อาจส่งผลกระทบต่อตัวของสามีเธอไปตลอดชีวิต มือเรียวบางของหญิงสาวหยิบชาม**แมลงตำทองสีรุ้ง**ที่แบนแต่ดัดไม่เหลือสภาพ สีหน้าของเธอยิ่งซีดเผือดไปอีกยามได้กลิ่นที่คล้ายคลึงกับบลูเบอร์รี่ แต่ความจริงก็คือกลิ่นเลือดสีม่วงของแมลงที่ถูกทับอย่างน่าอนาถซึ่งตอนนี้อยู่ในมือที่สั่นเทา “นายเหยียบมันทำไม”

“มันมาขวางทางฉัน”

“อิธาน นายเสียดใจไปแล้วเหรอ!” แมรีโพล่งออกมาด้วยเสียงอันดัง ไม่มีใครในหมู่บ้านไม่รู้จักแมลงเต่าทองสีรุ้งนี้ รูปลักษณะหน้าตาของมันก็คล้ายกับแมลงเต่าทองปกติทั่วไป แต่ที่ต่างจากปกติคือสีของปีกมัน ขามโคนแสงส่องกระทบจะเปลี่ยนเป็นสีรุ้ง ส่วนขามที่ไร้แสงปีกที่เคยมีหลากสีจะพลันเปลี่ยนไปเป็นสีดำสนิท แมลงเต่าทองปีกสีรุ้งไม่ใช่แมลงที่พบเห็นได้ง่าย ๆ และถ้าเลือกได้ก็ไม่มีใครที่อยากจะพบเจอกับมัน แมรีเองก็เป็นหนึ่งในนั้น “นายจำไม่ได้แล้วเหรอ นี่มันแมลงเต่าทองสีรุ้ง สัตว์เลี้ยงของพวกแม่มดที่อยู่ในป่าลึก มันคือสัตว์เลี้ยงของพวกเล่นของนะอิธาน”

นี่เป็นเหตุผลหลักสำคัญที่ไม่มีใครอยากจะเจอกับแมลงเต่าทองสีรุ้ง รูปลักษณะภายนอกของมันดูสวยงามก็จริง แต่แมลงเหล่านี้คือสัตว์เลี้ยงของพวกแม่มดที่อยู่ลึกเข้าไปในป่า ห่างไกลไปจากหมู่บ้านแห่งนี้ อยู่มากโข การไปยุ่งกับสิ่งของหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนเหล่านั้นไม่ได้ส่งผลดีเท่าไรนัก แต่สามีของเธอกลับทำเรื่องที่เลวร้ายกว่านั้น อย่างมากที่สุดเวลาที่มีใครเจอสัตว์เลี้ยงของแม่มด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสิ่งมีชีวิตที่มีขนาดเล็กก็แค่ปล่อยผ่านไปเท่านั้น แต่อิธานกลับมาทั้งอย่างไม่ใช่ดี

“อะไรของเธอ อะแค่แมลงตัวแค่นี้ทำหน้าอย่างกับว่าเรื่องคอขาดบาดตาย”

“ก็ใช่ล่ะสิ อิธาน มันคือเรื่องคอขาดบาดตาย” แม่มดพวกนั้นจะไม่ได้มาเห็นด้วยตาของตัวเอง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกนั้นจะไม่รู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น “อิธานนายก็รู้ว่าถ้าพวกนั้นรู้ พวกนั้นไม่ปล่อยนายเอาไว้แน่นอน นายจะหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองทำไม ถ้าหากว่านาย... โคนพวกนั้นทำของใส่ หรือว่าอะไรที่ร้ายแรงกว่านั้น มันจะไม่ตกลงเลยนะ”

“แล้วถ้าอย่างนั้นทำไมเธอถึงปล่อยให้มันมาเพ่นพ่านตั้งแต่แรกล่ะ” อิธาน ไม่ยอม โคนกล่าวหาฝ่ายเดียว เสียงที่ดังกว่าของคนตัวสูงทำให้ร่างบางถึงกับกระอึกกระอัก “เลิกทำตัวน่ารำคาญสักทีได้มั๊ย แมลงตัวเล็กแค่นี้ เอาไปทิ้งมันก็สิ้น ๆ เรื่อง จะหวาดกลัวไปทำไม เธอเคยเห็นคนตายเพราะไอ้แมลงนี้หรือไง... ก็ไม่ แต่ถ้ารำคาญเพราะมัน ฉันว่าก็ไม่แน่นะหรอก”

อิธานไม่เข้าใจกรรยาของตัวเองเลยแม้แต่น้อย และอันที่จริงมันก็ไม่ใช่ความผิดของเขา แมลงนี่นี่ก็อยากจะโผล่ก็โผล่มาเอง เขาไม่ได้ไปไล่ล่ามัน ถ้ามันไม่มาขวางหูขวางตา อิธานก็จะไม่ไปแตะต้องมันเลย แต่มันกลับมาทำลายเวลาที่ควรจะเป็นของเขา อีกอย่างจะมีสักกี่คนในหมู่บ้านที่เคยเจอกับแม่มดพวกนั้นแบบตัวเป็น ๆ ...ก็แทบจะไม่มี แม้กระทั่งกับแม่เต่าที่อายุเยอะที่สุดในหมู่บ้านก็สามารถกล่าวถึงพวกนั้นได้แค่จากเรื่องเล่าที่มีคนเล่าต่อ ๆ กันมาอีกทีเท่านั้น มันเป็นความผิดของพวกนั้นเองด้วยซ้ำที่ปล่อยให้แมลงพวกนี้มาก่อแค้นคนในหมู่บ้าน

เมื่อธานจะเดินกลับเข้าห้องของตัวเองไปแล้ว แต่ใจของเธอก็ยังคงเต้นไม่เป็นท่า หญิงสาวได้แต่จ้องมองซากแมลงของแม่มดที่ตัวเองไม่เคยเห็นหน้าอย่างหนึ่งจัน ภวานอยู่ในใจเข้าไปเข้ามา...ขอให้ไม่มีเรื่องร้าย ๆ เกิดขึ้น ขอให้ไม่มีเรื่องร้าย ๆ เกิดขึ้น ขอให้ไม่มีเรื่องร้าย ๆ เกิดขึ้น

ขอให้ไม่มีเรื่องร้าย ๆ เกิดขึ้น

.....

ธานตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกที่แปลกประหลาดกว่าทุก ๆ วัน

ธานไม่เคยลืมตาตื่นขึ้นมาแล้วรู้สึกหัว โลงมากถึงเพียงนี้มาก่อนเลย ทั้ง ๆ ที่เมื่อคืนนี้ชายหนุ่มกลับมาถึงที่บ้านดึกกว่าทุกวัน เขานึกว่าตัวเองจะต้องเวียนหัวหรือปวดเมื่อยตามเนื้อตามตัวไปหมด แต่เปล่า...ที่น่าประหลาดใจไปกว่านั้นคือเขารู้สึกว่าร่างกายของเขาตัวเองเบาหวิวไปหมด ราวกับว่าตอนนี้น้ำหนักตัวของเขาเหลือไม่เกินสิบกิโลกรัมด้วยซ้ำ แสงอาทิตย์วันนี้ก็ดูจะเจิดจ้าเป็นพิเศษ เพราะมันสว่างวาบจนทำให้การมองเห็นของชายหนุ่มพร่ามัวไปหมด แต่กระนั้นท่ามกลางความขุ่นมัวไม่ชัดเจนคนที่เพิ่งตื่นก็ลากสังขารเข้ามาในห้องน้ำจนได้

ห้องน้ำไม่ได้ปิดประตูอยู่แล้ว ดังนั้นธานก็แค่เดินเข้าไปข้างในโดยไม่มีอะไรมาขวางกั้น ความรู้สึกตอนตื่นนอนหรือหลังจากเพิ่งตื่นนอนคือความรู้สึกที่เขาไม่ชอบมากที่สุด แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ในหัวของธานถึงได้โปร่งโล่งกว่าทุก ๆ วัน ว่าแล้วธานก็หาวหอคออกมาอีกหนึ่งที ก่อนจะลืมตาขึ้นอย่างช้า ๆ อีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้ชายหนุ่มยืนอยู่ตรงหน้ากระจก ธานคิดว่าภาพสะท้อนบนกระจกคงฉายภาพของตัวเองที่เขาที่ผมเฝ้าไม่เป็นทรง หน้าตาขุ่นเหยิง มันเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว ไม่มีใครตื่นนอนมาแล้วจะดูดีได้เลยหรอก ทุกคนล้วนแล้วแต่ผ่านการปรับแต่งมาแล้วทั้งนั้น

แต่ดูเหมือนว่าสภาพของธานจะเลวร้ายกว่าที่ตัวของเขาคิดเอาไว้..

ไม่สิ จะบอกว่าเลวร้ายก็ไม่ถูก

ธานกะพริบตาพริบ ๆ ก่อนที่ดวงตาที่จ้องอยู่บนกระจกจะค้างเติ่งอยู่อย่างนั้น เช่นเดียวกับร่างกายที่แข็งทื่อราวกับถูกสาปให้เป็นหินชั่วขณะ... *ไม่จริง ไม่จริง นี่มันไม่ใช่เรื่องจริง* ชายหนุ่มพรวดกับตัวเองก่อนจะถลาเข้าไปหาบานกระจกเบื้องหน้า แต่เพราะร่างกายที่เล็กจิ๋วของเขาทำให้เพียงแค่สัมผัสกับกระจกเพียงเล็กน้อยก็ล้มหงายหลังไปกับพื้น

ธานอยากให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนนี้เป็นเหตุการณ์ที่อยู่ในฝัน แต่หลังที่เจ็บแปลบของเขาก็เหมือนเป็นการปฏิเสธและยืนยันไปในคราวเดียวกันว่าเขากำลังอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง โลกแห่งความเป็นจริงที่ตอนนี้ตัวของเขาคงเล็กกลงกว่าเดิมเกือบสี่สิบเท่า ผมเฝ้าที่เขาเห็นในกระจกไม่มีอีกต่อไปแล้ว มีแต่หนวดสี

น้ำตาลขาว ๆ เจกเช่นเดียวกับร่างกายของเขาที่เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเหมือนช็อกโกแลตนม ไม่มีมือ ไม่มีเท้า ไม่มีอะไรในร่างกายของเขาที่เหมือนกับมนุษย์เลย

นี่มันเกิดบ้าอะไรขึ้น

ทำไมตัวของเขาถึงได้หน้าตาเหมือนพวกแมลงชั้นต่ำ อย่างพวกแมลงสาปหรืออะไรทำนองนั้นเลย

ไม่สิ ตอนนี้เขากลายเป็นแมลงสาปไปแล้ว

แต่ว่าทำไม...เพราะอะไร อีธานพยายามนึกหาสาเหตุว่าเพราะอะไรร่างกายของเขาถึงเปลี่ยนไปได้ อปัลักษณ์และน่าเกลียดน่ากลัวมากถึงเพียงนี้ นี่เขาไปกินของผิดสำแดงอะไรมาหรือเปล่า หรือว่ามีใครกำลังเล่นไสยศาสตร์มนตร์ดำลึกลับอะไรใส่เขา ขณะที่ในหัวของชายหนุ่มกำลังคิดสละระตะไปต่าง ๆ นานาอยู่นั้นเองแวบหนึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อนก็ผุดขึ้นมา

“...พวกนั้นไม่ปล่อยนายเอาไว้แน่ นายจะหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองทำไม ถ้าหากว่านาย... โคนพวกนั้นทำของใส่ หรือว่าอะไรที่ร้ายแรงกว่านั้น มันจะไม่ตกลงเลยนะ” ประโยคที่เมรีเคยพูดไว้เมื่อวันก่อนทำให้อีธานใจตกลงไปที่ตาค่อม ไอ้แมลงสีรุ้งบ้า ๆ ของแม่มดพวกนั้นคือต้นเหตุที่ทำให้เขาเป็นเช่นนี้ใช่มั้ยหรอ...ไม่สิ นี่มันโง่งมเสียจริง จะเป็นไปได้เช่นไรกัน จะบอกว่าเขาโดนพวกนั้นทำของใส่อย่างนั้นหรอ ไม่มีมันต้องไม่เป็นอย่างนั้น ถ้าจะมีใครที่มุ่งร้ายกับเขา มันก็ไม่มีที่คนหรือกและหนึ่งในนั้นต้องเป็นภรรยาของเขา ไซ้ เมรีนี่แหละที่ทำให้เขาเป็นเช่นนี้ เขาต้องไปตามหาตัวเมรี เมรีต้องชดใช้กับเรื่องบ้า ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวของเขา

พอคิดได้เช่นนั้น ร่างกระจัดก็ไม่เสียเวลากับการดูตัวเองในกระจกอีกต่อไป นี่สินะคือคำตอบว่าทำไมเขาถึงได้ตื่นนอนมาด้วยความรู้สึกที่เปลี่ยนไปก็เพราะว่าตอนนี้ตัวของเขาไม่มีอะไรที่เหมือนเดิมเลยต่างหาก ตัวของเขาเล็กจนสามารถลอดช่องใต้ประตูที่แสนจะเล็กแคบได้อย่างสบาย ให้ตายเถอะ ตอนนี้ในสายตาของเขาอะไร ๆ ก็ดูใหญ่โตไปหมด อีธานพยายามที่จะตั้งสติ แม้อารมณ์กำลังคุกรุ่นสุด ๆ เป้าหมายของเขาตอนนี้คือตามหาตัวภรรยาที่อาจเป็นต้นเหตุของเรื่องบ้า ๆ นี้ให้เจอ

นั่นไง เธอยู่ตรงนั้น

เมรีนั่งอยู่ตรงโต๊ะกินข้าวพร้อมกับบอนหายใจออกมา สีหน้าของหญิงสาวคล้ายกับว่ากำลังรอคอยใครบางคนอยู่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนคนนั้นเป็นใคร เมื่ออีธานเห็นดังนั้นก็ไม่รอช้า เขาตะโกนเรียกชื่อภรรยาของตัวเองไปหลายที แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือเสียงเขี่ยเท้าไปกับพื้นอย่างเบื่อบ่อย จริ่งสิ ตอนนี้ร่างกายของเขาเล็กนิดเดียว แม้เขาจะตะโกนออกไปสุดเสียง แต่โสตของอีกฝ่ายคงไม่รับรู้อะไรเป็นแน่ บ้าจริง ๆ เวิร์กกรรมชะมัดยากเลย

อิธานหันมองไปทางซ้ายทางขวา เขาต้องหาทางทำให้เมรี่รู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา...อา จริงสิ นึกออกแล้ว ร่างเล็กจิ๋วถอยหลังกลับไป ไม่ก็หน้าที่ถัดมาอิธานในร่างของแมลงที่ดำต้อยก็ผลุงกระโจนเข้าเกาะขาไม้ของโต๊ะที่เมรี่อยู่ ได้ผล ขาของเขาก็ติดกับขาโต๊ะอย่างแนบแน่น ชายหนุ่มหายใจเข้าหายใจออกอยู่สองสามหน ก่อนที่จะไต่ขึ้นไปข้างบน ภายในเวลาอันรวดเร็วคนที่เปลี่ยนไปทั้งร่างกายก็ขึ้นมาถึงข้างบนอย่างที่ใจหวัง

แต่นี้เป็นเพียงแค่เริ่มต้นเท่านั้น...อิธานลอบกลืนน้ำลายลงคอเมื่อสายตาของเขาคว้ามองไปที่เบื้องหน้าของตัวเองในตอนนี มีงานมากมายเรียงรายอยู่ตรงหน้าชายหนุ่มที่กลายร่างเป็นแมลงสาบ อิธานเป็นคนขี้หูดหิดและเกลียดมาก ๆ เวลาเมื่อไรมาขวางหูขวางตา ดังนั้นแล้วงานที่ไม่เคยเป็นปัญหา แต่ตอนนี้มันใหญ่กว่าตัวของเขาเกือบ ๆ สิบเท่าหรืออาจมากกว่านั้นกำลังทำให้ชายหนุ่มหายใจไม่ทั่วท้อง แต่เขาไม่มีเวลามาอึดออดยี้ยาดแล้ว เรื่องบ้า ๆ นี้ควรได้รับการไขให้กระจ่างสักที เขาต้องไปหาภรรยาของเขา ชายหนุ่มกลิ้งกลืนฝืนทนเดินฝ่าเงาตะมึนขนาดใหญ่ที่ทาบทับอยู่บนพื้นผิวโต๊ะ ผ่านกลิ่นของอาหารที่มากลั่นจนการไต่กลั่นของเขาเริ่มอื้ออึง อิธานแทบจะอาเจียนออกมาเมื่อเงาร่างที่เลื่อนรางของภรรยาที่นั่งอยู่เริ่มชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ตอนนี้เขามองเห็นภรรยาของตัวเองอย่างเต็มตาแล้ว แต่ดูเหมือนเมรี่จะไม่ได้มองเห็นเขาเหมือนที่เขาเห็นเธอ เขาพยายามจะเรียกเธอด้วยเสียงที่ดังที่สุดเท่าที่จะดังได้ แต่ผลลัพธ์ที่ได้ก็ไม่ต่างอะไรกับตอนที่เขาอยู่ข้างล่าง เขาต้องหาอะไรบางอย่างที่จะทำให้เธอสนใจเขา แล้วพลันนั่นเองอิธานก็ได้ไอเดียดี ๆ ข้าง ๆ ภายของอิธานตอนนี้มีซ้อนกับส้อมวางไว้อยู่ มันใหญ่กว่าตัวเขาก็จริง แต่เมื่อเทียบกันแล้วมันก็ไม่ได้อะไรใหญ่ขนาดนั้น ดังนั้นแล้วอิธานจึงตัดสินใจในช่วงเวลานั้นใช้ร่างที่เล็กของตัวเองผลักวัตถุแข็ง ๆ เช่น ๆ จุดมุ่งหมายของเขาคือทำให้มันตกลงไปที่พื้น

เพลง!

เสียงซอตกพื้นคงไม่ใช่เสียงที่ดังเท่าไรตอนที่เขายังตัวใหญ่ แต่ไม่ใช่กับตอนที่เขากลายเป็นร่างเล็กเช่นนี้ ชายหนุ่มสะดุ้งจนเกือบหงายหลังล้มไปอีกหน แต่โชคดีที่เขาทรงตัวไว้ได้ทัน แม้ว่าจะต้องเหนื่อยอยู่พอสมควร แต่กระนั้นวิธีนี้ก็ดูเหมือนว่าจะเรียกความสนใจจากภรรยาผู้ซึ่งกำลังเหม่อลอยจริง ๆ เขาเห็นร่างบางก้มลงไปหยิบซ้อนบนพื้น เสียงพึมพำคล้ายเสียงบันแว่วเข้ามาในโสตประสาทของชายหนุ่ม จังหวะที่ซ้อนที่อิธานทำให้มันตกพื้นกลับมาวางบนโต๊ะอีกครั้ง ดวงตาของภรรยาสาวก็ได้สบเข้ากับดวงตาของเขา

เธอเห็นฉันแล้ว

อิธานขยับไปตัวไปมา ปากก็ตะโกนเรียกชื่อของเธอไปด้วย เป็นการส่งสัญญาณว่านี่คือเขาเองอิธาน เมรี่นั่งเงียบไปสักพักหนึ่ง ก่อนจะยกมือขึ้นมาทาบอกเบา ๆ เธอคงจะตกใจอยู่เหมือนกันที่เขากลายเป็นแบบนี้ เพราะชายหนุ่มเองก็ชื่อในตอนที่เห็นสภาพที่เปลี่ยนไปของตัวเองในตอนต้นเหมือนกัน อิธาน

ตะโกนคำกรรยาของตัวเองไปมากมายที่ทำให้เขาต้องมาตกอยู่ในสภาพนี้พลางร้องขอให้เธอช่วยทำให้เขากลับเป็นเหมือนเดิม แต่ผู้เป็นภรรยาที่ยังนั่งเงียบจนอิธานเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี

ทันใดนั้นเองอิธานก็มีอันงุนงงปนหงุดหงิด เพราะอยู่ดี ๆ ร่างบางก็ลุดเดินหายไป ก่อนจะกลับมาพร้อมกับสิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มยิ่งไม่เข้าใจหนักกว่าเดิม แต่แล้วไม่กี่นาทีถัดมาม่านหมอกแห่งความคลุมเครือที่อยู่ในหัวของอิธานก็ถูกทำลายลงไปด้วย และถูกแทนที่ด้วยม่านหมอกแห่งความหวาดผวาแทน

“ตอนแรกก็นึกว่าของของพวกเล่นของ ที่แท้ก็แมลงสาบโง่ ๆ นี่เอง ขอโทษที่ต้องฆ่าแก แต่ถ้าสามีเง่าของฉันทมาเห็น มันก็จะมาพาลใส่ฉันทอีก” ผ้าซีริวที่แมรีถือมาเห็นได้ชัดว่ามีจุดประสังข์เพื่อมากำจัดเขา... แมลงสาบโง่ ๆ นอกจากความพยายามที่ทำมาทั้งหมดจะสูญเปล่าแล้ว ตอนนี้เขากำลังจะถูกฆ่าอีก ไม่ ชายหนุ่มในร่างของแมลงสาบตั้งท่าที่จะวิ่งหนี แต่มือของหญิงสาวนั้นไวกว่า สัมผัสสาก ๆ และกลิ่นเหม็น ๆ ของผ้าที่ใช้เช็ดแต่สิ่งสกปรกนั้นทำให้มีนหัวไปหมด ทุกอย่างในคลองสายตาของเขาเริ่มดำมืดลงเรื่อย ๆ เมื่อสัมผัสของมือที่กำลังกำแน่นยิ่งแน่นมากกว่าเดิมจนร่างของเขาแทบจะแหลกละเอียด ถ้านี้เป็นฝีมือของแม่มดที่โกรธเคืองอิธานที่ฆ่าสัตว์เลี้ยงของคน มันก็คงสาสมแล้ว

แม้ว่าอิธานจะอยากหนีไปมากแค่ไหน แม้ว่าเขาจะส่งเสียงคร่ำครวญดังเท่าไรก็ไม่มีใครที่จะช่วยของเขาอีกแล้ว

ไม่อีกแล้ว

.....

อิธานสะดุ้งเฮือกเป็นครั้งสุดท้าย แล้วทุกอย่างที่เคยดำมืดก็สว่างวาบขึ้นมา ตอนนี้เขาคงจะถูกบดขยี้ด้วยน้ำมือของภรรยาของตัวเอง เขาคงที่จะอยู่ในถังขยะที่เต็มไปด้วยของที่ไร้ประโยชน์ เขาไม่ควรถูกจะรู้สึกอะไรอีกต่อไปแล้ว แต่กลายเป็นว่าพออิธานกวาดตามองไปรอบ ๆ ก็พบว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ในห้องนอนห้องนอนที่เขาซุกตัวหลบนอนในทุก ๆ คืน และที่ทำให้อิธานพิศวงไปกว่านั้นคือเขาอยู่บนเตียง

ใช่ เขายังไม่ตาย และดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรที่ทำให้เขาตายได้อีกด้วย

ถ้าอย่างนั้นเรื่องที่ผ่านมาทั้งหมด เรื่องที่อยู่ดี ๆ เขาค้นพบว่าตัวเองกลายเป็นแมลงสาบที่แสนด่าด้อยก็เป็นเรื่องไม่จริงอย่างนั้นหรือ

ให้ตายสิ หัวใจจะวาย

มันบ้ามาก ๆ ที่อยู่ดี ๆ เขาก็กลายเป็นแมลงสาบด้วยเหตุผลที่เป็นปริศนา แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าทั้งหมดนั้นมันคือฝันไป บางทีมันก็เป็นเพราะคำพูดของภรรยาตอนที่เขาไปฆ่าแมลงเต่าทองตัวสีรุ้งตัวนั้นให้ตายคาฝ่าเท้าที่ตามหลอกหลอนเขา ให้ตายสิ ประตูห้องนอนของเขาเปิดไว้อยู่แล้ว แต่จะเปิดหรือปิดก็ช่างมันสิ

อย่างไรมันก็ไม่ได้ส่งผลอะไรต่อตัวเขาอยู่แล้ว ตอนนี้เป้าหมายเดียวของเขาคือการไปดำเนินชีวิตที่พูดจาไม่เข้าหูจนเขาเก็บเอาไปคิดเป็นตุเป็นตะ

ไม่ต้องสาวเท้าไปไหนไกล เพราะทันทีที่อิธานเดินพันธณิประดูไปได้ไม่กี่ก้าว ภรรยาของเขาก็ออกมาจากครัวพอดี การที่เธอใส่ผ้ากันเปื้อนและการที่มีกลิ่นสมุนไพรติดตามเสื้อผ้าบ่งบอกว่าเธอเพิ่งจะทำอาหารเข้าเสร็จได้ไม่นาน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญที่จะใส่ใจ ที่เขาใส่ใจตอนนี้คือเรื่องเกี่ยวกับตัวเองต่างหาก

“นี่เธอ ทั้งหมดนี้มันเป็นเพราะเธอรู้มัย เพราะเธอคนเดียวมาพูดบ้า ๆ กรอกหูฉันจนฉันเก็บเอาไปฝันร้าย แม่มคบ้าแม่มคบอะไรกันเพื่อเจ้า” แทนที่อิธานจะสบายใจเพราะได้ระบายความอัดอั้นไปแล้ว แต่กลายเป็นว่าแมรีไม่ยอมส่งเสียงหรือมีปฏิกิริยาอะไรกลับมาเลย ราวกับอีกฝ่ายมองไม่เห็นเขา ทั้ง ๆ ที่เขาก็นั่งจังก้าอยู่ตรงหน้าหล่อนแท้ ๆ ทำไมอยู่ดี ๆ ภาพในฝันที่เขากลายเป็นแมลงสาบถึงได้ย้อนคืนกลับมาในหัวสมอง ผันที่แสนจะสมจริงนั้น

หลังจากที่อิธานพรวดอยู่เป็นเวลานาน ดูเหมือนว่าเธอจะหันมาสนใจเขาแล้ว แต่เว็บหนึ่งทำไมอยู่ดี ๆ เขาถึงได้รู้สึกตัวของเธอถึงได้สูงขึ้นอย่างแปลกประหลาดเช่นนี้ จะว่าไปแล้วทำไมเขายังรู้สึกตัวของเขาเล็กจิ๋วอยู่เลยล่ะ

“ชี้ให้ตายสิ” แมรีมองหน้าเขาแล้วพูดออกมาราวกับว่าเพิ่งจะเห็นผี “ให้ตายสิ แมลงสาบอย่างนั้นหรือ” วินาทีที่อีกฝ่ายพูดชื่อแมลงตัวนั้นออกมา อิธานก็ก้มหน้ามองรูปร่างของตัวเองโดยอัตโนมัติ พลันนั่นเองที่ชายหนุ่มนี้ก็อยากจะทำใจขึ้นมามีกรอบ แต่ไม่ทันที่เขาจะได้รู้สึกปั่นป่วนไปมากกว่านี้ ร่างกายของเขาก็ถูกผ้าจีวรที่แสนจะสกปรกห่อหุ้มไว้

“ตอนแรกก็นึกว่าของของพวกเล่นของ ที่แท้ก็แมลงสาบไปงี้ ๆ นี่เอง ขอโทษที่ต้องฆ่าแก แต่ถ้าสามีงี้ ๆ ของฉันมาเห็น มันก็จะมาพาลใส่ฉันอีก”

วินาทีที่ฝ่ามือของแมรีบีบรัดเข้ามา อิธานก็ตระหนักได้อย่างแจ่มแจ้งว่าเรื่องที่เขากลายเป็นแมลงสาบก่อนหน้านั้นเป็นเพียงแค่ความฝัน

แต่เรื่องที่เขาเปลี่ยนไปตอนนี้ นั่นคือเรื่องจริง

...จริงเสียยิ่งกว่าจริง

เทวรูปศักดิ์สิทธิ์

ไดอารี่ที่รัก

ย่างเช้าวันที่ 3 แล้วที่ลมหนาวเริ่มเคลื่อนเข้าสู่หมู่บ้านของเรา อีกไม่นานใบไม้บนต้นไม้ก็ร่วงในป่าและตามบ้านเรือนคงจะเปลี่ยนเป็นสีส้มแกมเหลืองที่ดูแปลกตา นั่นไม่เพียงแต่เป็นสัญญาณแห่งการเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงอย่างเป็นทางการ แต่ยังเป็นสิ่งที่ย้ำเตือนพวกเราทุกคนว่าฤดูหนาวที่แสนเจ็บแสบกำลังจะมาเยือนในอีกไม่ช้า ทั้ง ๆ ที่นั่นควรจะทำให้ทุกคนในหมู่บ้านกระตือรือร้นเตรียมตัวพร้อมรับมือกับความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้น ตัวบ้านที่อาจไม่ทานทนต่ออุณหภูมิที่ต่ำลงหรือรับน้ำหนักหิมะสีขาวโพลนที่จะโปรยปรายลงมาจากฟากฟ้าไปหว่า อากาศหนาวเหน็บที่อาจทำให้โรคภัยไข้เจ็บกล้ากรายเข้ามา แต่ดูเหมือนว่าคนจำนวนไม่น้อยในหมู่บ้านของเราจะให้ความสำคัญกับการบูชาเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ที่ตั้งอยู่ในศาลาใจกลางหมู่บ้านมากกว่าการเป็นห่วงสภาพความเป็นอยู่ของตัวเอง ในสภาวะที่ภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา

ผมไม่ทราบแน่ชัดว่าเทวรูปองค์นั้นเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านของเราตั้งแต่เมื่อไร เพราะผมเกิดไม่ทัน แต่ผมได้ยินคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านเล่าให้ฟังว่าในวันธรรมดาวันหนึ่งที่ไม่มียะไร อยู่ดี ๆ ศิระของอะไรสักอย่างก็โผล่พุ่งขึ้นมาเหนือผืนน้ำของบึงหลังหมู่บ้าน ลอยมาเกยอยู่บนฝั่งที่บังเอิญมีคนเดินผ่านไปพอดีพอดี มันเป็นรูปปั้นของหญิงสาวที่หน้าตาสวยสดงดงามคล้ายกับนางฟ้าจากสวรรค์ สวมเสื้อผ้าอาภรณ์ที่ไม่มีใครในหมู่บ้านรู้ว่าชุดแบบนี้เรียกว่าอะไร แต่รายละเอียดของรูปปั้นนั้นดูสมจริงจนน่าขนลุก แต่ที่น่าขนลุกมากกว่าคือทำไมอยู่ดี ๆ รูปปั้นของหญิงสาวผู้นี้ถึงมาโผล่ที่บึงน้ำหลังหมู่บ้าน ที่น่าสงสัยกว่านั้นคือแล้วใครเล่าที่เป็นคนสร้างสรรค์ประติมากรรมซึ่งละม้ายคล้ายกับถูกทอดทิ้งจากพระเจ้าขึ้นนี้ อย่างไรก็ตาม ผู้นำหมู่บ้านในขณะนั้นซึ่งผมลืมไปแล้วว่าชื่ออะไรมีความเห็นว่ามันอาจเป็นปาฏิหาริย์หรือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าต้องการจะสื่อสารอะไรบางอย่างกับมนุษย์เดินดินเช่นเขา ท้ายที่สุดแล้วรูปปั้นของหญิงสาวที่ไม่มีใครสามารถระบุที่มาที่ชัดเจนได้ก็ถูกนำมาตั้งไว้ในหมู่บ้านของเรา

แม้ผมจะเกิดไม่ทันในช่วงแห่งการมาถึงของเทวรูปศักดิ์สิทธิ์นั้น แต่ผมก็พอจะรู้ว่าบ้างว่าตอนแรกที่เทวรูปมาตั้งในหมู่บ้านของเราแทบไม่มีใครให้ความสนใจ บางคนก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีรูปปั้นปริศนาจากที่ไหนก็ไม่รู้มาตั้งอยู่ในหมู่บ้าน แม้ว่าการได้มาของรูปปั้นนั้นจะดูแปลกพิลึกและรูปปั้นของหญิงสาวนั้นดูสวยงามมากเท่าไร แต่ความสวยก็เป็นเพียงแค่ความสวย ถ้ามันไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของคนในหมู่บ้าน มันก็เปล่าประโยชน์ เทวรูปศักดิ์สิทธิ์ในตอนนั้นจึงเป็นเพียงแค่ของประดับไว้ราคาที่ไม่มีผู้ใดมาเหลียวแลหรือมากราบไหว้ ต่างจากตอนนี้ราวฟ้ากับเหวเลยก็ว่าได้

รูปปั้นหญิงสาวแสนสวยตั้งอยู่ในหมู่บ้านของเราด้วยสถานะที่ไม่ต่างอะไรจากธาตุอากาศมานานหลายปีทีเดียวนครท้งเมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ทุกอย่างจึงเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ รูปปั้นที่คนเพิกเฉยกลายเป็นเทวรูปอันศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นพุดถึงอย่างแพร่หลายในหมู่บ้านคน ศาลาประจำหมู่บ้านที่เคยร้างไร้

ผู้คนปัจจุบันเนืองแน่นไปด้วยผู้คนมากมายที่หลั่งไหลเข้ามาบูชาสักการะ บ้างก็อยากมาดูให้เห็นกับตาว่า **เทวรูปที่มีชีวิต**นั้นเป็นเช่นไร แต่แล้วอะไรเล่า...อะไรกันที่ทำให้ทุกอย่างพลิกผันจนน่าตกใจถึงเพียงนั้น

มันคงเริ่มต้นขึ้นจากวันนั้น วันที่ผู้หญิงคนนั้นแะไปที่ศาลา แม้ว่าในตอนนั้นศาลาแทบจะไม่มีคนเลย แต่มันก็ยังเป็นสถานที่ที่ต้องได้รับการดูแล ดังนั้นแล้วจึงมีการจัดให้คนเข้าไปทำความสะอาดข้างในและข้างนอกศาลาอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อสองเดือน คงจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นในวันนั้น ถ้าหากว่าเธอคนนั้น ไม่ได้กลืนอะไรแปลก ๆ ที่โชยออกมาจากรูปปั้น กลืนซึ่งนำไปสู่การพูดต่อ ๆ กันว่ารูปปั้นของหญิงสาวนั้นเป็นรูปปั้นที่มีเลือดเนื้อไม่ต่างอะไรจากมนุษย์

ใช่ ไคอารีที่รัก ไม่ผิดจากที่ผมบอกหรอก ผมได้ยืนมาเต็มสองรูหู เพราะวันนั้นผมก็อยู่ในเหตุการณ์ วันที่เธอเล่าสิ่งที่ตัวเองประสบพบเจอมาด้วยสีหน้าที่แตกตื่นระคนประหลาดใจ เธอเล่าว่าเธอได้กลิ่นที่คล้ายกับกลิ่นของโลหิตโชยออกมาจากรูปปั้นที่ตั้งอยู่ในศาลา แน่แน่นอนว่าทุกคนต่างส่ายหัว ไม่มีใครเชื่อเธอในหนแรก รูปปั้นนั้นตั้งอยู่เงียบ ๆ มาเป็นเวลานานและไม่มีการเคลื่อนย้ายเลยแม้แต่ครั้งเดียว (ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน) เป็นไปได้อย่างไรที่จะส่งกลิ่นแปลก ๆ ออกมา แต่แล้วความคิดของทุกคนก็เริ่มแปรเปลี่ยนไปเมื่อเริ่มมีคนไปพิสูจน์ หญิงคนทำความสะอาดผู้นั้น ไม่ได้โกหก มีกลิ่นเลือดโชยออกมาจากรูปปั้นจริง ๆ คำพูดที่ฟังแล้วไร้น้ำหนักของหญิงสาวจึงเริ่มถูกส่งต่อไปเรื่อย ๆ และในท้ายที่สุดมันก็ลงเอยอย่างที่เราเห็น

แม้ความคิดของคนในหมู่บ้านจะเปลี่ยนไป แต่ผมกลับคิดว่ามีบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากลที่ผมเองก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน อย่างที่ผมบอกไป ทำไมอยู่ดี ๆ รูปปั้นที่แทบจะไม่มีใครมาเยี่ยมยามนอกจากเซ็ดดูดูแลเป็นครั้งคราวถึงสิ่งกลิ่นประหลาดออกมา นั้นไม่ใช่เรื่องที่จะดูจะปกติเท่าไรนัก แต่ดูเหมือนคนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านจะไม่เห็นด้วยกับผม พวกเขาคิดว่านี่อาจเป็นการแสดงปาฏิหาริย์จากพระเจ้าอีกครั้งหลังจากที่ส่งรูปปั้นของหญิงสาวผู้นี้มาโดยไม่บอกกล่าวกันก่อน แต่ผมตะขิดตะขวงใจว่าพระเจ้าจะแสดงอิทธิฤทธิ์เอาตอนที่เวลามันล่วงผ่านไปหลายปี ทำไมถึงไม่ทำให้คนอื่นเห็นตั้งแต่ตอนที่ส่งรูปปั้นนี้ให้มาปรากฏในการรับรู้ของคนในหมู่บ้านครั้งแรก บางคนก็บอกว่ากลิ่นโลหิตที่โชยออกมา นั่นคือกลิ่นของเลือดเนื้อที่แสดงให้เห็นว่านี่ไม่ใช่แค่รูปปั้นธรรมดา แต่เป็นเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ที่มีเลือดเนื้อมีชีวิต แต่ผมก็คิดแย้งว่าแล้วถ้าอย่างนั้นทำไมเทวรูปนั้นถึงไม่เคยขยับให้เห็นเลยสักครั้งล่ะ

แต่ข้อคิดเห็นที่เห็นต่างของผมก็ไม่มีประโยชน์ มันไม่ได้ทำให้ความศรัทธาที่ก่อตัวขึ้นในหมู่ผู้คนลดลงเลยแม้แต่น้อย มีหน้าซำคนที่ไปกราบไหว้บูชาเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ที่แสนจะพิลึกนั่นก็เพิ่มขึ้นทุกวัน แม้กระทั่งกับแม่ของผมเองก็ไม่อาจรอดพ้นจากอิทธิพลของเทวรูปที่มีชีวิตนั้นได้และกลายเป็นว่าทุกวันนี้ผมเริ่มเห็นหน้าแม่บ่อยลงทุกขณะ

แต่การที่แม่เริ่มไม่อยู่กับบ้านกับช่อง ต้องขนอาหารเลิศรสมากมายเพื่อไปสักการะบูชาเทวรูปนั้นก็ไม่ได้มีแต่ข้อเสียเพียงอย่างเดียว คนที่คุ้นหน้าคุ้นตาเริ่มเห็นหน้าเห็นตากันน้อยลงก็จริง แต่คนที่ปกติแทบจะ

ไม่มีโอกาสได้เจอกันเลยก็มีโอกาสได้เจอกันมากขึ้น ไซ่ ช่วงที่แม่ไปอยู่ที่ศาลาเหมือนใครอีกหลาย ๆ คนใน หมู่บ้าน ผมก็ใช้โอกาสนั้นแอบแวะไปหาอัลวินในที่ที่จะไม่มีใครเห็นเราทั้งสองคนอยู่ด้วยกัน

ตอนที่แม่ผมอยู่ ผมได้เจอกับอัลวินน้อยมาก แต่พอแม่ผมไม่อยู่ การเจอกันของเราสองคนก็ง่ายขึ้นมาก เลยทีเดียว ในป่าที่ไม่ค่อยมีคนแวะมาคือที่ที่เราสองคนจะนั่งคุยกัน หัวเราะให้กัน นอนหลับไหล ลูบหัวให้กัน และกัน ไปจนถึงตอนที่เราสองคนจูบกันและร่วมรักกันที่นั่น ผมรู้ว่ามันอาจฟังดูแปลก เราทั้งคู่เป็นผู้ชาย แต่ ความสัมพันธ์ของเราทั้งสองคนไม่ต่างอะไรจากผู้ชายกับผู้หญิงที่มีใจให้กัน แต่นั่นก็ไม่อาจทำให้ผมหยุด คิดถึงเขาได้เลย ตอนอยู่ต่อหน้าคนทั้งหมู่บ้าน พวกเราทั้งสองคนแทบไม่คุยกันเลยด้วยซ้ำ แต่พออยู่กันสอง ต่อสอง เราทำมากกว่าแค่คุยกันอีก ไม่เคยมีใครบอกว่าความสัมพันธ์ของเราทั้งสองคนเป็นเรื่องต้องห้าม แต่ ไม่เคยมีใครบอกว่าถ้าผมเป็นแบบนี้ ผมจะต้องเจอกับอะไร ดังนั้นแล้วเพื่อความปลอดภัยของเราสองคน เราจึงเลือกที่จะไม่เปิดเผยและมีความสุขกันเงียบ ๆ แบบนี้จะดีเสียกว่า

ไดอารี่ที่รัก แต่ถึงมันจะมีข้อดีจริง ๆ แลผมเป็นข้อดีที่พิเศษสุด ๆ แต่แน่ละ ข้อเสียก็มี ในฐานะของลูกคนหนึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ผมจะเป็นห่วงแม่ของตัวเอง ผมกลัวว่าแม่จะหมกหมุ่นกับความศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่รู้ว่ามัน อยู่จริงหรืออุปทานหมู่มากเกินไป ผมกลัวว่าการที่แม่ไปที่นั่นทุกวันท่ามกลางฤดูที่ผันเปลี่ยนจะส่งผลต่อ สุขภาพของแม่ แต่ผมก็งานปัญญา ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำให้แม่เปลี่ยนความคิดได้อย่างไร อยากรู้ก็ตาม ผม ก็ไม่มีวันเลิกสงสัยเรื่องเกี่ยวกับเทวรูปศักดิ์สิทธิ์นั้นแน่นอน

เบรเดน

.....

ไดอารี่ที่รัก

วันที่ 10 ของฤดูใบไม้ร่วง ป่าที่เคยเขียวจางวันนี้ไม่มีอีกต่อไปแล้ว ใบไม้ที่เปลี่ยนสีพวกนั้นสลัดหลุด จนต้นไม้เริ่มเหลือแต่กิ่งก้านเปล่า ๆ ดูแล้วให้ภาพที่ชวนขนลุก ลมหนาวที่พัดมาเย็นยะเยือกกว่าวันที่ผ่าน ๆ มา แต่คงไม่มีอะไรที่จะทำให้ผมสะท้านไปถึงชั่วหัวใจได้เท่ากับตอนที่อัลวินบอกกับผมว่าเขากำลังจะ แต่งงานในอีกไม่ช้า

ไซ่ อัลวินบอกผมตอนที่เรานัดเจอกันเหมือนหลาย ๆ วันที่ผ่าน ๆ มา เขาบอกกับผมด้วยน้ำเสียง ราบเรียบว่าเขากำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเขาเองก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร แต่พอแม่ ของอัลวินคงทนเห็นลูกชายที่โตเต็มวัย ไร้คนรัก คนรักซึ่งเป็นผู้หญิงอีกต่อไปไม่ไหว การคลุมถุงชนจึง เกิดขึ้น น้ำตาที่ไม่ไหลมาเป็นเวลาของผมจึงเอ่อล้นที่ดวงตาทั้งสองข้าง ในที่สุดผมก็ไม่อาจทนเก็บความ เสียใจที่อัดอั้นอยู่ภายในได้อีกต่อไป พอผมนึกภาพชีวิตต่อจากนี้ที่จะไม่มีผู้ชายคนนี้อยู่เคียงข้าง อยู่ดี ๆ หัวใจของผมก็บีบรัด ผมยิ่งคร่ำครวญหนักกว่าเดิม โดยที่ผมไม่สนใครหน้าไหน

อัลวินร้องตัวผมไปกอดแน่น เขาอุบหัวปอบประโลมผมพร้อมกับกระซิบบอกผมอย่างแผ่วเบาว่าแม่ตัว
ของเขาคงแต่งงานไปแล้ว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราทั้งสองคนจะเจอกันไม่ได้อีก เขาสัญญาว่าเขาจะไม่มี
วันทิ้งผม และเรื่องระหว่างเราสองคนจะยังเป็นเหมือนเดิม แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ผมสงบจิตสงบใจได้เลย ถึง
ปากของอัลวินจะบอกเช่นนั้น แต่อย่างไรผมก็รู้อยู่แล้วว่าเรื่องระหว่างเราสองคนจะไม่มีทางกลับมาเป็น
เหมือนเดิม ภาระอันหนักอึ้งมากมายจะตามมาหลังจากที่อัลวินแต่งงานแล้ว และที่แย่ที่สุดคือมันอาจพราก
เขาไปจากผม...ตลอดกาล

แวบหนึ่งผมคิดว่ามันไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ทำไมการที่เราสองคนมีใจให้กันถึงต้องปิดบังเป็นความลับ
ราวกับเป็นเรื่องผิดศีลธรรมร้ายแรง ทั้ง ๆ ที่ความรักของเรามันก็แค่คนสองคนรักกัน มันไม่ได้ต่างอะไรจาก
ผู้ชายกับผู้หญิงที่มีความรักให้กันเลยแม้แต่น้อย แวบหนึ่งผมอยากที่จะไปยืนอยู่ต่อหน้าพ่อแม่ของอัลวิ
นและบอกว่าผมนี่แหละคือคนรักของเขา ผมนี่ไงคนที่เขามอบหัวใจให้ แต่พอนึกถึงสิ่งที่จะตามมาหลังจาก
นั้น สิ่งที่ผมไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าจะส่งผลต่อชีวิตผมอย่างไร คนในหมู่บ้านจะมองผมกับอัลวินเป็นอย่างไร พวกเขา
จะยอมรับพวกเราได้หรือไม่ สุดท้ายแล้วความหาญกล้าในใจก็ไม่สามารถเอาชนะความกลัวที่เกาะกุม
จิตใจได้ สิ่งที่ผมทำได้คือทำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นเลย
แม้แต่น้อย

มันคงจะดีกว่านี้ถ้าผมเกิดเป็นผู้หญิง...หรือ ไม่ใช่เขาเป็นผู้หญิง เราสองคนคงแต่งงานกัน ไม่ต้องมี
ความสัมพันธ์กันแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ เราคงมีลูกด้วยกัน...เราคงมีความสุข

ใคร่ที่รัก เรื่องของอัลวินนั้นทำให้ผมแทบจะล้มทั้งยืน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องแย ๆ เรื่องเดียวที่เกิดขึ้นใน
วันนี้ และเรื่องที่ว่านี้ก็เกี่ยวกับคนอีกคนที่ผมให้ความสำคัญไม่แพ้กันกับอัลวิน...จะใครเสียอีกก็แม่ของผมนี่
ไง ผมรู้ว่าการที่เราจะศรัทธาต่อบางสิ่งบางอย่างมันไม่ใช่เรื่องที่ผิด หากเราที่ต้องไม่หมกหมุ่นกับสิ่งที่เราเชื่อ
จนหน้ามืดตามัวไม่สนใจสิ่งใด แต่ดูเหมือนว่าแม่ของผมจะไม่ใช่ออย่างนั้นเลยแม้แต่น้อย

อันที่จริงวันนี้ไม่ใช่วันแรกที่ผมกังวลเรื่องของแม่ แต่มันคือวันที่ความพะวักพะวงในใจของผมพุ่งสูง
ถึงขีดสุดจนผมทนไม่ไหวอีกต่อไป แม่ของผมไม่กลับบ้านมาหลายวันแล้ว และถ้าจะให้ผมคาดเดาสถานที่ที่
แม่อยู่ที่ไหนได้ไม่ยากเลยเธอคงกำลังสักการะบูชาเทวรูปศักดิ์ของหญิงสาวเหมือนคนอื่นอีกหลาย ๆ คนใน
หมู่บ้าน ผมเคยได้ยินเรื่องศรัทธาอันแรงกล้าของคนบางคนไปถึงกับไม่กลับบ้าน ไม่รับประทานอาหารและ
อยู่เฝ้าเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ราวกับเป็นผู้พิทักษ์ประจำกาย แต่ผมก็ไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งคนบางคนที่ว่านั้นจะ
เป็นแม่ของตัวเอง

ผมต้องแบกสังขารและจิตใจที่บอบช้ำตัวเองออกไปเผชิญกับลมหนาวที่พัดผ่านและผู้คนที่เต็มแน่น
ศาลากลางหมู่บ้านอย่างไม่เต็มใจ เสียงสวดมนต์ดังระงมคล้ายกับเสียงของแมลงวันนับล้านบินวนอยู่ในหู
ตอนที่ผมเพิ่งจะไปถึงที่นั่น แต่ที่แย่ไปกว่านั้นคือตอนที่ผมเข้ามาข้างใน ดูเหมือนว่ากลิ่นเลือดที่โชยออกมา
จะรุนแรงกว่าทุกวัน อันที่จริงถ้าจะพูดให้ถูกต้องบอกว่ากลิ่นมันเหม็นมาก มันไม่เหมือนกลิ่นเลือดแล้ว แต่

มันเหมือนกลิ่นอะไรตายมากกว่า ช่างน่าพิศวงจริง ๆ แต่ถึงอย่างนั้นกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ก็ไม่อาจไล่ผู้คนที่มิจิตศรัทธาต่อเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ได้

แม่ของผมเธอนั่งอยู่ตรงริมสุดจึงทำให้ง่ายต่อการที่ผมจะเข้าถึงตัว ผมเห็นผู้หญิงที่อายุมากกว่าตัวเอง กำลังก้มหน้าก้มตา ปากก็พิมพ์บัพทสวดที่ผมไม่เข้าใจ เหมือนกับใครอีกหลาย ๆ คน ที่นี้ทุกคนดูมีพื้นที่ส่วนตัวเป็นของตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นก็ดูมีความกลมกลืน มีความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแยกจากกันไม่ขาด ผมสะกดึกเรียกแม่ แต่แม่กลับสะบัดมือของผมทิ้งอย่างไม่ใยดี ตอนแรกสายตาที่เธอมองหาหาผมนั้นราวกับว่าจะกินเลือดกินเนื้อ แต่เพราะแม่คงยังจำได้ว่าผมเป็นลูก สายตาของแม่จึงอ่อนลง

ใบหน้าของแม่ดูซีดและซุบลงจนน่าตกใจ อายุของแม่ก็ไม่ใช่น้อย ๆ แล้ว การที่สภาพของเธอดูแย่งอย่างเห็นได้ชัดเช่นนี้บ่งบอกแล้วว่าสถานที่นี้ไม่เหมาะกับแม่ของผมเลยแม้แต่นิดเดียว ผมพยายามที่จะลากตัวแม่กลับบ้านที่แม่ไม่ได้กลับไปเหยียบหลายวันแล้ว แต่ความเชื่อของแม่นั้นแรงกล้าเกินกว่าที่ผมคาดคิดไว้ แม่ของผมตะโกนใส่ผมดังลั่นพร้อมกับออกแรงผลักผมด้วยแรงที่มากพอจะทำให้ผู้ชายคนหนึ่งหงายหลังไปได้ สุดท้ายแล้วผมได้แต่ยืนมองแม่ของตัวเองกลับไปสวดมนต์ต่ออย่างเงียบงัน ผมไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าแม่จะขออะไรจากเทวรูปนี้ จะว่าไปแล้วว่าไม่ใช่แค่แม่ของผม ผมสงสัยทุกคนที่อยู่ที่นี่เลยว่าจุดประสงค์ในการมาบูชากราบไหว้รูปปั้นหญิงสาวนี่คืออะไร พวกเขาต้องการขอพรเรื่องงาน ความรักหรืออะไร แล้วเคยมีใครสมหวังกับสิ่งที่ตัวเองขอมั้ยก็ไม่เคยมีใครออกมาบอก แต่ทุกคนก็ยังให้ความเคารพกับสิ่งที่ตัวเองเรียกว่าเทวรูปนี้ต่อไป มันช่างไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย

ไดอารี่ที่รัก ผมรู้ว่าคนที่ตั้งคำถามเหมือนผมตอนนี้มีน้อย แต่คงไม่ได้มีแค่ผมคนเดียวที่เคลือบแคลงหญิงสาวคนนั้นก็น่าจะเป็นแบบผม เธอยืนอยู่ตรงฝั่งตรงข้าม อยู่ไกลจากผมพอสมควร แต่ผมมองเห็นสีหน้าหัวนวดกปนสงสัยของเธอได้อย่างแจ่มชัด ไม่ใช่เพราะเรื่อผมสืบรอนด์สะกดุดานันหรืออกที่ทำให้ผมจดจำเธอได้ ทั้ง ๆ ที่ที่นี่มีคนมากมาย แต่ผมกลับจำผู้หญิงคนนั้นได้ขึ้นใจ เพราะผมเห็นเธอคนนั้นตั้งแต่วันที่คนทำความสะอาดที่นี่เริ่มรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงอันลึกลับของรูปปั้นที่กลายเป็นเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ เธอยืนอยู่ไม่ไกล สีหน้าของเธอที่ดูอธิบายยากว่าเธอรู้สึกรังไร แต่มันไม่ใช่สีหน้าที่มีอารมณ์ร่วมกับความศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่รู้ว่ามันอยู่จริงหรือเปล่า และจนถึงตอนนี้ผมก็ยังเจอกับเธอ ทุกครั้งที่ผมมาที่นี่ เธอจะยื่นจ้องเทวรูปด้วยความนิ่งสงบ แต่แววตาของเธอจะวูบไหวตลอดเวลา ครั้งหนึ่งเราสองคนเคยเดินสวนกัน ผมเห็นเธอหน้าซีดราวกับต้องการจะอาเจียน ไข่ เธอไม่ใช่คนที่ศรัทธากับเทวรูปศักดิ์สิทธิ์บ้า ๆ นี้อย่างแน่นอน

เราเจอกันบ่อยก็จริง แต่เราไม่เคยคุยกัน ผมไม่รู้ชื่อของเธอด้วยซ้ำ แต่ผมรู้ว่าเธอแต่งงานแล้ว ถ้าผมจำไม่ผิด ผมเหมือนคุ้นหน้าเธอตอนเดินอยู่กับชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่ง มีคนเข้าไปพูดคุยกับหญิงสาวคนนั้น และเรียกผู้ชายที่เธอจับมือถือแขนอยู่ว่าสามี การที่เธอที่ดูไม่ได้คล้อยตามกับกระแสความคิดของคนในหมู่บ้านก็แสดงว่าเธอมาที่ศาลานี้บ่อย ๆ ด้วยจุดประสงค์อื่น ผมคิดว่าเธออาจตามหาสามีที่อาจหลงมกมายไป

กับคนในหมู่บ้าน แต่พอผมสอดสายสายตาคุณก็ไม่เห็นมีใครที่หน้าเหมือนกับผู้ชายคนนั้น แอ้มเธอก็ไม่เข้าไปคุยกับใคร บางทีผมอาจเข้าใจผิดเรื่องเธอตั้งแต่ต้น

และอันที่จริงผมก็ไม่จำเป็นต้องสนใจเธอ แม้การปรากฏตัวของผู้หญิงคนนั้นจะทำให้ผมคาใจบางอย่าง แต่ผมก็ไม่รู้ว่าตัวเองไปคิดใจอะไรกับผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน บางทีที่ผมเริ่มใคร่ครวญถึงเธออาจเกิดจากความต้องการที่อยากจะหาเรื่องมาแทนที่เรื่องของอัลวินในสมอง ผมจะได้ไม่ต้องหวนคิดถึงคนรักที่กำลังจะแต่งงาน...แต่งงานกับคนที่ไม่ใช่ผม และไม่มีวันเป็นผม

เบรเดน

.....

ไดอารี่ที่รัก

มันยากเหลือเกินที่ผมจะเขียนอะไรออกมาได้ในตอนนี้ แต่มันคงเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้ผมได้ระบายออกมาบ้าง หลังจากเรื่องบ้า ๆ นี่เกิดขึ้น ผมแทบไม่ได้สนใจเลยว่าวันนี้ลมที่พัดผ่านหมู่บ้านจะหนาวกว่าเมื่อวานหรือไม่ โบกี้จะไม่จู่จู่ไปแล้วก็โอบ เพราะต่อให้อุณหภูมิในหมู่บ้านจะลดต่ำลงไปอีกแค่ไหนก็คงไม่ทำให้เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ลดความร้อนแรงลงไปได้

ผมมีโอกาสดูไปที่ศาลาอีกครั้ง แม้ว่าแม่ของผมจะยอมกลับมาที่บ้านแล้ว หลังจากที่เมื่อสองวันก่อนขณะที่แม่กำลังกราบไหว้อยู่ อยู่ดี ๆ แม่ก็หน้ามืดไป โชคดีที่มีคนมาบอกให้ผมทราบ ผมเลยพาแม่กลับมาที่บ้านได้ทันเวลา พอได้เห็นแม่ใกล้ ๆ โดยไม่ต้องถูกรบกวนจากสิ่งใดก็ยิ่งทำให้ผมรู้สึกสะท้อใจ แม่ของผมไม่ได้เป็นอะไรที่หนักหนาสาหัสสักมาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าความเป็นห่วงของผมน้อยลง แม่คงไม่ได้กินอะไรมาหลายวันหรือไม่ก็กินแต่กินในปริมาณที่น้อยมาก ร่างกายของแม่จึงซุบซอมยิ่งกว่าวันที่เราเจอกันล่าสุดเสียอีก แอ้มชอบตาก็คล้าย ริมฝีปากก็ซีดเซียวจนน่าตกใจ แต่ตอนนี้แม่กลับมาพักที่บ้านแล้ว ถ้าสภาพร่างกายที่ย่ำแย่ลงอย่างน่าใจหายจะสามารถพาแม่ออกมาจากสถานที่แบบนั้นได้ก็ไม่ถือว่ามันไม่คุ้มเสียทีเดียว แต่คงจะดีกว่านี้ถ้าแม่มีขอบเขต รู้จักแบ่งแยกความเชื่อกับเรื่องส่วนตัว แม่ของผมคงจะไม่ลงเอยเช่นนี้ อันที่จริงส่วนหนึ่งมันก็มาจากผม ถ้าผมเด็ดขาดกว่านี้แล้วพาแม่กลับบ้าน ต่อให้แม่จะค่าผมว่าเป็นลูกไม่รักดี แต่เอาเข้าจริงตอนนี้ผมเองก็ไม่รู้สึกว่าตัวเองเป็นลูกที่กตัญญูเท่าไร

ตอนที่ผมออกจากบ้าน แม่ของผมหลับอยู่ นับว่าเป็นโชคดี เพราะอย่างน้อยเธอก็ไม่ต้องมารับรู้เรื่องอันน่าเหลือเชื่อที่เกิดขึ้นเหมือนกับผม อันที่จริงผมก็ไม่คิดว่าจะอยากออกไปไหน เพราะผมก็อยากจะอยู่ดูแลแม่ของตัวเอง ถ้าหากว่าชายร่างท้วมคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนบ้านข้าง ๆ กันมาเคาะประตูเรียกผม เขาบอกว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้วกับเทวรูปที่มีชีวิตตอค์นั้น เขาคงเห็นว่าผมไปที่นั่นบ่อย ๆ เพราะต้องไปตามแม่เลยมาบอกกล่าวให้ผมรู้กัน

เรื่องที่เพื่อนบ้านคนนั้นของผมว่าคุณจะไม่ใช่เรื่องที่ใหญ่ธรรมดา แต่น่าจะเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก ๆ เพราะบรรยากาศที่ศาลาใจกลางหมู่บ้านไม่เหมือนกับวันไหน ๆ เลย ผู้คนแตกฮือกระจายกันอยู่รอบ ๆ เสียงพูดคุยดังอื้ออึงไปทั่วบริเวณจนผมฟังไม่ออกว่าใครกำลังพูดอะไรอยู่ ผมรู้แต่ว่าคนพวกนั้นคือคนกลุ่มเดียวกับที่เคยนั่งอยู่ข้างในศาลา สวคมนตรีขอพรอย่างเอาเป็นเอาตายกับเทวรูปหญิงสาวที่พวกเขาให้ความเคารพ แต่ตอนนี้พวกเขาเหล่านั้นเปลี่ยนไป ทุกคนมีสีหน้าราวกับว่ากำลังตื่นกลัวกับบางสิ่ง ซึ่งยิ่งทำให้ผมประหลาดใจหนักกว่าเก่า

บรรยากาศข้างนอกว่าอุ่นแล้ว แต่ผมก็ไม่คิดว่าข้างในมันจะอุ่นกว่าเป็นร้อยเท่า ที่แย่ไปกว่านั้นคือผมคงไม่สามารถเดินเข้าไปข้างในได้ถ้าไม่ยกมือขึ้นมาปิดจมูก เพราะแค่สาวเท้าไปไม่ทันจะพ้นทางเข้ากลิ่นเหม็นเน่าอันร้ายกาจก็ปะทะกับจมูกของผมจนผมเกือบวิ่งเวียนไปชั่วขณะ ผมจำได้กลิ่นนั้นได้ดี กลิ่นนี้คือกลิ่นที่ทำให้เทวรูปนั้นกลายเป็นที่เคารพนับถือ กลิ่นที่คล้ายกับโลหิตบริสุทธิ์ แต่มันเปลี่ยนไปแล้ว กลิ่นคาวคลั่งคลั่งนั้นกลายเป็นกลิ่นเหม็นเน่าคล้ายกลิ่นซากศพคนตาย... *นี่มันเกิดบ้าอะไรขึ้น* ผมกวาดสายตามองไปโดยรอบอย่างถ้วนทั่ว คนที่ยังอยู่ในศาลาก็มีไม่น้อย และหนึ่งในนั้นเองก็มีคนที่ผมรู้จัก คนที่ผมไม่คิดว่าจะได้เจอที่ศาลานั้น ไซ้ ผมเจอกับอัลวินด้วยความบังเอิญ

ผมไม่ได้เข้าไปทักทายเขา เพราะทุกคนต่างตกอยู่ในสภาวะแห่งความสับสน แต่การที่เขาอยู่ที่นั่นในเวลานี้เป็นเรื่องที่ผมคาดไม่ถึง หากทว่ามันก็ช่วยตอกย้ำได้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นซึ่งตอนนั้นผมไม่รู้ว่าเป็นเรื่องที่ใหญ่โตจริง ๆ ยิ่งพอผมได้เห็นสีหน้ากระอักกระอ่วนของอัลวิน ความกระหายใคร่รู้ในตัวผมก็ยิ่งพุ่งสูงขึ้นไป ผมตัดสินใจเดินไปที่เทวรูปศักดิ์สิทธิ์ จุดที่มีคนยืนอออยู่เยอะที่สุดคือด้านหลังของเทวรูปโดยที่ไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง และไซ้ ตรงนี้คือจุดที่กลิ่นบ้า ๆ นั้นรุนแรงที่สุด ผมพยายามกลั้นใจแล้วชะเง้อคอเข้าไปท่ามกลางผู้คน สิ่งที่ผมเห็นทำให้ผมชะงัก

“ใครเป็นคนทำอย่างนี้กันนะ” “บ้าชัด ๆ ยัดศพเข้าไปในรูปปั้นนี่นะ” ผมยังจำประโยคที่คนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ คุณกันมาได้เป็นอย่างดี ประโยคที่ทำให้ผมรู้สึกสะอิดสะเอียนถึงขีดสุด แม้ตอนนั้นผมจะเดินเลี้ยวออกมาแล้ว แต่ภาพที่ผมเห็นก็ยังติดตรึงอยู่ในความทรงจำของผมอย่างไม่มีวันลบเลือน ภาพแผ่นหลังของรูปปั้นหญิงสาวที่มีรูขนาดใหญ่ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อน ภาพของแมลงที่ตอมขึ้นเนื้อเน่า ๆ ซึ่งวางกองอยู่พื้น ภาพของนอนย้วยเยะที่ซ่อนไซ้อยู่บนหน้าของผู้ชายคนนั้น... ในที่สุดความจริงของกลิ่นโลหิตปริศนาของเทวรูปก็ถูกเปิดเผย

ความจริงที่ว่ารูปปั้นของหญิงสาวไม่ได้มีชีวิต ไม่ได้มีเลือดมีเนื้อ แต่มันมีเลือดและเนื้อของคนอื่นเร็นกายอยู่ข้างในเนื้อหินที่วางเปล่าต่างหาก ผมไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร และผมก็ไม่คิดว่าจะมีใครที่โหดเหี้ยมอำมหิตพอจะกระทำเรื่องพรรคนั้นได้ลงคอด้วย แต่ไซ้ มันมี มันมีคนที่บ้านพอจะทำเรื่องบ้า ๆ แบบนี้ ไดรารีที่รักผมคงเขียนอะไรไปไม่ได้มากกว่านี้แล้ว แต่ได้โปรดทนฟังเรื่องผมจะเขียนถึงเป็นเรื่องสุดท้ายนี้ เรื่องที่ผมจะไม่มีการบอกใคร เรื่องที่ผมเองก็ไม่อยากจะเข้าไปยุ่งอีกต่อไปแล้ว

เรื่องที่ผมรู้จักกับผู้ชายที่กลายเป็นศพคนนั้น

อันที่จริงจะบอกว่ารู้จักกันก็ไม่ถูก คนที่รู้จักกันอย่างน้อย ๆ ก็ควรจะมีปฏิสัมพันธ์กันบ้าง แต่แม่เราสองคนจะไม่เคยคุยกันสักครั้ง แต่ผมจำใบหน้านั้นได้ ใบหน้าและทะเลที่ตอนแรกแทบจะมองไม่ออกว่าเป็นใคร แต่อะไรบางอย่างบนใบหน้าทำให้ความทรงจำของผมหวนคืนกลับมาอีกครั้ง และความทรงจำนั้นก็ยิ่งชัดเจนมากยิ่งขึ้นตอนที่ผู้หญิงคนนั้นเดินมาชนผม

“ขอโทษนะคะ” ไซ้ เธอคือผู้หญิงคนเดียวผู้หญิงที่ผมเคยเล่าให้ฟังว่าเธออาจมีความคิดที่ไม่ค่อยตามใครเหมือนกับผม นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินเสียงของเธอ เสียงที่แม่แผ่วเบาแต่กลับทำให้หัวใจของผมสั่นสะท้าน เสียงที่ทำให้ภาพอันน่าสยดสยองของผู้ชายคนนั้นที่ลอยวนกลับเข้ามาในหัว “ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันแค่กำลังรีบมาก ๆ”

หญิงสาวที่ผมไม่รู้ชื่อคนนั้นยิ้มเจื่อน ๆ แต่มันเป็นรอยยิ้มที่ทำให้ผมขนลุก ผมไม่กล้าไปตัดสินใครที่ผมไม่รู้จักดีและผมก็จะไม่บอกใคร

ผมจะไม่บอกใครว่าศพของผู้ชายคนนั้นหน้าตาเหมือนคนรักของเธอไม่มีผิด

เบรเดน

เสียงที่ไม่มีใครได้ยิน

ถ้าให้พูดชื่อคนที่คนในหมู่บ้านรังเกียจมากที่สุด หนึ่งในนั้นต้องมีชื่อของเดมอสอย่างไม่ต้องสงสัย

เดมอสมีชะตากรรมที่เหมือนเกิดมาพร้อมกับคำสาปอันชั่วร้าย ในขณะที่เด็กทารกปกติคนอื่น ๆ จะร้องไห้ตอนออกมาจากครรภ์มารดา แต่ทารกที่มีชื่อว่าเดมอสกลับถือกำเนิดขึ้นมาในความเงียบงัน มีเพียงแค่เสียงร้องโอดครวญอย่างเขียนตายของผู้ให้กำเนิด แต่ไม่มีเสียงร้องสักแอะดังออกมาจากร่างเล็กจิ๋วที่คุดคู้อย่างหนึ่งจนราวกับว่าเป็นรูปปั้น ขณะที่ในอีกไม่กี่ปีถัดมาเด็กคนอื่น ๆ เริ่มที่จะเลียนเสียงของสิ่งที่ตัวเองได้ยินจนพัฒนาไปเป็นการจดจำคำต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันรวมไปถึงการพูดประโยคยาว ๆ ริมฝีปากของเดมอสกลับยังคงปิดสนิท ไม่พูดไม่จาอะไร

เมื่อนั้นเองพ่อและแม่ที่ให้กำเนิดเดมอสก็รู้ตัวแล้วว่าลูกของตัวเองมีความผิดปกติบางอย่าง และพวกเขาถึงขั้นน้ำตาตกเมื่อผู้นำหมู่บ้าน-แม่เต่าผู้มากประสบการณ์และวิชาความรู้บอกว่าเด็กคนนี้เกิดมาอย่างไร้เสียง หรือถ้าจะพูดอีกอย่างก็คือต่อให้พวกเขาจะตะบี้ตะบันทำให้ลูกของตัวเองให้เปิดปากพูดมากเท่าไรก็ไม่ทำให้เด็กที่เป็นใบ้อย่างถาวรคนนี้กลับมาพูดได้ ทั้งสองคนจึงจำต้องยอมรับผลอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ แม่หัวใจของพวกเขาก็แตกสลายเป็นเสี่ยง ๆ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้พวกเขารักลูกของตัวเองน้อยลง เพราะอย่างไรแล้วลูกผู้เป็นที่รักก็จะเป็นลูกผู้เป็นที่รักอยู่วันยันค่ำ ไม่มีอะไรจะทำลายความบริสุทธิ์ของเด็กน้อยคนนี้ได้

แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะมองข้ามความผิดปกติทางด้านร่างกายแล้วมองลึกเข้าไปถึงตัวตนจริง ๆ ของเดมอส อันที่จริงต้องบอกว่าคนส่วนใหญ่ไม่มีใครมองเดมอสได้อย่างปกติ โดยไม่นึกอนาทรที่อีกฝ่ายเป็นเพียงเด็กตัวน้อย ๆ ที่ยังไม่ประสีประสาอะไร คำพูดที่ว่าเด็กพิการ บทลงโทษจากพระเจ้า ลูกชาตานกลับชาติมาเกิด ฯลฯ ก็ผ่านหูของเดมอสอยู่บ่อยครั้ง โดยที่เดมอสไม่มีทางเข้าใจความหมายของคำพูดเหล่านั้นได้ แต่ที่เขาจดจำได้ดีที่สุดคือสายตาแห่งความหมางเมินและความเกลียดชังของคนในหมู่บ้านที่จ้องมองมาเวลาที่เขาออกไปข้างนอกบ้านกับแม่หรือไม่กี่พ่อของตัวเอง ไข้แล้ว พ่อและแม่เปรียบเสมือนเกราะป้องกันที่คอยปกป้องเดมอสจากความโหดร้ายของโลกที่กระทำต่อเด็กที่เกิดมาไม่เหมือนคนอื่นเช่นเขา หากทว่าชีวิตคนเราก็ไม่ได้เป็นอมตะ ความตายคือสิ่งสามัญที่อาจเกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีการแจ้งเตือนล่วงหน้า วันที่เดมอสอายุครบหกปีบริบูรณ์ พ่อและแม่ของเขาก็จากไป

นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้คนในหมู่บ้านเกลียดชังเดมอสมากกว่าเดิม มีการพูดกันต่อ ๆ ไปว่าสาเหตุที่ทำให้พ่อและแม่ของเดมอสตายก็เพราะตัวของเดมอสนั่นเอง แต่พวกเขาเหล่านั้นไม่คิดเลยว่าบุพการีของเดมอสจากไปด้วยไข้ป่าชนิดรุนแรงที่โกลาสดชีวิตแม้จะมี แต่น้อยมาก และปาฏิหาริย์ก็ไม่เข้าข้างเดมอสเลยในตอนนั้น แต่โชคของเขายังพอมืออยู่บ้าง เดมอสต้องย้ายไปอยู่กับพี่สาวของแม่ของเขา แต่หลังจากนั้นคนที่ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองของเดมอสก็จากไปด้วยสิ่งเดียวกับที่ปลิดชีพพ่อแม่ของเขาก่อนหน้านี้

กลายเป็นว่านอกจากเดมอสจะกลายเป็นเด็กประหลาด เขายังกลายเป็นเด็กที่น่าความตายมาสู่ผู้ที่อยู่ใกล้ซิดอีกด้วย ความเกลียดชังต่อตัวเด็คน้อยผู้น่าสงสารยิ่งเติบโตขึ้นราวกับต้นไม้ที่ได้รับการดูแลอย่างดี สุดท้ายเขาก็เติบโตมาอย่างกำพรว้า ไม่มีใครอนุญาตคนไหนเหลืออยู่อีกต่อไป แม้เวลาจะล่วงผ่านมานานจนจากเด็กตัวน้อย ๆ ในวันนี้กลายเป็นชายหนุ่มตัวสูงใหญ่ในวันนี้ ความเกลียดชังก็ยังคงไม่ได้หายไปไหน

เดมอสไม่ได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านอีกต่อไป เพิ่งหลังเล็ก ๆ ของเขาถูกสร้างขึ้นใกล้ ๆ กับหมู่บ้าน บริเวณที่ไม่ค่อยมีคนผ่านมา เขาสามารถมีตัวตนได้โดยปราศจากสายตาแห่งการตัดสิน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีอยู่หลายครั้งที่เขากลับเข้าไปในหมู่บ้าน บางครั้งก็จะมีเด็ก ๆ วิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขาพร้อมกับชี้นิ้วมา บนใบหน้ามีรอยยิ้มที่แสนสดใส เขาไม่อาจรับรู้ได้ว่าเด็กเหล่านั้นกำลังพูดอะไรใส่เขา แต่ชายหนุ่มที่หนวดเครายาวเพิ่มก็จะนั่งยอง ๆ พร้อมกับขยี้มืออย่างเอ็นดู ดวงตาของเด็ก ๆ เหล่านั้นจะยิ่งเปล่งประกาย คงเพราะอย่างนี้เองที่ทำให้เดมอสพลอหลงรักพวกเด็ก ๆ ในหมู่บ้าน โดยที่ตัวเองไม่ทันได้รู้ตัว

แต่ไม่นานหลังจากนั้น ร่างของเด็ก ๆ เหล่านั้นจะถูกอุ้มขึ้น ใจที่อ่อนโยนของชายหนุ่มจะถูกทิ่มแทงด้วยสายตาจากพวกพ่อแม่ที่พอเห็นลูกของตัวเองอยู่ใกล้กับคนที่น่ารังเกียจอย่างเดมอสก็รีบปรี๊ดเข้ามาพาลูกของตัวเองให้ลอยห่าง ประหนึ่งว่าเขากำลังทำเรื่องชั่วช้าสามัญ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยทำร้ายเด็กพวกนั้นเลย แม้แต่น้อย หากทว่านั่นก็ไม่ได้สร้างความเชื่อใจให้แก่คนในหมู่บ้านได้ ทุกคนต่างตราหน้าและตัดสินเขาว่าเขาเป็นคนที่น่ารังเกียจไปแล้ว บางคนไม่เคยรู้จักปุมหลังของเขาด้วยซ้ำ แต่พอเห็นคนอื่นก่นด่าก็พลอยเออออตามไปด้วย

แล้ววันหนึ่งพ่อค้าคนนั้นก็ปรากฏตัวขึ้นมา

ไม่มีใครรู้ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใครและมาจากที่ไหน แต่จากการแต่งตัวก็รู้ว่าไม่ใช่คนละแวกนี้ เขาเป็นผู้ชายร่างสูงโปร่งที่มาพร้อมหน้าตาที่หล่อเหลาและรอยยิ้มที่สดใสเจิดจรัสราวกับดวงอาทิตย์ นั่งอยู่บนรถม้าที่ขับเคลื่อนด้วยอาชาในที่มีขนสีทองอร่ามประกายแสงแวววาว ครั้นพอคนในหมู่บ้านไปถามไถ่ อีกฝ่ายก็อ้างว่าตัวเองนั้นเป็นพ่อค้าเร่ร่อน เคยผ่านเมืองมาหลายเมือง หมู่บ้านหลายหมู่บ้าน ทว่าก็ไม่ได้หยุดพักอยู่ที่ไหนเป็นการถาวร หากแต่ออกเดินทางไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดหมายและวันนั้นบังเอิญม้าคู่ใจนำพาเขาให้มาที่หมู่บ้านแห่งนี้

ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรสำหรับคนในหมู่บ้านที่จะได้พบเจอกับคนแปลกหน้าที่กำลังออกเดินทางไปไหนสักแห่งโดยมีหมู่บ้านแห่งนี้เป็นทางผ่าน แต่ที่ทำให้หลาย ๆ คนในหมู่บ้านตื่นตาตื่นใจ ไม่ใช่เพราะรูปลักษณะหน้าตาของคนที่อ้างว่าเป็นพ่อค้าที่ดูดีโดดเด่นกว่าคนปกติทั่วไป หากทว่าเป็นเพราะสินค้านั้นที่บรรจุอยู่ในยานพาหนะที่อีกฝ่ายใช้เดินทางต่างหาก

บ้างก็เป็นถ้วยชามรามไหชิ้นดีที่มีลวดลายเป็นภาพของปีศาจ ไม่ใช่ปีศาจที่น่ากลัว แต่เป็นสัตว์ในตำนานที่สวยงาม บ้างก็เป็นเสื้อผ้าที่แปลกตา แต่เข้ากับรูปร่างของคนในหมู่บ้านเป็นอย่างดี บ้างก็เป็นตะเกียงที่ไม่จำเป็นต้องจุดไฟ แต่ก็สามารถส่องแสงสว่างได้เองราวกับมีเวทมนตร์ บ้างก็เป็นพืชพรรณและ

ดอกไม้ที่หาได้ยาก แสดงให้เห็นว่าพ่อค้าที่หน้าตาคูีราวกับเทพบุตรคนนี้มีของชั้นเยี่ยมและของล้ำค่ามากมายที่สามารถดึงดูดใจคนในหมู่บ้านให้เข้าหาได้อย่างง่ายดาย

ไม่เพียงแต่พวกผู้ใหญ่ที่ตื่นเต้นไปกับของแปลกตาที่พ่อค้าผู้ร่ำรวย เหล่าเด็ก ๆ เองก็ให้ความสนใจกับการมาเยือนของพ่อค้าคนใหม่เช่นเดียวกัน เพราะนอกจากข้าวของเครื่องใช้เหล่านั้นแล้ว สินค้าที่พ่อค้าขนมาด้วยอีกอย่างหนึ่งคือกองหนังสือมากมาย ทั้งหนังสือนิทานและตำรับตำราความรู้ บ้างก็เป็นหนังสือที่เก่าแล้ว แต่บ้างก็เป็นหนังสือที่ใหม่เยี่ยมจนน่าตกใจ เด็ก ๆ ส่วนใหญ่ชอบเรื่องเล่า เรื่องเล่าที่อยู่ในหนังสือคือหนึ่งในนั้น แต่เรื่องเล่าที่เด็ก ๆ ชอบมากที่สุดเรื่องเล่าที่ออกมาจากปากของใครคนใดคนหนึ่ง

ใช่ พ่อค้าที่ไม่มีใครรู้จักชื่อกันนั้นนอกจากจะเชี่ยวชาญในเรื่องของการบรรยายสรรพคุณและคุณลักษณะของของที่ตัวเองนำมาแล้ว ในหัวของผู้ชายคนนั้นยังเต็มไปด้วยเรื่องเล่าสนุก ๆ มากมาย เรื่องของเจ้าชายที่ตกหลุมรักเจ้าหญิงหน้าตาสะสวย แต่หารู้ไม่ว่าเจ้าหญิงผู้เลอโฉมผู้นั้นคือแม่คหน้าตาอัปลักษณ์ที่แปลงกายมา เรื่องเล่าของสัตว์ที่วันหนึ่งกลายร่างเป็นมนุษย์ มีแขน มีขา มีมือ มีหน้าตาที่เหมือนกับคนปกติไม่มีผิด เรื่องเล่าของหญิงสาวที่เติบโตมาในดอกไม้ เหล่านี้เป็นเพียงแค่ตัวอย่างเล็กน้อย ๆ เท่านั้น

นอกเหนือจากการมีคลังเรื่องเล่าอยู่ในหัวอย่างกว้างขวาง น้ำเสียงที่ไพเราะนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็ก ๆ หลงใหลในการเล่าเรื่องของพ่อค้าต่างถิ่นคนนี้เป็นอย่างยิ่ง ไป ๆ มา ๆ คนในหมู่บ้านต่างก็ให้การต้อนรับกับชายหนุ่มคนนี้เป็นอย่างดี จัดหาอาหารเลิศรสให้ได้ลิ้มลอง แนะนำและพาไปเยี่ยมชมสถานที่ต่าง ๆ ไปจนถึงการจัดสถานที่ให้ชายคนนั้นได้เล่านิทานให้กับเด็ก ๆ ได้ฟังได้อย่างทั่วถึง เสมือนว่าต้องการจะตอบแทนพ่อค้าคนนี้นี่ที่นำความตื่นตาตื่นใจมายังหมู่บ้าน

ใช่ เหล่าพ่อแม่ของเด็ก ๆ ในหมู่บ้านต่างไว้ใจพ่อค้าที่มาจากไหนก็ไม่รู้ประหนึ่งว่าเป็นคนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้มานาน พวกเขาให้ลานกว้างท้ายหมู่บ้านที่อยู่ติดกับป่าให้พ่อค้าได้ใช้จอดยานพาหนะของตัวเอง ทั้งยังให้สถานที่ที่แห่งนั้นเป็นสถานที่สำหรับการเล่านิทานให้แก่ลูก ๆ ของตนเองโดยเฉพาะอีกด้วย โดยไม่มีใครสังเกตเห็น ไม่มีใครรู้เลยว่าในพุ่มไม้ที่อยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากตรงนั้นมีชายร่างใหญ่ผู้เป็นไปซ่อนตัวอยู่ในนั้นและคอยจับจ้องทุกการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างเงียบงัน

เดมอสสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดหลายวัน วันแรก ๆ เหล่าพ่อ ๆ แม่ ๆ ในหมู่บ้านบางส่วนยังคงนั่งอยู่กับลูกของตัวเองขณะที่ริมฝีปากที่งามเป็นกระจับกำลังพร้งพรูเรื่องเล่าอันน่าอัศจรรย์ แต่พอเวลาผ่านไปพ่อแม่บ้างส่วนนั้นก็เริ่มหายไปทีละเล็กละน้อย จะโผล่มาอีกทีก็ตอนตะวันตกดินเพื่อมารับลูกของตัวเอง และในท้ายที่สุดก็ไม่มีเหลือพ่อแม่คนใดนั่งฟังนิทานที่น่าตื่นเต้นกับลูกของตัวเองอีกเลย พวกเขาปล่อยลูกของเขาไว้กับพ่อค้าหน้าหล่อคนนี้อย่างไว้นิ่งเฉยใจ

เดมอสคิดว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง เขาไม่รู้ว่าพ่อค้าคนนั้นมีเรื่องเล่าที่ดีแค่ไหน แต่ถ้าให้เขาตีความจากปฏิกิริยาที่เปลือยเปลือยของเหล่าเด็ก ๆ ยามนั่งฟังเรื่องเล่าจากพ่อค้าแปลกหน้าคนนี้ พ่อค้าคนนี้ก็จะต้องเป็นคน

ที่เก่งมาก ๆ คนหนึ่ง แกรมเขายังมีของแปลก ๆ ที่ทั้งชีวิตของเดมอสไม่เคยเห็นมาก่อนอีกด้วย แต่ถึงอย่างนั้น เดมอสกลับตะขิดตะขวงใจ ทำไมคนในหมู่บ้านถึงปล่อยให้ลูก ๆ ของตัวเองไปอยู่กับคนที่ตัวเองยังไม่รู้นิสัยใจคอได้อย่างง่ายดาย จริงอยู่ที่เขาไม่เคยแสดงท่าทีที่ดูไม่ปลอดภัยออกมา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้ชายคนนี้จะไม่มีเล่ห์เหลี่ยมซ่อนอยู่ และที่สำคัญกว่านั้นคือทำไมพ่อค้าคนนั้นถึงได้พารถม้าของตัวเองผ่านมาที่หมู่บ้านแห่งนี้ แล้วเขาจะอยู่ที่นี้กี่วันกันแน่ เพราะเดมอสที่แอบเฝ้ามองความเป็นไปมาหลายวันไม่เห็นวิแววว่าพ่อค้าคนนั้นจะจากหมู่บ้านนี้เลยแม้แต่เน้อย

บางทีความสงสัยเหล่านั้นอาจเกิดขึ้นจากความน้อยเนื้อต่ำใจก็ได้ หรือไม่ก็อาจเกิดจากความอิจฉาที่ซ่อนอยู่ลึกในใจของเดมอสที่คนในหมู่บ้านต่างไม่ยอมเข้าใกล้ คนที่ใคร ๆ ก็ถือว่าเป็นตัวช่วย ทั้ง ๆ ที่เขาอยู่ที่นี้มานานและไม่เคยทำร้ายใคร พยายามจะเป็นมิตรกับคนนั้นคนนั้นคนนั้นมาโดยตลอด หากทว่าคนในหมู่บ้านก็ไม่เคยเปิดใจให้เขาเลยแม้แต่เน้อย กลับกันพ่อค้าที่เห็นหน้าค่าตาแค่เพียงไม่กี่วันจนไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่านิสัยใจคอของเขาคนนั้นดีพอหรือยัง พวกเขากลับไว้ใจจนถึงขั้นปล่อยให้ไปคุยเล่นด้วยอย่างเป็นกันเอง

มันน่าเจ็บใจจริง ๆ

เดมอสได้แต่ร้องไห้ออกมาในทุก ๆ คำก๊นอย่างเจ็บปวดโดยที่ไม่มีใครได้ยินแม้แต่เสียงเพียงแผ่วเบาของเขา ยามหลับตาลงเขาเห็นภาพของตัวเองพยายามที่จะเข้าไปเตือนคนในหมู่บ้าน แต่กลับถูกผลักไสออกมาอย่างไม่ไยดี บางครั้งเขาก็เกือบที่จะถูกระแทกหรือถูกขว้างปาข้าวของใส่ไปแล้วก็มี บาดแผลและรอยช้ำปรากฏขึ้นตามเนื้อตามตัวมากมาย ขณะที่พ่อค้าคนนั้นกลับเชิดหน้าชูตาเดินไปในหมู่บ้านได้อย่างสบายใจเต็ม โดยได้รับการต้อนรับอย่างดีเยี่ยม ส่วนเขากลับนอนอยู่บนพื้น ตัวลุกดินและเปื้อนเปรอะไปด้วยเศษดินสกปรก

และเมื่อเดมอสลืมตาขึ้นอีกครั้งเขาก็พบว่าทั้งหมดนั้นไม่ใช่เพียงแต่ความฝันยามที่เขาหลับตาลงและจมลงสู่ห้วงนิทรารมณ

แต่เป็นความจริงอันโหดร้ายที่เขาต้องเจอในทุก ๆ วันนับตั้งแต่วันที่พ่อค้าคนนั้นเข้ามาในหมู่บ้าน

.....

หนึ่งสัปดาห์หรืออาจมากกว่านั้นเล็กน้อย ในวันหนึ่งที่แม่ฟ้าจะครึ้มกว่าปกติ แต่ก็ไม่อาจทำลายกิจกรรมการฟังนิทานของเหล่าเด็ก ๆ ในหมู่บ้านลงได้ เด็ก ๆ ยังคงมารวมตัวที่ลานกว้างท้ายหมู่บ้านไม่ต่างอะไรจากทุก ๆ วัน เช่นเดียวกับพ่อค้าที่แม่จะเล่าเรื่องที่อยู่ในหัวของตัวเองไปมากมายแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงสรรหาเรื่องราวที่สนุก ๆ มาเล่าให้กับเด็ก ๆ ได้ฟังอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ส่วนเดมอสที่ดำรงสถานะเหมือนคนไร้ตัวตนก็ยังคงแอบซ่อนอยู่ในพุ่มไม้และคอยเฝ้ามองเด็ก ๆ เพลิดเพลินกับเรื่องเล่าของพ่อค้าต่อไปอย่างเงียบงันเช่นเดียวกัน

พ่อค้าเริ่มต้นจากเรื่องเล่าของชายผู้กล้าสี่คนที่ออกตามหาอัญมณีที่หายไประยะไกลจากเมืองมานานนม ซึ่งในท้ายที่สุดพวกเขาก็ค้นพบว่ามันไม่มีอัญมณีอะไรที่นั่น มีเพียงแต่คำหลอกลวงของพระราชทานั้น เรื่องเล่าของหญิงสาวที่สูญเสียสามีเลยไปอธิษฐานกับพระเจ้าขอให้สามีของเธอฟื้นคืนกลับมา มันได้ผล สามีของเธอฟื้นคืนกลับมาจริง ๆ แต่ไม่ใช่ฟื้นคืนจากพรวิเศษของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า แต่เป็นการฟื้นคืนจากความตายด้วยฝีมือของปีศาจผู้ชั่วร้าย

เรื่องเล่าของพ่อค้าสร้างอารมณ์ร่วมให้เหล่าเด็ก ๆ ได้อย่างดีเยี่ยม บางเรื่องที่เป็นเรื่องขบขัน เด็ก ๆ ก็พากันหัวเราะร่า ก่อนที่จะพากันนั่งกอดกันกลมเมื่อมาถึงเรื่องเล่าที่เต็มไปด้วยความรุนแรงหรือมีจุดจบที่สะเทือนอารมณ์ แต่เรื่องเล่าที่ทำให้ลูก ๆ ของคนในหมู่บ้านมีอารมณ์ร่วมด้วยมากที่สุดคือเรื่องเล่าเรื่องสุดท้ายที่พ่อค้าได้ประกาศต่อหน้าเด็ก ๆ ว่าจะเป็นเรื่องเล่าสุดท้าย ก่อนที่ตัวของพ่อค้าจะออกเดินทางไปยังที่อื่น ๆ ต่อ

แน่นอนว่าเด็ก ๆ ต่างแสดงสีหน้าท่าทางที่อาลัยอารมณ์ออกมาอย่างเห็นได้ชัดเมื่อพ่อค้าบอกด้วยท่าทางที่เศร้า ๆ เช่นนั้น คงเป็นเรื่องที่น่าเศร้าที่นักเล่าเรื่องผู้ปรารถนาจะจากพวกเขาไปในอีกไม่กี่วัน วุบหนึ่งเดมอสก็รู้สึกอิจฉาขึ้นมา ถ้าหากว่าวันหนึ่งเขาต้องจากไปและไม่หวนคืนกลับมาอีกจะมีใครที่เสียสละหรือสว้อยเศร้าบ้าง หรือจะมีแต่คนที่พร้อมที่จะเฉลิมฉลองราวกับว่าได้ปิดเป้าสิ่งที่เป็นอุปสรรคออกไปจากหมู่บ้านได้เสียที

แล้วเรื่องเล่าเรื่องสุดท้ายก็เริ่มต้นขึ้น ไม่นานหลังจากที่พ่อค้าประกาศต่อหน้าทุกคนไป เดมอสสัมผัสได้ว่าบริเวณนั้นเงียบกว่าทุก ๆ ครั้งที่ผ่าน ๆ มา มีเพียงแค่เสียงลมกับเสียงใบไม้และเสียงนกที่ดังคลอไปในระหว่างที่ร่างสูงโปร่งที่ยืนเด่นเป็นสง่าท่ามกลางเด็ก ๆ เริ่มเล่าเรื่อง คงเพราะว่านี่คือเรื่องเล่าเรื่องสุดท้ายแล้ว เด็ก ๆ จึงอยากที่จะจ้องกับมันให้ได้มากที่สุด

พ่อค้าเริ่มต้นจากการเล่าถึงชีวิตที่น่าสงสารของชายคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน เพราะเขาเกิดมาผิดปกติคือมีร่างกายที่เล็กกว่าคนทั่ว ๆ ไป แถมยังมีดวงตาที่เป็นสีดำนีทรากับถูกมนตร์ดำจึงทำให้ไม่มีใครในหมู่บ้านอยากที่จะเข้าใกล้ เขาคอนั้นโดนดูถูกและถูกกลั่นแกล้งจากคนในหมู่บ้านมากมายสารพัดจนเกือบจะเอาชีวิตรอดมาได้ แต่เขาก็ยังคงมีชีวิตอยู่ในสถานะที่ถูกสังคามกิดกันและรังเกียจ วันหนึ่งในฤดูร้อน มีชายคนหนึ่งที่ไม่มีความรู้จักรากฎตัวขึ้นมาในหมู่บ้านแห่งนั้น เขาสวมชุดสีขาวสะอาดตา ประกาศต่อหน้าทุกคนว่าเขากำลังตามหาคนที่มีความเสี่ยงที่ไพบเราะที่สุดภายในหมู่บ้าน ใครก็ตามที่สามารถร้องเพลงจนทำให้เขาฟังพอใจได้จะได้เดินทางไปยังดินแดนที่ชายคนนั้นเรียกว่า “ดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์”

ไม่มีใครรู้ว่าดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์คืออะไร ตั้งอยู่ที่ไหนและมีสภาพเป็นอย่างไร แต่ขึ้นชื่อว่ามีความศักดิ์สิทธิ์มันต้องไม่ใช่ดินแดนธรรมดาที่ใครนึกอยากจะไปก็ไปได้ แต่ต้องเป็นดินแดนที่ผู้ถูกเลือกเท่านั้นจะมีสิทธิ์ได้ยังกรายเข้าไป บางคนในหมู่บ้านนั้นก็ถือกันว่าชายคนนั้นคือตัวแทนที่ถูกส่งลงมาจกสวรรค์ ถูกส่งมาด้วยพระเจ้า เพราะอย่างนี้เองจึงทำให้คนในหมู่บ้านต่างพากันเข้าร่วมการแข่งขันการขับร้องที่

มีชายคนนั้นเป็นผู้ตัดสิน แต่ผ่านไปหลายวันก็ไม่มีใครที่สามารถทลายมาตรฐานอันสูงส่งที่ถูกตั้งเอาไว้ได้
เลยแม้แต่คนเดียวจนแทบจะไม่เหลือใครในหมู่บ้านแล้วยกเว้นแต่ชายที่ถูกรังเกียจจากคนนั้นในหมู่บ้าน...
ชายร่างเล็กคนนั้น

แน่นอนว่าชายคนนั้นไม่กล้าแม้แต่จะพูดอะไรออกมาด้วยซ้ำเมื่อไปยืนอยู่ต่อหน้าชายแปลกหน้าคนนั้น
ซ้ำร้ายเขายังถูกสายตาดูถูกของคนในหมู่บ้านจับจ้องมา หัวใจของเขาเหมือนถูกทิ่มแทงด้วยเข็มนับพัน ความ
มั่นใจที่มีน้อยอยู่แล้วยิ่งอันตรายหายไประยะไกลกว่าเดิม *อย่าว่าแต่เรื่องเพลงเลย ตั้งแต่เกิดมาแค่พูดยังนับคำได้
ด้วยซ้ำไป เขาไม่มีทางที่จะทำได้* ทุกคนในหมู่บ้านรวมถึงตัวของชายที่ถูกเหยียดหยามมีความคิดที่ตรงกัน
แต่แล้วเมื่อชายคนนั้นเริ่มเปล่งเสียงออกมา ราวกับทุกคนถูกมนตร์สะกด น้ำเสียงไพเราะกังวานที่ไม่มีใคร
คาดคิดว่าจะได้ยินมาจากชายคนนั้นทำให้ทุกคนที่ได้ยินต่างตกอยู่ในห้วงภวังค์

ไม่ต่างอะไรจากชายผู้ตัดสิน เขาถึงกับยืนปรบมือให้กับชายที่ผิดปกตินั้นอย่างชื่นชม ไซ้ ชายที่ทุก
คนรังเกียจผู้นั้นคือผู้ที่ถูกเลือก

เรื่องเล่าเรื่องสุดท้ายของพ่อค้าจบลงตรงที่ไม่มีใครได้เห็นชายคนนั้นอีกเลยนับแต่นั้นเป็นต้นมา

“เรื่องมันก็เป็นอย่างนี้แหละจ้าทุกคน” เมื่อพ่อค้าเล่าจบ เสียงฮือฮาก็ดังขึ้นมาจากกลุ่มเด็ก ๆ เห็นได้ชัด
ว่าพวกเขาประทับใจเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

แล้วเด็กสาวคนหนึ่งที่นั่งอยู่ในนั้นก็โพล่งขึ้นมา

“สรุปแล้วดินแดนที่ว่ำนั้นมันหน้าตาเป็นยังไงหรือคะ?”

“อืมม อันที่จริงฉันเองก็ยังไม่เคยไปหรอกนะ”

“ยังไม่เคยไป แสดงว่าที่นั่นก็มีอยู่จริง ๆ อย่างนั้นหรือครับ” เด็กชายตัวกลมยกมือขึ้นแล้วแย้งเพื่อนพูด
พ่อค้าชะงักงัน ไปครู่หนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้มบาง ๆ

“มันก็เป็นแค่เรื่องเล่าเท่านั้น แต่บางทีสิ่งที่อยู่ในเรื่องเล่าก็อาจมีอยู่จริงก็ได้” พ่อค้าบอกพลางเสยผม
ของตัวเองขึ้น “เอาล่ะ มันถึงเวลาแล้วที่เราต้องลาจากกัน”

ไซ้ เด็ก ๆ ไม่ยอมให้จบง่าย ๆ แค่นั้น แต่ทุกคนยังตื่นเต้นเมื่อพ่อค้าบอกอย่างคลุมเครือว่าดินแดนอัน
ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในเรื่องที่เขาเพิ่งจะเล่าจบไปนั้นก็มีอยู่จริง

“พวกเราอยากเห็นดินแดนนั้นค่ะคุณน้า” ใครบางคนตะโกนบอก “คุณน้าจะพาพวกเราไปได้มั๊ยคะ”

“เอ่อคือ...” พ่อค้าทำหน้าที่เหมือนล่าบากใจ “ฉันว่าฉันอาจพาไปได้ แต่มันจะดีจริง ๆ หรือ แล้วอีกอย่าง
ฉันต้องออกเดินทางแล้วกับม้าคู่ใจของฉัน...”

“ขอร้องเอะนะครับ/คะคุณน้ำ” เด็ก ๆ พวกกันลุกขึ้นแล้ววิ่งไปห้อมล้อมร่างสูงโปร่ง ส่งสายตาเว้าวอน ร้องขอ อิทธิพลของเรื่องเล่าที่แสนสนุกของพ่อค้ามีผลต่อเด็ก ๆ เหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง พ่อค้าขบริมฝีปากของตัวเองอย่างลำบากใจมากยิ่งขึ้น เขาหันไปมองยานพาหนะของตัวเองสลับกับมองเหล่าเด็ก ๆ รวากับว่ากำลัง ลังเล

เดมอสเห็นทุกอย่าง เขาเห็นตั้งแต่ตอนที่เด็ก ๆ ไปขอร้องพ่อค้าไปจนถึงตอนที่พ่อค้าไปทำยรมม้าของตัวเอง แล้วให้เด็ก ๆ ขึ้นไปนั่ง วินาทีนั้นเดมอสรู้ได้ในทันที นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะควรเกิดขึ้น พ่อค้าคนนั้นกำลัง จะพาลูก ๆ ของคนในหมู่บ้านไปกับตัวเอง หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือเขากำลังล่อลวงเด็ก ๆ อยู่ เดมอสจำ รอยยิ้มมุมปากของพ่อค้าที่ขึ้นไปนั่งบนม้าคู่ใจของตัวเองได้อย่างเจนตา นั่นไม่ใช่รอยยิ้มของคนที่ไม่รู้อะไร เลย แต่นี่คือแผนที่พ่อค้าหน้าหล่อนั้นวางไว้แต่นั้น ๆ

แม้จะยังจับต้นชนปลายอะไร ไม่ได้ หากทว่าเดมอสก็พุ่งตัวออกมาจากพุ่มไม้ที่ตัวเองซ่อนตัวอยู่ด้วยความรวดเร็ว แต่เขาเข้าไปเพียงเสี้ยววิเพราะรถม้าที่มีพ่อค้าเป็นคนควบคุมและมีเด็ก ๆ ที่มานั่งฟังเบียดเสียด กันอยู่ข้างในได้ครบทุกคนอย่างน่าอัศจรรย์ก็เคลื่อนตัวเข้าไปในป่า เดมอสตัวสั่นไปหมด เขาไม่รู้ว่าเขาควร จะทำอะไร เขาควรที่จะกลับเข้าไปบอกคนในหมู่บ้านคิมยวาทอนนี้เด็ก ๆ ถูกพาตัวไปแล้ว แต่ทันใด นั้นเองเดมอสก็คิดขึ้นมาได้ว่ามันไร้ประโยชน์ที่จะพูดกับคนในหมู่บ้าน อย่างไรก็ตามแล้วคนในหมู่บ้านที่เป็นพ่อแม่ของเด็ก ๆ ที่ถูกลักพาไปพวกนั้นจะไม่มีวันเชื่อเขาและเขาก็จะไม่ปล่อยให้เด็กที่ไร้เดียงสาพวกนั้นถูกพา ตัวไปโดยที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลยเป็นอันขาด

เมื่อคิดได้เช่นนั้น คนตัวโตก็สาวเท้าตามไปรถม้าที่กำลังเข้าไปในป่าอย่างไม่ลดละความพยายาม เสียง ยานพาหนะขับผ่านต้นไม้และผืนหญ้าดังไปทั่วทั้งป่า ความเหนื่อยที่ก่อตัวขึ้นเหมือนหินอันหนักอึ้งที่ถ่วงขา ของชายหนุ่ม หากทว่าเขาก็ไม่ปล่อยให้มันมาหยุดยั้งความพยายามที่จะตามไปหาเด็ก ๆ พวกนั้นไปได้ กลับกันเขายังเร่งฝีเท้าให้เร็วกว่าเดิมจนใกล้จะถึงรถม้าที่เคลื่อนที่เร็วขึ้นเรื่อย ๆ อยู่รอบมร่อ แต่แล้ววินาที นั้นเองลมวูบหนึ่งก็พัดผ่านมาทำให้ผ้าที่ปิดด้านหลังของรถม้าเปิดออก เผยให้เห็นสีหน้าและแววตาของเด็ก ๆ ที่นั่งอยู่ในนั้น

สีหน้าและแววตาที่ตื่นกลัว

เฮือก!

แล้วในตอนที่ได้มอสกำลังยื่นมือออกไปนั่นเอง ร่างกายของเขาก็ถูกของแข็งขนาดใหญ่กระแทกเข้าที่ หลังอย่างรุนแรงจนร่างของเดมอสล้มลงไปที่พื้น ต้นไม้นั้นคงไม่ใช่ต้นไม้ที่แข็งแรงเท่าไร แต่ถูกอะไร กระบหนัดหนอยก็สามารถล้มครืนอย่างง่ายดาย แต่ถึงอย่างนั้นน้ำหนักของมันก็มากพอที่จะทำให้คนที่ถูก ทับอยู่รู้สึกเหมือนกับร่างกายจะแหลกละเอียดให้ได้ เดมอสพยายามที่จะดันเอาท่อนไม้ที่ทับร่างกายของ ตัวเองอยู่ออกไป แต่ยิ่งขยับร่างกายมากเท่าไร ความเจ็บปวดก็ยิ่งแผ่ขยายรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น ของเหลวสี แดงฉานไหลหลั่งออกมาจากริมฝีปากที่มีเสียงแผ่วเบาไหลออกมาพร้อม ๆ กับเสียงของรถม้าที่ห่างออกไป

มากขึ้นเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ และเรื่อย ๆ จนในที่สุดในคลองสายตาของคนที่สติกำลังพร่าเลือนก็เหลือเพียงความว่างเปล่า

ไปแล้ว เขาไปแล้ว

นั่นคือเสียงที่ออกมาจากปากของเดมอส

....เสียงสุดท้ายที่ไม่มีใครได้ยิน

สาวงามประจำหมู่บ้าน

ไม่มีใครในหมู่บ้านชอบดูหน้า แต่ทุกคนต่างรู้ว่าในฤดูหนาวมีปาฏิหาริย์อยู่

การมาเยือนของสายลมอันแสนหนาวเหน็บมาพร้อมกับความเจิบที่จะปกคลุมไปทั่วทั้งหมู่บ้านไปอีกราว ๆ สองถึงสามเดือน ผู้คนออกจากบ้านน้อยลง เช่นเดียวกับสัตว์ที่เคยเฟ้นฟ่านอยู่ละแวกนั้นก็จำศีลในพื้นที่ของตัวเอง ดอกไม้ที่เคยชูช่อสดสวยหม่นหมองลงด้วยสีเทาของหิมะบริสุทธิ์ นำแสร์ที่บางคันก็ตายจากไปเหลือไว้เพียงร่องรอยแห่งความว่างเปล่า เหมือนกับคนในหมู่บ้านบางคนที่ไม่อาจทนทนกับความเหน็บหนาวได้และเลือกที่จะจากไปในวันที่หิมะตกหนักที่สุด

แต่ในขณะที่เดียวกันทุกคนต่างก็รู้ว่าจะมีอยู่วันหนึ่งในเดือนที่สองของฤดูหนาวที่แม้จะไม่มีหิมะสีขาวโปรยปรายลงมาจากฟากฟ้า แต่ก็ยังมีลมหนาวที่พัดมาปะทะกาย วันนั้นฟ้าจะเปิดออกราวกับฟ้าผ่าแห่งสวรรค์เผยให้เห็นแสงแดดอันเจิดจ้าที่ส่องสะท้อนลงมา พืชพรรณที่เคยเหี่ยวเฉาถูกหล่อเลี้ยงด้วยความอบอุ่นจนกลับมามีชีวิต เผลอเช่นเดียวกับเหล่าสรรพสัตว์ที่ต่างพร้อมใจพากันวิ่งเร่ร่อนไปรอบ ๆ เหล่าเด็ก ๆ ที่ไร้เดียงสาอาจตั้งคำถามว่าทำไมในช่วงระหว่างฤดูหนาวที่แสนโหดร้ายและบริสุทธิ์นี้ถึงได้มีวันหนึ่งที่ทุกอย่างรอบ ๆ ภายเปลี่ยนจากหน้ามือไปเป็นหลังมือ แต่ผู้ใหญ่ที่มากประสบการณ์ต่างรู้ดีว่านี่ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่ แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่โบราณแล้ว แม้จะไม่มีคำอธิบายอะไร แต่พวกเขาเชื่อมั่นอย่างสุดจิตสุดใจว่านี่คือของขวัญจากพระเจ้า

เพื่อเฉลิมฉลองให้แก่ปาฏิหาริย์ที่มีที่มาไม่ชัดเจนซึ่งจะเกิดเพียงวันเดียวในแต่ละปี ผู้คนในเมืองจะจัดงานเลี้ยงใหญ่โต หมู่บ้านที่เคยเจิบจมนกลับมาเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและเสียงเพลง อาหารมากมายที่ทุกคนในหมู่บ้านต่างเตรียมใจทำขึ้นถูกนำมาเรียงรายอยู่ตรงลานกลางหมู่บ้าน เด็ก ๆ ต่างพากันวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน ผู้คนต่างแต่งตัวสวยงามด้วยเสื้อผ้าที่หนาแน่นกว่าวันที่ผ่าน ๆ มา แต่งานที่เป็นจุดสนใจมากที่สุดในเมืองก็คงจะหนีไม่พ้นงานประกวดสาวงามประจำหมู่บ้าน

งานประกวดสาวงามประจำหมู่บ้านหรือที่ชาวบ้านรู้จักกันเป็นอย่างดีในชื่องานประกวดธิดาแห่งศีกกาลจะถูกจัดขึ้นพร้อม ๆ กับงานเลี้ยงในวันแห่งปาฏิหาริย์ทุก ๆ ปี ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าผู้ใดเป็นบุคคลที่ริเริ่มกิจกรรมดังกล่าว แต่งานประกวดนี้เปรียบเสมือนธรรมเนียมประเพณีที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาอย่างยาวนาน ซึ่งในแต่ละปีจะมีการค้นหาสาวงามตามเกณฑ์ของกรรมการที่วางเอาไว้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น เพื่อเป็นตัวแทนแห่งการเฉลิมฉลองและของขวัญจากพระเจ้า

หากทว่าการได้รับการยอมรับในฐานะสาวงามที่สวยงามที่สวยโดดเด่นกว่าผู้หญิงคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านไม่ใช่เพียงสาเหตุเดียวที่ทำให้หญิงสาวมากหน้าหลายตาพยายามที่จะผลักดันตัวเองเข้ามาสู่การแข่งขันที่แสนจะดุเดือด แต่สาเหตุสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือของตอบแทนที่ประเมินค่าไม่ได้ที่พวกเธอจะได้รับหากพวกเธอได้ครองตำแหน่ง นอกเหนือไปจากชื่อเสียงและการยกย่อง สาวงามบางคนมาจากครอบครัวที่ยากจนต้องอดมื้อกิน

มือใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก แต่เมื่อได้รับตำแหน่งสาวงามประจำหมู่บ้านหรือธิดาแห่งศตกาล ชีวิตของเธอรวมทั้งคนในครอบครัวของเธอก็พลิกผันจากหน้ามือเป็นหลังมือ

โนวาเองก็ตัดสินใจเข้าร่วมประกวดด้วยเหตุผลที่ไม่ได้ต่างไปจากนี้เท่าไร

จริงอยู่ที่โนวาไม่ได้เติบโตมาในครอบครัวที่อึดอัดขัดสนมากถึงเพียงนั้น แต่อะไร ๆ ก็เลวร้ายลงตั้งแต่วันที่พ่อของเธอเริ่มล้มป่วยเมื่อปลายฤดูหนาวปีที่แล้ว มันไม่ใช่การป่วยตามฤดูกาลแต่คือการป่วยจากสภาพร่างกายที่ถดถอยจากการทำงานใช้แรงงานมาเป็นเวลานานหลายปี แขนขาอ่อนแรง ร่างกายผอมโซ รับประทานอาหารได้น้อยลง ยังไม่รวมถึงอาการแทรกซ้อนที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ ลำพังแค่เงินทองทั้งที่เก็บสะสมมาและได้จากการไปช่วยงานก็เริ่มที่จะไม่เพียงพอต่อการซื้อยุดพื่อผู้เป็นที่รักจากความตายที่แสนจะทรมาณ ดังนั้นแล้วการประกวดสาวงามประจำหมู่บ้านจึงเป็นความหวังสุดท้ายของเธอ เพราะถ้าเธอชนะ พ่อของเธอก็จะได้รับการดูแลอย่างดี

โนวาไม่เคยเห็นหน้าผู้เป็นมารดาของตัวเอง ทั้งชีวิตของเธอจึงมีเพียงแค่สองคนพ่อลูกเท่านั้น แต่พ่อของเธอก็เลี้ยงดูเธอได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง มอบความรักให้เธอได้อย่างเต็มเปี่ยม และตอนนี้ก็ถึงเวลาที่เธอจะได้ใช้ใบหน้าที่หลาย ๆ คนบอกว่าสวยของตัวเองในการตอบแทนบุญคุณอันมากล้นของผู้เป็นบิดาแล้ว

แม่หญิงสาวจะไม่เคยเห็น ใบหน้าที่แท้จริงของมารดาผู้ให้กำเนิด แต่แม่ของเธอก็คงจะหน้าตาสะสวยไม่ต่างจากโนวาเท่าไรนัก นี่คงเป็นของขวัญที่มีค่าที่สุดที่แม่ทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า เรือนร่างของเธออาจไม่ได้ผอมเพรียว หากผิวพรรณของเธอนั้นเป็นสีน้ำผึ้งที่ไร้ที่ตำหนิ ใบหน้าที่เป็นเค้าโครงอย่างชัดเจนเหมือนรูปปั้นของนางฟ้าไปกันได้ดีกับเรือนผมดำขลับที่เงาสวย อันที่จริงงานประกวดสาวงามประจำหมู่บ้านไม่ได้มีเกณฑ์กำหนดความงามที่ชัดเจน แต่มีคุณสมบัติต้องห้ามที่สำคัญเป็นอย่างมากซะนี่ ไร้คือหญิงสาวที่เข้าร่วมการประกวดจะต้องไม่เคยผ่านมือผู้ชายมาก่อนหรือพุงง่าย ๆ ก็คือเธอคนนั้นจะต้องเป็นสาวบริสุทธิ์เท่านั้น

“โนวา” โนวาทำผลงานได้ดีเยี่ยมในรอบที่ผ่าน ๆ มาของการแข่งขันจึงไม่ใช่เรื่องที่แปลกอะไรเลยที่เธอจะสามารถฝ่าฟันผู้สมัครกว่าร้อยคนเข้าสู่รอบห้าคนสุดท้ายได้ ซึ่งในรอบดังกล่าวผู้ที่ผ่านเข้ารอบทุกคนจะต้องเดินให้กรรมการในชุดราตรีที่ฟูฟ่อง หลังจากทีรอบก่อนหน้านี้อคือการตอบคำถามและการแสดงวิสัยทัศน์ และเมื่อเดินครบทั้งห้าคนแล้วก็ถึงเวลาที่จะประกาศผลตัดสิน โนวายืนอยู่หน้ากระจกในห้องแต่งตัวที่ดูจากภายนอกเหมือนกระโถมเล็ก ๆ เธอกำลังตรวจเช็กชุดราตรีสีม่วงพราวระยับที่ได้รับความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดในการออกแบบและตัดเย็บจนกลายเป็นชุดที่ดูแปลกตาเป็นครั้งสุดท้าย ขณะที่ห้องฟ้าข้างนอกเริ่มมีดลกลเล็กน้อย เสียงเรียกที่ไม่ได้ดังเท่าไรนักจากหน้าต่างทำให้หญิงสาวต้องเหลียวหลังไปมอง

“อิสเตล?” หญิงสาวร่างเล็กที่มีท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ ตรงหน้าประตูยิ้มอ่อน ๆ ราวกับไม่รู้เลยว่าตัวเองทำให้คนที่กำลังแต่งตัวอยู่ตกใจมากแค่ไหน โนวาดึงตัวของคนที่เพิ่งจะโผล่หน้ามาอย่างไม่คาดคิดเข้ามาใน

กระโจม โขศติที่พอเธอชะเง้อชะเง้อแลดูข้างนอกยังไม่มีการเห็นตัวของอิสเทล “อิสเทลให้ตายสิ นี่มาทำอะไรที่นี้... ไม่สิ เธอเข้ามาได้ยังไง”

พื้นที่ตรงนี้ถูกจัดสรรไว้ให้กับผู้เข้าแข่งขันและผู้ช่วยเหลือในการจัดการประกวดเท่านั้น ดังนั้นแล้ว โนวาจึงประหลาดใจมากที่เห็นคนนอกอย่างอิสเทลลักลอบเข้ามาในนี้ได้ “เธออย่าทำหน้าที่เหมือนกับว่าฉันเป็นคนในชื่อนักหน่อยเลย ฉันไม่ใช่คนดินดานนั่น” ร่างที่ถูกดึงตัวให้เข้ามาข้างในสลับมือของโนวา จากนั้นจึงเอาผ้าที่คลุมหัวอยู่ออก ผิวที่ขาวราวกับหิมะยังคงเปล่งประกายเหมือนกับดวงดาวกลมโตคู่ที่จ้องมอง โนวา “ฉันก็แค่ใช้กลยุทธ์อะไรนิด ๆ หน่อย ๆ ก็เท่านั้นเอง”

“นี่มันไม่ใช่เรื่องตลกนะ ถ้ามีใครพบเธอเข้า เธอจะชวยหนัก”

“แต่ก็ไม่มีใครจับได้นี่” อิสเทลกวาดตามอง ๆ ไปรอบห้อง ๆ ก่อนที่จะหยุดสายตาลงตรงคนที่กำลังทำสีหน้าเป็นห่วง “ฉันแค่อยากมาหาเธอ มันก็แค่นั้นเอง”

“แต่ฉันบอกเธอแล้วไงว่าหลังงานนี้จบเราค่อยเจอกันก็ได้” โนวารู้อยู่แล้วว่าอิสเทลจะต้องมาดูเธอ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าหญิงสาวผมสีน้ำตาลเข้มผู้นี้จะแอบบุกมาหาเธอถึงข้างหลัง “เธอก็รู้ว่าฉันพยายามที่จะใช้ประโยชน์จากหน้าสวย ๆ นี้ ไม่ใช่แค่เพื่อพ่อของฉัน แต่มันเพื่อพวกเราสองคนด้วย” ไซ่ พ่อของโนวาอาจเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้โนวาตัดสินใจเข้าร่วมการประกวดครั้งนี้ แต่เขาไม่ใช่เพียงสาเหตุเดียวหรอก

“ฉันรู้ ฉันรู้ดีและฉันก็ซาบซึ้งกับมันมาก” อิสเทลบอกจากใจจริง แต่โนวากลับหรีดตาลงเหมือนจับสังเกตอะไรบางอย่างได้

“เธอซาบซึ้ง แต่เธอก็ไม่ได้เห็นด้วยกับสิ่งที่ฉันทำหรอกไซ่มั้ย” ทำไมเธอถึงจะดูไม่ออก ก่อนหน้านั้นอิสเทลก็ไม่ได้เห็นด้วยที่โนวาอยากเข้าร่วมการประกวด

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” อิสเทลรีบพูดขึ้นเมื่อหญิงสาวที่อยู่ในชุดราตรีสีม่วงที่เธอเป็นคนช่วยออกแบบเองหันกลับไปมองตัวเองในกระจก “ฉันเข้าใจสถานการณ์ที่บ้านของเธอดี เรื่องที่เกิดขึ้นกับเขา ฉันเข้าใจและต่อให้ฉันไม่เห็นด้วยยังไง ฉันก็จะสนับสนุนเธอในทุก ๆ เรื่องที่เธอทำ แต่เธอ... ฉันแค่อยากจะบอกว่าเธอไม่จำเป็นต้องทำเพื่อฉัน”

“เลิกพูดจาย่างนั้นสักทีเถอะอิสเทล” อิสเทลเงิบเสียงลงเมื่อโดนคนที่หันหน้ากลับมาขัดขึ้น ก่อนที่หัวใจของเธอจะเต้นแรงขึ้นเมื่อคนที่ยืนอยู่หน้ากระบังคว้ามือของเธอไปจับเอาไว้ “ถ้าฉันชนะการประกวดในครั้งนี้ได้ มันไม่ใช่แค่พ่อของฉันจะได้รับการดูแล ได้มีเงินทองใช้ ได้ไปอยู่ที่บ้านหลังที่ดีกว่านี้ แต่ฉันก็ได้ได้อยู่ในที่ที่ดีกว่านี้ แล้วฉันก็จะพาพ่อ พาเธอไปจากที่นี่ซะ เราสองคนจะได้อยู่ด้วยกัน จะได้ไม่ต้องมามัวแต่ปิดบังหรือหลบ ๆ ซ่อน ๆ เช่นนี้”

แม้วันนี้จะไม่มีหิมะตกหนักก็ไม่ได้หมายความว่าไอยะเยือกเย็นที่ปกคลุมจะเคลื่อนหายไปไหน หากทว่าวินาทีนี้ความอบอุ่นที่แผ่ซ่านอยู่ในอกทำให้ฮิสเทลแทบจะไม่มีรู้สึกหนาวเย็นเลยแม้แต่น้อย

“คือว่านะ...” ฮิสเทลเหมือนเพิ่งจะได้สติกลับมาหลังจากที่ยืนตัวแข็งที่อยู่อุ้งสักพักหนึ่ง เธอดึงมือของตัวเองแล้ววิ่งไปเข้าไปในชุดที่ตัวเองสวมใส่ “ที่จริงแล้วก่อนหน้านี้ฉันโกหกเธอ ฉันไม่ได้มาหาเธอแค่เพราะว่าฉันอยากมาหาเธอ แต่มันเป็นเพราะฉันลืมหางของบางอย่างกับเธอไป”

มือเรียวยาวของฮิสเทลเปิดปากถุงสีเทาเล็ก ๆ พร้อมกับเทของที่อยู่อุ้งข้างในนั้นมาไว้บนมือของตัวเอง

“สร้อยคออันนี้นะ มันคือแรงบันดาลใจของชุดที่ฉันตัดให้เธอ ฉันกะว่าจะให้เธอนานแล้ว แต่ฉันก็ลืมนั่นว่ามันคงเหมาะกับเธอมาก ๆ ถ้าเธอจะใส่มันขึ้นเวที” โนวาจ้องมองสร้อยคอสีเงินที่มีจุดเด่นคืออัญมณีสีม่วงวาววับตรงกลาง

“มันเป็นสร้อยคอที่สวยงามมากเลยนะ เธอแน่ใจจริงหรือว่าอยากให้ฉันใส่มัน”

“ฉันบอกแล้วไงว่าฉันจะช่วยเหลือเธอทุก ๆ อย่างเท่าที่ฉันจะทำได้” ฮิสเทลสาวเท้าไปยืนอยู่ทางด้านหลังของโนวา “ให้ฉันช่วยใส่มันให้เธอเถอะนะ”

ฮิสเทลรวบรวมสติตัวเองไปไว้ทางด้านขวาอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้ผมเสียทรงเผยให้เห็นต้นคอที่เรียบเนียน ฮิสเทลกลืนหายใจอยู่ชั่วครู่หนึ่งก่อนจะค่อย ๆ ใส่สร้อยคอที่มีมูลค่ามหาศาลขณะที่ดวงตาทั้งสองข้างก็มองไปที่กระจก “ดูสิ มันดูดีกว่าที่ฉันคิดเอาไว้ซะอีก คอที่ระหงของเธอทำให้สร้อยคอยิ่งดูมีพลังมากยิ่งขึ้น ใบหน้าของเธอเองก็ช่างงดงาม”

โนวาเองก็จ้องมองไปที่กระจกเพื่อดูตัวเองเช่นเดียวกัน จริงอย่างที่คนที่อยู่ด้านหลังของเธอบอก สร้อยคอนี้ช่วยทำให้เธอยิ่งดูเด่นมากขึ้นกว่าเดิมไปอีก

“เธอเองก็คิดเหมือนที่ฉันคิดใช่ไหม ถ้าเธอยิ้มอย่างนี้”

“ใช่ ฉันไม่ปฏิเสธหรอกนะ แต่มันไม่ใช่แค่นั้นหรอกที่ทำให้ฉันยิ้ม” เพราะทั้งสองคนมองไปยังกระจกในเวลาไล่เลี่ยกันจึงทำให้ตอนนี้ทั้งคู่กำลังสบตากันอยู่ “เธอเองก็สวยนะ ถ้าเธอลงประกวด เธอกองเอาชนะทุกคนได้”

“ไร้สาระนะ”

“ไม่ไร้สาระหรอก” มือเรียวยาวทาบทับลงบนมือที่ใส่สร้อยคอเสร็จแล้ว แต่ยั้งวางไว้อยู่บนบ่า “ถ้าฉันไม่ได้ประกวดอยู่ ฉันคงจูบเธอไปนานแล้ว”

.....

แล้วการประกวดสาวงามประจำหมู่บ้านรอบสุดท้ายก็เดินทางมาถึง เหล่าคนในหมู่บ้านที่ให้ความสนใจกับการประกวดในครั้งนี้ต่างจับจ้องหาพื้นที่สำหรับตัวเองรายล้อมอยู่รอบ ๆ เวทีที่สร้างขึ้นจากไม้หายากและตกแต่งด้วยดอกไม้สีสันสวยอย่างเนืองแน่น ไอเย็นที่เจือจางเริ่มทวีความหนาวขึ้นเล็กน้อยเป็นสัญญาณว่าวันแห่งปาฏิหาริย์กำลังเคลื่อนผ่านไป

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจขาดช่วงไปเมื่อร่างสูงของใครคนหนึ่งก้าวอย่างขึ้นมานบนเวทีด้วยท่าทางที่เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ พิธีกรหนุ่มหน้าตาหล่อเหลายังคงทำหน้าที่ได้อย่างเป็นมืออาชีพตลอดทั้งการแข่งขัน เขาผายมือไปยังกรรมการที่นั่งอยู่หน้าเวทีพร้อมกับแนะนำว่าบุคคลทั้งสามคนนั้นคือใครบ้าง เนื่องจากกรรมการในรอบสุดท้ายกับรอบที่ผ่าน ๆ มานั้นจะเปลี่ยนคน มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่นั่งเป็นกรรมการตลอดทั้งการแข่งขัน ได้แก่ ผู้นำหมู่บ้านคนล่าสุด *กาเบรียล*

เมื่อกล่าวแนะนำกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเสร็จสิ้นเป็นที่เรียบร้อยแล้วถึงเวลาที่เวทีจะถูกเป็นไฟอีกครั้งหนึ่งในการประกวดรอบสุดท้ายนั้นสาวงามที่ผ่านเข้ารอบทั้งห้าคนจะต้องเดินอวดโฉมในชุดราตรีที่ยาวฟูฟ่อง เพื่อให้กรรมการได้ทำการลงคะแนนตัดสิน แต่ก่อนที่เสียงดนตรีจะได้เริ่มบรรเลง อดิ ๆ ชายร่างท้วมคนหนึ่งก็วิ่งพรวดพราดขึ้นมานบนเวทีสร้างความประหลาดใจให้กับพิธีกรเป็นอย่างยิ่ง แต่ที่ทำให้เขารู้สึกช็อกลงหนีไม่พ้นคำบอกเล่าที่เจือไปด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกังวลนั้น

“เออ ต้องขออภัยทุกคนด้วยจริง ๆ นะครับ แต่ว่าก่อนที่จะเริ่มผมมีเรื่องที่ต้องแจ้งให้กับทุกคน” ริมฝีปากของพิธีกรชายสั้นระริกขณะที่เขาต้องตะเบ็งเสียงให้ดังขึ้นเพื่อแข่งกับเสียงซุบซิบที่เริ่มดังอื้ออึง “เนื่องจากว่ามีผู้เข้าประกวดคนหนึ่งเกิดอาการอาหารเป็นพิษอย่างกะทันหันจึงทำให้เธอต้องถอนตัวจากการประกวด เท่ากับว่าตอนนี้เรามีสาวงามที่ได้ไปต่ออยู่สี่ท่านด้วยกันครับ”

แทนที่จะสร้างความกระจำง บรรยากาศกลับยิ่งคุ้บสนไปกันใหญ่ *จะเป็นไปได้ยังไงกัน...อาหารเป็นพิษอย่างนั้นเหรอ ตอนนี้เนี่ยนะ...แม้โนวาจะยืนอยู่ที่หลังเวที แต่เสียงคนถากถางไปมาก็แว่วเข้าโสตของเธออยู่ตลอดเวลา สาวงามที่เข้ารอบคนอื่น ๆ ต่างกันมามองหน้ากันอย่างงง ๆ แต่โนวาเข้าใจสถานการณ์ทุกอย่างดี และเพราะอย่างนี้เองเธอถึงได้ก้มลงคู่มือที่ห่อหุ้มออกมาจนขึ้นและของตัวเอง โนวายอมรับว่าตัวเองไม่ใช่คนที่ใสซื่อบริสุทธิ์ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอใช้วิธีสกปรกแบบนี้*

อย่างน้อยสมุนไพร่นั้นก็ได้ผลดีกว่าที่เธอคาดเอาไว้

โนวาพยายามที่จะคุมสติของตัวเองให้แน่นแน่ เธอจะไม่ปล่อยให้อะไรมาทำให้เธอไขว้เขวหรือขวางทางสู่ชัยชนะของเธอเป็นอันขาด ไซ่ อะไรก็ตามที่จะทำให้เธอยุ่งยากจะต้องถูกกำจัด

แล้วผู้เข้าแข่งขันหมายเลขแรกที่ผ่านเข้ารอบก็เดินออกไปโชว์ตัวเรียกเสียงเชียร์ให้ดังกระหึ่ม โนวาเกลียดเสียงกรี๊ดนั่น มันกำลังทำให้ความมั่นใจของเธอสั่นคลอน แม้จะเห็นจากแค่หลังเวทีแวบ ๆ เพราะเธอต้องเดินเป็นคนสุดท้าย แต่ออร่าของแอนโธเนียก็ยิ่งทำให้ใจของเธอเต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ แอนโธเนียถือเป็นคู่

แข็งที่น่ากลัวคนหนึ่งในการประกวดครั้งนี้ ถ้าจะมีอะไรที่เป็นอุปสรรคอันใหญ่หลวง หญิงสาวที่ใส่ชุดราตรี สีเงินซึ่งกำลังเดินอวดโฉมอย่างสง่าผ่าเผยคงเป็นหนึ่งในนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

การแข่งขันยังคงดำเนินไปอย่างดุเดือดเช่นเดียวกับเสียงโห่ร้องที่ส่งมาให้กับผู้เข้าประกวดคนที่สามที่ แต่เดิมต้องเดินเป็นคนี่สาม แต่เพราะผู้เข้าประกวดคนที่สองถอนตัวออกไปแล้ว เธอจึงได้เดินต่อจากคนแรก ทุกอย่างยังคงดำเนินไปอย่างราบรื่นจนกระทั่งมาถึงคนที่สาม อีกเพียงแค่นี้ไม่กี่นาทีโนวาที่ต้องเดินออกไปบนเวทีนั้นแล้ว เธอแหงนหน้าขึ้นมองแล้วสูดหายใจเข้าลึก ๆ บอกตัวเองให้พร้อมอยู่เสมอ แต่แล้วในตอนนั้นเองเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น

อยู่ดี ๆ ร่างที่กำลังหยุดยืนท่าเสาอยู่บนเวทีก็ตัวแข็งเกร็ง ใบหน้าที่สวยสะบัดเบี้ยวไปมา ก่อนที่เสียงกรี๊ดร้องด้วยความตกใจจะดังมาจากล่างเวที เพราะของเหลวสีดำพุ่งออกมาจากปากของคนที่ล้มลงไปกับตัวกับพื้น ไซ่ อยู่ดี ๆ ผู้หญิงคนนั้นก็อาเจียนออกมาต่อหน้าต่อตาของทุกคนอย่างควบคุมไม่ได้จนการแข่งขันเกือบจะไปต่อไม่ได้แล้ว หากเธอไม่ถูกนำตัวลงมาจากเวทีในเวลา และเวทีไม่ได้รับการทำความสะอาดอย่างทันทั่วทั้งที ขณะที่โนวาซึ่งต้องเดินต่อจากคนที่เพิ่งถูกห้ามตัวลงจากเวทีในสภาพที่ไม่ค่อยดีเท่าไรนักก็ยืนตัวแข็งทื่อ

นี่มันได้ผลดีเกินไป... ไม่ มันต้องไม่เป็นแบบนี้สิ

โนวาได้สติกลับมาอีกครั้งตอนที่ใครบางคนมาสะกิดแขนเธอ ถึงตาของเธอที่ต้องขึ้นเวทีแล้วสินะ... ไม่สิ เราต้องทำเหมือนกับเราไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเรื่องนี้ โฟกัสที่ชัยชนะเท่านั้น... โนวาบอกกับตัวเอง เช่นนั้นก่อนจะตะปบบนสร้อยที่อิสเตลให้เธอมาเบา ๆ รวบรวมความต้องการเรียกขวัญและกำลังใจ แม้เพียงจะผ่านเรื่องระทึกขวัญมาได้ไม่กี่นาที แต่เสียงกรี๊ดที่มาจากความชื่นชมของคนในหมู่บ้านก็ไม่ได้ลดน้อยลงแต่อย่างใดเมื่อโนวาปรากฏตัวขึ้นบนเวที

โนวาไม่รู้ว่ากรรมการคิดเห็นอย่างไรกับการเดินและชุดที่เธอสวมใส่ แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาจะประทับใจ โนวาไม่ได้ทักท้วงไปเอง เธอเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของพวกเขา เท่ากับว่าโอกาสในการชนะของเธอก็เริ่มยิ่งมากขึ้นไปอีก ตอนที่เธอยืนโพสท่าครั้งสุดท้ายก่อนที่จะลงจากเวที หญิงสาวกวาดสายตาไปหาทุก ๆ คนที่อยู่ล่างเวที แต่คนเดียวที่เธอมองเห็นชัดที่สุดคือหญิงสาวที่ยืนอยู่ได้ต้นไม้ตรงนั้น อิสเตลที่ซ่อนใบหน้าอยู่ในผ้าคลุม

เมื่อสาวงามที่ผ่านเข้ารอบทุกคนแสดงศักยภาพของตัวเองผ่านการเดินเสร็จแล้ว กรรมการก็จะใช้เวลาราว ๆ สิบนาทีในการหารือกัน ส่วนสาวงามที่ยังเหลืออยู่สามคนด้วยกันก็ต้องยื่นรอผลการตัดสิน พวกเขาไม่แม้แต่จะคุยกันสักคำ ได้แต่ยืนอยู่กับที่ในพื้นที่ของตัวเอง หนึ่งในนั้นยังคงสับสนกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น หนึ่งในนั้นมีสีหน้าที่เรียบเฉยและหนึ่งในนั้นกำลังภาวนาขอให้สิ่งที่ทำให้ไปทั้งหมดส่งให้เธอเป็นผู้ชนะในค่ำคืนนี้

ตอนนี้ผลการแข่งขันอยู่ในมือของพิธีกรแล้ว สาวงามทั้งสามคนที่เหลืออยู่จับมือกันอย่างแคบเป็นพิธีเท่านั้น ไม่ใช่การสร้างมิตรภาพแต่อย่างใด ตำแหน่งที่จะประกาศต่อไปประกอบไปด้วยตำแหน่งรองชนะเลิศอันดับสอง รองชนะเลิศอันดับหนึ่งและชนะเลิศหรือตำแหน่งธิดาแห่งศตวรรษประจำปีนั่นเอง ซึ่งตอนนี้เหลือเพียงแค่ว่าเธอทั้งสามคนเท่านั้นที่ยังอยู่ร่วมการประกวด โดยที่ยังปกคิติดูทุกอย่างทำให้ทุกคนบนเวทีจะมีตำแหน่งคิดไม่ติดมือกันหมด โนวาอธิษฐานอย่างสุดจิตสุดใจขอให้ชื่อของเธอไม่ใช่ชื่อแรก

ฟ้าฟังคำขอของโนวา ชื่อที่ถูกประกาศเป็นชื่อแรกและเป็นผู้ที่ได้รับตำแหน่งรองชนะเลิศอันดับสองคือคนที่ยืนอยู่ข้างขวาของเธอ เท่ากับว่าตอนนี้เหลือเธอกับแอน โรเนียเท่านั้นที่จะยืนจับมือกันเพื่อรอฟังคำตัดสินว่าใครจะได้เป็นสาวงามประจำหมู่บ้านในปีนี้ ทั้งสองคนหันหน้าเข้าหากัน สายตาที่ส่งให้กันนั้นดูหมางเมินมากถึงมากที่สุด แต่โนวาก็ไม่สนใจ เธอหลับตาลงและจับมือกับแอน โรเนียอย่างฝืนใจ วินาทีแห่งความตื่นเต้นนั้นเองที่ทุกเสียงเงียบงันลง ในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าชื่อของผู้ได้รับตำแหน่งจะถูกประกาศ

แล้วในตอนนั้นเองหูของโนวาก็อื้ออึงไปชั่วขณะ ขณะที่เสียงปรบมือดังขึ้นเกรียวกราวและเมื่อเธอลืมตาขึ้น เธอก็เห็นภาพของแอน โรเนียน้ำตาไหลออกมาหลังจากที่ได้ยินชื่อของตัวเองได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชนะเลิศประกวดในปีนี้ ส่วนโนวาก็แทบจะน้ำตาไหลเหมือนกันที่ความพยายามที่ผ่านมาของเธอสูญเปล่า โนวาผู้ซึ่งยังทำใจไม่ได้กับความพ่ายแพ้ก้าวเท้าออกมาเมื่อแอน โรเนียย่อตัวลง ผู้ชนะเลิศประกวดสาวงามประจำหมู่บ้านจะได้รับมงกุฎที่ทำมาจากไม้ซึ่งมาต้นไม้อันเดียวกับที่ใช้ทำเวทีประดับด้วยเพชรสีน้ำเงินเม็ดโตที่ผ่านการเจียรระโนอย่างประณีตด้วยช่างผู้มากฝีมือ และใช้ มันทไม้ของเธอ มันทไม้ของเธอ โนวาเหมือนที่โนวาวาดหวังไว้

“เดี๋ยวลี เกิดอะไรขึ้นกัน” แอน โรเนียโผล่ออกมาเมื่อยอร์รอนานแล้วแต่ก็ไม่มีใครขึ้นมามอบมงกุฎของผู้ชนะให้กับเธอเสียที แต่เธอเห็นทุกสายตาคำลั่งจ้องมองไปที่บางสิ่งบางอย่าง บางอย่างที่อยู่บนร่างกายของเธอจนทำให้แอน โรเนียต้องก้มลงมอง หน้าของเธอซีดเซียวแต่ไม่มีใครดูออก เพราะตอนนี้ผิวหนังที่ขาวนวลได้กลายเป็นสีแดงแล้วและสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ตีความได้ไปอยู่ไม่กี่อย่าง “เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด ฉันเป็นสาวบริสุทธิ์นะ”

โดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น รอยยิ้มมุมปากค่อย ๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของโนวา น้ำสีใสที่ขอบตาเหือดแห้งไปแล้ว ใจที่ห่อเหี่ยวปล้นเบิกบานขึ้นมาอีกครั้ง นี่คือผลลัพธ์จากสมุนไพรรอยอย่างสุดท้ายที่เธอแอบใส่ในน้ำดื่มของแอน โรเนียตอนที่ไม่มีใครเห็น สมุนไพรรที่จะบ่งบอกได้ถึงความบริสุทธิ์ของผู้หญิง ซึ่งโนวาก็ไม่ได้คาดคิดว่ามันจะมีผลลัพธ์อย่างนี้กับแอน โรเนีย จริงอยู่ที่เธอไม่ได้แอบใส่สมุนไพรรนี้ให้กับแอน โรเนียเพียงคนเดียว หากทว่าปฏิกิริยานี้เกิดขึ้นกับแอน โรเนียแค่คนเดียวเท่านั้น

ฉันบอกแล้วไง ฉันจะทำทุกวิถีทางที่จะทำให้ตัวเองชนะเลิศการแข่งขันครั้งนี้ ไม่ว่าจะต้องแลกมาด้วยอะไรก็ตาม...และเธอก็เล่นปกปิดว่าตัวเองไม่ใช่คนที่ไม่เคยผ่านผู้ชายมาก่อนเอง

.....

แม้จะเกิดเหตุการณ์โกลาหลหลายอย่าง ทั้งสุขภาพของสาวงามหรือแม่กระทิงกับเรื่องที่ว่าสาวงามทำผิดกฎการ แข่งขันทว่าปกปิดเอาไว้จนความจริงเปิดเผย แต่สุดท้ายแล้วอย่างไรในวันนี้ก็ต้องมีผู้ที่ครองตำแหน่งสาวงาม ประจำหมู่บ้านของปีนี้อยู่ดี ดังนั้นแล้วมงกุฎประจำตำแหน่งธิดาแห่งศีกกาลจึงตกเป็นของโนวาผู้ซึ่งคาดหวัง กับตำแหน่งนี้ใจจะขาด ตามธรรมเนียมแล้วผู้ที่ได้รับตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้จะได้รับการแห่ไปทั่วหมู่บ้าน ท่ามกลางเสียงแซ่ซ้องของคนในหมู่บ้าน และแน่นอน พ่อของเธอจะได้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นชนิดที่เรียก ได้ว่าพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ ที่สำคัญคือคนรักที่คบกันแบบลับ ๆ ของเธอ...อีสเทล

“เดี๋ยวลี หมายความว่ายังไงที่บอกว่าเดินทางวันนี้เลย” โนวารู้อยู่แล้วว่าสาวงามประจำหมู่บ้านจะได้ เดินทางไปยังสถานที่ที่เหมือนกับสถานที่ในฝัน แต่เธอไม่ได้คาดคิดว่ามันจะปุบปับรับโชคขนาดนี้ เธอไม่มี โอกาสที่จะได้กลับไปบอกลาพ่อหรือเจอน้ำอีสเทลด้วยซ้ำ เธอพรั่ถามผู้ชายที่แบกเสลียงที่ตัวเองนั่ง เกี่ยวกับคำขอของเธอและพวกเขาที่ยืนยันหนักแน่นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่โนวาขอจะเป็นจริง ถึงอย่างนั้น โนวาก็ไม่ได้ โลงอก เธอไม่ได้เตรียมใจมาว่าจะเร็วขนาดนี้ แต่เธอก็ขอให้พวกหันหลังกลับไปไม่ได้เช่นเดียวกัน เธอหลง แล้ว มันไม่ได้ผล

ดวงตะวันค่อย ๆ เคลื่อนหายไปจากท้องฟ้า เมฆหนา ๆ เริ่มกลับมาปกคลุมอีกครั้ง ไอหนาวที่รุนแรง ขึ้นพัดมาปะทะกายของเธอตลอด วันแห่งปาฏิหาริย์จะสิ้นสุดแล้วและ โนวาไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังจะเดินทางไป ที่ไหน สถานที่ที่สาวงามจะได้ไปเยือนเป็นที่แบบไหนกันนะ...จะว่าไปแล้วก็ไม่เคยมีสาวงามคนไหนพูด ถึงที่แห่งนั้นเลย อันที่จริงคนที่ได้รับตำแหน่งปีก่อนก็ไม่เคยมีใคร ได้เห็นหน้าพวกเธออีกเลย สิ่งเดียวที่โนวา รู้คือมันน่าจะเป็นที่ที่พิเศษมาก ๆ โนวาไม่รู้ว่าจะตัวเองเดินทางห่างมาจากหมู่บ้าน ไกลเท่าไร เธอพยายามก้ม หน้าลงไปถามคนที่แบกเธออยู่เป็นระยะ แต่ก็ไร้ซึ่งคำตอบ แต่แล้วทันใดนั้นเองเสลียงที่สาวงามประจำ หมู่บ้านคนใหม่ นั่งอยู่ก็หยุดลงและค่อย ๆ ถูควางลงช้า ๆ ทำให้โนวาเลิกคิ้วอย่างงุนงง โนวาไม่รู้ว่ตอนนี้ ตัวเองอยู่ที่ไหน แต่ตรงหน้าของเธอมือบ่อน้ำบ่อหนึ่งที่ผุดขึ้นมาจากพื้น ช่วงขณะที่โนวาไม่เข้าใจอะไรเลยนั้น ชายร่างใหญ่ก็กรูกันเข้ามาจับแขนจับขาของเธอไว้แน่นจนหญิงสาวรู้สึกเจ็บปวด แต่ช้าเกินกว่าจะได้ร้อง โอดโอย เพราะมือหนา ๆ ของผู้ชายตัวโตแรงเยอะพวกนั้นปิดปากของเธอไว้ได้ทัน

แล้วร่างที่ยังสวมชุดราตรีที่สวยงาม สร้อยคอที่มีมุลลค่ามหาศาลนั้นก็ถูกจับหย่อนลงไปใบบ่อ โนวายังคง จำแหวตาเขินชาตอนที่ชายพวกนั้น โนม้หน้าลงมาดูเธอได้เป็นอย่างดี

“แต่อย่างนี้จะไม่เป็นไรแน่หรือ นี่ไม่ใช่คนชนะ”

“แต่คนชนะมีคุณสมบัติที่ต่างพร้อย เธอนี้แหละคือผู้ชนะตัวจริง เธอนี้แหละที่จะทำให้พระเจ้าพอใจ และทำให้หมู่บ้านของเราไม่เลวร้ายไปกว่าที่เป็นอยู่ เธอนี้แหละคือของขวัญ...เครื่องสังเวจจากพวกเรา”

รวมถึงประโยคที่ทั้งสองคนนั้นคุยกัน มันยังติดอยู่ในห้วงความคิดของเธอตราบเท่าที่เสียงร้องคำราม ของพระเจ้าที่อยู่เบื้องล่างดังขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่ร่างของหญิงสาวจมหายไปกับความมืดและปริศนาที่ว่าสาว งามประจำหมู่บ้านที่ไม่เคยปรากฏตัวในหมู่บ้านหายไปไหนยังคงดำรงอยู่เช่นนั้น...ตราบนานเท่านาน

โรคระบาด

ไม่มีใครรู้ที่มาที่แน่ชัดของโรคบ้า ๆ นี้ แต่รู้ตัวอีกทีมันก็ได้แพร่กระจายไปไว...ยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง

“วันนี้ก็มีคนตายอีกแล้วสินะ” หญิงสาวที่ยืนเจียบังนอยู่ใต้ไม้ใหญ่เห็นทางหางตาอยู่แล้วตั้งแต่ต้นว่ามีชายร่างใหญ่คนหนึ่งเดินมาหยุดยืนอยู่หลังเธอ ดังนั้นแล้วเธอจึงไม่ได้แสดงอาการตกใจแต่อย่างใด หากทว่าดวงตาคู่สวยทั้งสองคนยังคงจ้องมองไปที่หลุมซึ่งมีร่างไร้วิญญาณของใครบางคนอยู่ข้างในนั้น แล้วในเวลาไม่นานหลุมนั้นก็ถูกฝังกลบด้วยดิน “ให้ตายสิ หมู่บ้านของเรากำลังฟาดเคราะห์อยู่หรือไง มีแต่เรื่องวิปริตพิศเพี้ยนเกิดขึ้นไม่เว้นแต่ละเดือน”

อิสเทลหันกลับไปมองเพื่อนสนิทของตัวเองที่กำลังบ่นกระปอดกระแปด แม้มือหน้าของโอดินกว่าครึ่งหนึ่งจะมีผ้าสีซิดปิดบังอยู่ แต่กระนั้นสายตาชื่อตรงคู่นั้นก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่าเขาเหนื่อยใจมากแค่ไหน อิสเทลไม่ได้เห็นต่างไปจากเพื่อนของตนเองเท่าไร ตั้งแต่ที่โรคนี้เริ่มแพร่ระบาดในหมู่บ้านในหมู่บ้านภาพแห่งการสูญเสียก็เริ่มจะกลายเป็นภาพจินตนาการซึ่งปรากฏให้เห็นอยู่ทุก ๆ วัน ใครที่ไม่ตายแต่ถูกโรคบ้า ๆ นี้เล่นงานเข้าก็มีสภาพที่ทุกข์ทรมานเกินจะบรรยาย

อิสเทลยังจำผู้ป่วยคนแรกในหมู่บ้านได้เป็นอย่างดี เพราะเธอเองก็อยู่ที่นั่นตอนที่ชายผู้เคราะห์ร้ายคนนั้นเริ่มแสดงอาการออกมา เช่นเดียวกับโอดิน เพื่อนสนิทของเธอ อันที่จริงถ้าไม่ได้โอดินมาเคาะประตูเรียกเธอออกมาจากกองหนังสือเก่า ๆ ที่ตัวเองจมจ่อมอยู่ อิสเทลก็คงไม่ได้เป็นหนึ่งในสักขีพยานที่ได้มองเห็นการอุบัติของโรคบ้า ๆ นี้ วันนั้นไม่ได้มีเพียงแค่โอดินและอิสเทลเท่านั้น แต่ดูเหมือนว่าใครหลาย ๆ คนจะให้ความสำคัญกับการป่วยอย่างปริศนาของชายผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น ไม่เว้นแม้แต่กาเบรียล ผู้นำหมู่บ้านร่างท้วมที่หน้าตาเหมือนหมูป่าคนนั้น

อิสเทลจำได้ดีว่าในบ้านของผู้ชายคนนั้นเนืองแน่นไปด้วยผู้คน มีเพียงห้องนอนที่ชายคนนั้นนอนชมอยู่เท่านั้นที่แทบจะไม่มีใคร นอกจากภรรยาของเขา อิสเทลไม่แน่ใจ แต่เธอเหมือนได้ยินมาว่าคู่สามีภรรยาคู่นี้เพิ่งจะสูญเสียลูกชายผู้เป็นที่รักไปจากการจมน้ำ คนเป็นสามีก็มาป่วยเป็นโรคประหลาดอีก ช่างเป็นคู่รักที่น่าเห็นใจจริง ๆ แม้อิสเทลจะไม่ได้อยู่แถวหน้าและห่างจากหน้าห้องนอนของผู้ชายคนนั้นพอสมควร แต่ภาพที่เนื้อตัวของผู้ชายคนนั้นเต็มไปด้วยตุ่มสีแดงยังติดตรึงอยู่ในความทรงจำของหญิงสาวอย่างไม่วันลืมเลือน

อาการที่มีตุ่มแดงปรากฏขึ้นตามเนื้อตามตัวเป็นเพียงแค่หนึ่งในอาการอันน่ากลัวที่เกิดขึ้น ในความเป็นจริงแล้วยังมีอีกหลายอาการของโรคบ้า ๆ นี้ที่ทำให้คนในหมู่บ้านขนลุกขนพองไปตาม ๆ กัน ริมฝีปากของคนป่วยเป็นโรคนี้อาจจะเริ่มเปลี่ยนเป็นสีคล้ำและในไม่ช้าเนื้อหนังของคนคนนั้นก็จะเริ่มหลุดลอกออกมาจนมองเห็นกระดูกที่กลายเป็นสีดำได้ การไอไม่ได้เพียงแต่เกิดขึ้นอย่างถี่ ๆ แต่มาพร้อมกับการขับเสมหะที่กลายเป็นสีโลหิต

ในตอนนั้นไม่มีใครรู้เลยว่าผู้ชายคนนั้นไปติดโรคมะเร็งจากไหน อะไรที่ทำให้เขาแทบจะตายทั้งเป็น หากทว่าไม่ทันที่จะทุกข์ความสงสัยจะกระจ่าง อาการที่หนักหนาเกินเยียวยาก็ปรากฏชีวิตของชายผู้เคราะห์ร้ายคนนั้นไปในที่สุด แต่นั่นไม่ใช่จุดจบ มันเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นของหายนะที่ไม่มีใครคาดคิดว่าจะคร่าชีวิตของคนในหมู่บ้านอีกหลายคน เพราะหลังจากการตายจากไปของผู้ป่วยคนแรกได้ไม่นาน ผู้ป่วยคนที่สอง คนที่สาม คนที่สี่...ก็เริ่มโผล่ขึ้นมาเรื่อยๆ จนไม่สามารถนับได้อีกต่อไปแล้วว่าตอนนี้มีคนโดนโรคที่ไม่รู้ที่มาี่เล่นงานไปแล้วกี่คน

“แล้วสรุปแล้วเธอได้เรื่องมาอย่างไรบ้าง” โดยปกติแล้วเวลาที่ไอคินและอิสเทลอยู่ในบ้านของใครคนใดคนหนึ่ง พวกเขาจะถอดผ้าที่ถูกนำมาใช้เป็นหน้ากาก เพราะไม่มีใครรู้ว่าโรคนี้อาจแพร่กระจายได้ทางอากาศหรือไม่ แต่จากกรณีตัวอย่างที่ผ่านมาแนวโน้มที่มันจะเป็นอย่างนั้นมีสูงมาก แต่เมื่อไม่ได้อยู่ข้างนอกแล้ว การปิดจมูกปิดปากของตัวเองก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป แต่ครั้งนี้ทำให้ไอคิน โพล่งถามขึ้นมาดูเหมือนจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้น “การที่เธอไม่ให้ฉันเอาผ้านี้ออกคงไม่ได้ไร้เหตุผลไปเลยใช่ไหม”

อิสเทลยังคงไม่ตอบอะไร เธอพาเพื่อนสนิทตัวสูงของตัวเองเดินลงไปข้างล่างที่ชั้นใต้ดิน ดวงตาของไอคินลุกวาวเมื่อหญิงสาววางตะกร้าที่ตัวเองหิ้วไว้ลงบนโต๊ะที่สะอาดเอี่ยมอ่อง แสงสีส้มลุกโพล่งขึ้นมาเมื่ออิสเทลจุกตะเกียงให้ความสว่าง “มันไม่ได้ไร้เหตุผลอย่างที่นายบอกจริง ๆ นั่นแหละ”

แม้ต้นตอของโรคดังกล่าวจะเป็นปริศนาในตอนแรกและการตามหาความจริงของเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร แต่กระนั้นอิสเทลก็ไม่ย่อท้อจนในที่สุดความพยายามก็ตอบแทนเธอ อิสเทลนำผ้าสีเทาที่คลุมตะกร้าอยู่วางไว้บนโต๊ะออก ของที่อยู่ข้างในนั้นทำให้ไอคินถึงกับขมวดคิ้ว “ของพวกนี้มันคืออะไรกัน”

“นายควรปิดปากของนายให้มิดชิดกว่านี้แล้วฟังฉัน เพราะของพวกนี้คือของอันตราย” เมื่อได้ยินเพื่อนสาวกำชับ ไอคินก็กระชับผ้าที่ปิดปากของตัวเองอยู่ให้แน่นขึ้น ขณะที่อิสเทลเองก็ระมัดระวังเช่นเดียวกัน เธอใช้ผ้าผืนเดียวกับที่ใช้คลุมตะกร้าในตอนแรกหีบของที่อยู่ในตะกร้าออกมาที่ละชิ้น “ฉันคิดว่าฉันพอจะได้คำตอบของเรื่องทั้งหมดแล้ว”

“คำตอบของเรื่องที่ว่านี่คือซากกิ้งก่าตายอย่างนั้นหรือ?” นอกจากซากกิ้งก่าที่สภาพดูไม่ได้เลยแม้แต่น้อยก็ยังมียิ่งไม้เปื้อนของเหลวกับดอกไม้หน้าตาประหลาด ๆ อีกต่างหาก

“นี่ไม่ใช่แค่ซากกิ้งก่าตายกับพืชแปลก ๆ ธรรมดา” อิสเทลเริ่มอธิบายด้วยน้ำเสียงเจือกังวล “นายจำบึงที่อยู่หลังหมู่บ้านได้มั๊ย? อีกฝั่งหนึ่งของบึงนั้นมีต้นไม้ต้นใหญ่ต้นหนึ่งตั้งอยู่ ผิวเผินมันดูเหมือนไม่มีอะไร แต่ยางเหนอะหนะของมันนั้นมีอะไรบางอย่างที่ผิดปกติ และดูเหมือนว่ายางของต้นไม้ต้นนั้นจะทำปฏิกิริยาบางอย่างกับดอกไม้ที่ขึ้นอยู่รอบ ๆ จนมันเกิดการกลายพันธุ์ ซากกิ้งก่าตัวนี้ฉันก็ไปเจอมันจากแถว ๆ นั้น”

โอดินไม่แปลกใจเลยที่เพื่อนสาวของตัวเองจะสามารถไล่เรียงเรื่องราวได้อย่างชัดเจนและทำให้เขาเห็นภาพตามได้ อีสเทลเป็นคนที่มีหัวดีอยู่แล้วแต่ไหนแต่ไร “นายลองสังเกตดูสิ ซากของมันนะ นอกจากผิวหนังจะลอกแล้ว มันยังมีตุ่มขึ้นตามเนื้อตามตัวแบบเดียวกับที่คนที่ป่วยในหมู่บ้านของเราเป็นกัน เพราะฉะนั้นแล้วไม่ผิดแน่...ดูเหมือนว่าคนที่ป่วยคนแรกจะไปสัมผัสสปอร์ของดอกไม้ที่กลายพันธุ์ดอกไม้เข้าเลยทำให้เขาป่วย แต่ยังมีข้อกังขาอยู่คือมันสามารถติดต่อจากคนสู่คนได้อย่างนั้นหรือ?”

“แล้วมันมีวิธีแก้มั้ย?” น้ำเสียงของ โอดินฟังดูมีความหวังขึ้นมา

อีสเทลหุบโพลกั่วที่บรรจุของเหลวสีขาวออกมาจากตะกร้า “ฉันไม่แน่ใจ แต่ถ้าเราอยากจะทำมันจริง ๆ บางทีเราก็ต้องเริ่มจากต้นตอของมัน”

แม้รู้ว่าจะเสี่ยงมากแค่ไหนก็ตาม “ถ้าเป็นอย่างนั้นได้เหมือนที่เธอพูดก็ดีไม่น้อย แต่ว่าอีสเทลมันจะดีจริง ๆ หรือ...เธอจะทำมันคนเดียวหรือ มีอะไรที่ฉันพอจะช่วยให้...”

“นายไม่ได้มีองค์ความรู้เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้มากเท่าฉัน” หญิงสาวยื่นกรรณพลางเก็บซากกิ่งก่าลงในตะกร้า “ให้ฉันจัดการเองเถอะ”

“แต่มันจะไม่เสี่ยงไปหรือ” โอดิน โพล่งขึ้นเหมือนสังเกตเห็นอะไรบางอย่างในแวตาคู่แววับของอีสเทล “อีสเทล มันคงไม่ใช่เพราะเธอยังใส่ใจกับเรื่องของ โนวาหรือคะ...อีสเทลมันผ่านมาหลายเดือนแล้ว”

“นี่มันเรื่องคอขาดบาดตายนะ” อีสเทล ได้กลับทันที “นายจะปล่อยให้คนในหมู่บ้านของเราเป็นอย่างนี้ อีกต่อไปหรือ...อย่างน้อยถ้าฉันจะสามารถทำให้คนบริสุทธิ์รอดชีวิตอยู่ได้ ฉันก็อยากจะทำหรือว่านายอยากปล่อยให้พวกคนในหมู่บ้านต้องล้มตายไปเรื่อย ๆ แล้วไปเชื่อเรื่องร่างทรงอะไรนั่น” แน่แน่นอนว่าอีสเทลไม่ใช่คนแรกที่พยายามคิดหาวิธีจัดการกับโรคที่แสนจะน่ากลัวนี้ แต่ไม่มีใครสามารถจัดการกับมันได้เลยสักคนหนึ่ง แต่แล้ววันหนึ่งคนในหมู่บ้านก็เริ่มหันไปเชื่ออะไรแปลก ๆ โดยหวังว่าบางทีสิ่งที่มองไม่เห็นหรือพลังเหนือธรรมชาติอาจช่วยเยียวยารักษาคนในหมู่บ้านได้

ร่างทรงของเทพแห่งการรักษาคือสิ่งเหนือธรรมชาติที่ดึงดูดคนในหมู่บ้านให้เข้าหามากที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัย หญิงชราคนนั้นอ้างตัวเองว่าสามารถติดต่อกับเทพแห่งการรักษาและสามารถให้เทพแห่งการรักษาอาศัยร่างของเธอเพื่อที่แสดงปาฏิหาริย์ในการรักษาคนที่เจ็บป่วยได้ แน่แน่นอนว่าอีสเทลคิดว่านั่นมันไร้สาระสิ้นดี เช่นเดียวกับคนหลาย ๆ คนในหมู่บ้านตอนแรก ทุกคนต่างได้รับบทเรียนจากเหตุการณ์ที่อยู่ดี ๆ เทวรูปก็มีชีวิตขึ้นเมื่อนานมาแล้ว สุดท้ายเทวรูปก็ไม่ได้มีชีวิตจริง ๆ แต่ที่มันดูเหมือนจะมีชีวิตเพราะมีกลิ่นของเลือดโชยออกมานั้นเป็นเพราะผู้หญิงสติไม่ดีที่แอบฆ่าสามีของตัวเองแล้วเอามาทรมกในช่องว่างข้างในเทวรูปที่คนมาราบไหวต่างหาก

จากเหตุการณ์นั้นเองคงไม่มีใครที่อยากจะดูเป็นคน โง่งมอีกหน หากทว่าในตอนที่โรคปริศนานี้ระบดมาได้สักพักหนึ่งจนเริ่มเข้าสู่ระยะวิกฤต หญิงชราที่อ้างตัวว่าเป็นร่างทรงของเทพรักษา ก็ได้ทำในสิ่งที่ทำให้

ทุกคนต่างตกตะลึง ผู้ป่วยรายหนึ่งที่อาการหนักจนเกือบจะมีชีวิตไม่รอดอยู่ดี ๆ ก็กลับมาลุกขึ้นเดินได้อย่างฉับพลันและในสองสามวันถัดมาอาการทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากโรคนั้นซึ่งทิ้งร่องรอยบนร่างกายก็จางหายไปราวกับไม่เคยปรากฏมาก่อน ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นหลังจากที่ร่างทรงของเทพแห่งการรักษาทำพิธีบางอย่างท้ายที่สุดแล้วความตั้งใจที่จะไม่กลับไปงมกายของคนในหมู่บ้านก็พังทลายลงอย่างง่ายดาย แต่ที่แย่งกว่าคือคนที่ควรจะเป็นคนที่เชื่อในหลักของเหตุและผลมากกว่าอย่างหัวหน้าหมู่บ้านกลับหลงเชื่อในปรากฏการณ์ที่ไร้ซึ่งคำอธิบายและมูลความจริงนั้นไปด้วยอีกคน

“ร่างทรงอะไรนั่นมันเรื่องไร้สาระทั้งเพเธอก็รู้ และฉันก็ไม่ได้อยากจะให้เป็นอย่างนั้น” โอดินเองไม่ใช่เพียงคนเดียวที่ไม่คล้อยตามไปกับเรื่องลม ๆ แล้ง ๆ ของร่างทรงอะไรนั่น แม้หลาย ๆ คนในหมู่บ้านจะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลความเชื่อที่เกิดขึ้นท่ามกลางความหวาดกลัว แต่ก็มีคนอื่นอีกจำนวนไม่น้อยเลยที่ไม่เห็นด้วยและไม่พอใจที่หัวหน้าหมู่บ้านทำตัวไม่สมกับเป็นผู้นำที่ดีเลยแม้แต่น้อย สองสามวันที่ผ่านมานี้พวกเขาได้นัดรวมตัวกันแล้วประท้วงให้ผู้นำหมู่บ้านออกจากตำแหน่งแล้วให้คนที่เหมาะสมกว่าขึ้นมาทำหน้าที่แทน “แต่ฉันเป็นห่วงเธอนะ ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าเธอต้องเจ็บปวดแค่ไหน แต่เธอต้องเลิกทรมานตัวเองได้แล้ว”

โอดินรู้ทุกอย่าง ความสัมพันธ์ที่เป็นความลับระหว่างอีสเทลและโนวา โนวา สาวงามประจำหมู่บ้านที่ไม่เคยกลับมาเยี่ยมหมู่บ้านอีกเลยหลังจากที่ได้รับตำแหน่งไปจนทำให้เพื่อนสนิทของเขาดูหม่นหมองลงไปอย่างเห็นได้ชัด อีสเทลแม้ริมฝีปากแน่น ถ้าไม่ได้สังเกตถ้วนถึคงไม่มีใครแลเห็นดวงตาที่ร้าวรานนั้น “ฉันไม่ได้ทรมานตัวเอง แต่ฉันรู้...ฉันรู้ว่าที่นี่มันวิปริตมากแค่ไหนและเราต้องหยุดเรื่องบ้า ๆ พวกนี้สักที ก่อนที่มันจะบานปลาย”

อีสเทลรู้สึกขึ้นที่ดวงตาทั้งสองข้าง แต่เธอไม่สามารถใช้มือปิดมันออกไปได้ เธอเลยกลบเกลื่อนด้วยการเอื้อมมือเก็บของที่วางอยู่บน โต๊ะใส่ตะกร้า จากนั้นจึงคว้าผ้าชีวรี่ที่ไม่ได้สะอาดเท่าไรนักมาเช็ดคราบที่เปรอะเปื้อนให้หมดจด เธอทำเหมือนกับว่าตัวเองทำใจกับเรื่องนั้นได้นานแล้ว แต่เปล่าเลย...ทุกอย่างมันตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง ความเจ็บปวดจากภาพแห่งฝันร้ายวันนั้นยังคงตามหลอกหลอนเธออยู่ทุกคำคืน ภาพที่ถ้าเธอไม่ได้คือดิ้งพยายามที่จะตามโนวาไปเพื่อหวังที่จะพูดคุยสักสองคำก่อน โนวาจะออกเดินทางก็คงไม่มีวันเห็น เสียงกรีดร้องยามที่โนวาถูกผลักตกลงไปในบ่อน้ำมุ้งสู่ความตายยังคงดังก้องอยู่ในโสต ความฝันที่เธอเคยวาดไว้กับหญิงสาวที่เป็นคนรักหลุดลอยไปโดยไม่มีโอกาสที่จะได้แต่จะรำลา ใครเล่าที่จะทำใจกับเรื่องพวกนั้นได้ แต่ที่น่าเจ็บใจยิ่งกว่าคืออีสเทลกลับได้แต่เฝ้ามองสิ่งเหล่านี้โดยไม่สามารถจะช่วยอะไรได้ เฝ้ามองโดยที่ไม่เข้าใจอะไรเลย...

“ฉันอยู่ข้างเธอเสมอไม่ว่าเธอจะทำอะไร เธอยังมีฉันอยู่นะอีสเทล”

“งั้นเราสองคนต้องช่วยกัน” อีสเทลอ่อนลมหายใจออกมาเบา ๆ “เรื่องบ้า ๆ นี้ต้องจบลงได้แล้ว”

.....

“อีสเทล” อีสเทลที่ยืนอยู่หน้าหม้อปรุงยาซึ่งมีควันสีขาวลอยอ้อยอิ่งอยู่ด้านบน ไม่ได้สะดุ้งเมื่อเสียงร้องเรียกที่คุ้นเคยดังขึ้นจากทางด้านหลัง เพราะเธอกะเวลาไว้แล้ว...เวลานี้แหละที่โอดินจะปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง หากทว่าคราวนี้เพื่อนสนิทของเธอไม่ได้กลับมาด้วยคนเดียว “ฉันหามาได้แล้ว แต่ว่าต้องรีบหน่อย ตอนนี้เขาอาการหนักมาก”

“นี่นายนะ แน่ใจจริง ๆ เหมอว่านี่จะช่วยน้องชายของฉันได้” อีสเทลถอนหายใจออกมา หลังจากที่เธออดหลับอดนอนเพื่อหาวิธีปรุงยามาหลายคืน ในที่สุดผลของมันก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขาดก็แต่คนที่จะทดลองว่ายาที่เธอลองปรุงขึ้นจากยงที่มีพิษของต้นไม้ในป่ากับสมุนไพรอื่น ๆ อีกเล็กน้อยจะได้ผลหรือไม่ แต่เธอไม่ต้องเหนื่อยไปมากกว่านี้แล้ว เพราะโอดินคอยหยิบยื่นความช่วยเหลือให้เธออย่างไม่ขาดตกบกพร่อง “ฉันมาที่นี่ เพราะฉันเชื่อใจโอดิน และฉันก็ไม่อยากหาร่างทรงอะไรนั่นเหมือนที่แม่บอก แต่ไม่ใช่การต้มตุ๋นไข่ม้อย”

“ฉันไม่สัญญาว่ามันจะได้ผล แต่น้องชายของนายจะไม่แยกว่าที่เป็นอยู่ในตอนนี้อย่างแน่นอน” อีสเทลสั่งให้คนที่เป็นที่ชายพาน้องชายไปนอนบนเตียงใกล้ ๆ กับหม้อปรุงยา อาการของคนที่นั่งอยู่บนเตียงไม่ได้ต่างอะไรไปจากผู้ป่วยรายอื่น ๆ แต่ดูเหมือนจะรุนแรงกว่าเล็กน้อย เพราะอย่างนั้นอีสเทลจึงสั่งให้คนที่เป็นพี่ชายรวมถึงเพื่อนสนิทของเธอไปยืนรออยู่ตรงประตู ส่วนเธอก็เดินกลับไปห้อมืออวอวนสีด้า ใช้ช้อนตักของเหลวสีเขียวที่กำลังร้อนได้ที่ใส่ในถ้วยเล็ก ๆ ขนาดพอดีมือ เธอกुकเข้าลงที่ข้างเตียงที่มีคนป่วยอยู่ท่ามกลางสายตาเคลือบแคลงที่จ้องมองมาจากประตู

“เธอกำลังทำอะไร?”

“เช็กอาการเบื้องต้น” โอดินเห็นคนที่ตัวเองรู้จักกัดเล็บของตัวเองแถมยังเอาขาเคาะพื้น ไปมาจึงเอ่ยบอก “เชื่อเถอะ มันจะต้องได้ผล อีสเทลนะ เธอเป็นคนที่มีมากความสามารถมาก ๆ คนหนึ่ง แม้ว่าจะไม่มีการเห็นก็ตาม”

บรรยากาศภายในห้องเริ่มลึนระทึกขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อของเหลวสีเขียวค่อย ๆ ไหลลงคอของคนที่นั่งไม่ไหวติงอยู่บนเตียง อีสเทลบอกว่าต้องใช้เวลาราว ๆ หนึ่งชั่วโมงเพื่อให้ยาที่เธอปรุงได้ทำงานอย่างเต็มประสิทธิภาพ คนที่เป็นพี่ชายเหมือนจะไม่พอใจเล็ก ๆ แต่เขาก็ไม่มีทางเลือก นอกจากต้องรอเวลาเท่านั้น หนึ่งชั่วโมงผ่านไป พวกเขาาก็กลับมาในห้องอีกครั้ง

“นี่มันไม่จริงไข่ม้อย” คนที่เป็นพี่ชายเสียงลั่นเครือ น้ำตาเริ่มเมื่อเห็นร่างที่ยังนอนนิ่งอยู่บนเตียง “ร่างกายของเขามัน...”

“มันได้ผล” น้ำเสียงของอีสเทลสูงขึ้นระหว่างที่เธอเดินไปที่เตียง ใช้มือแตะเบา ๆ ที่หน้าผาก “ตัวก็ไม่ร้อนจัดหรือเย็บเฉิบแล้ว แคมดุ่มก็เริ่มหายไปบ้างแล้ว นี่มัน...วิเศษไปเลย”

อิสเตลไม่ปฏิเสธเลยว่าเธอเองก็รู้สึกเบื่อกับงานใจ ไม่น้อยที่ความพยายามของเธอไม่สูญเปล่า แต่เธอกลับไม่รู้ตัวเลยว่าเธอกำลังนำภัยเข้าหาตัวเอง...

.....

ข่าวเรื่องยาที่อิสเตลปรุงเองกับมือใช้ได้ผลกับโรคที่แสนจะอันตรายแพร่กระจายไปไว้น้อยกว่าข่าวเรื่องที่มีร่างทรงของเทพแห่งการรักษาแสดงปาฏิหาริย์ในการรักษาคนป่วย อย่างไรก็ตามมีคนจำนวนไม่น้อยเลยที่ให้ความสนใจกับยาของอิสเตลและแวะมาหาเธอมากขึ้นเรื่อย ๆ

“ทำไมฉันถึงไม่รู้สีกว่าคนที่ไปหาร่างทรงนั้นน้อยลงเลยนะ” โอดินยืนอยู่ข้าง ๆ หุ่นลงแบบที่อิสเตลใช้ในการออกแบบเสื้อผ้า ตอนนี้เขาอยู่ในห้องนอนของอิสเตล

“ของอย่างนี้คงต้องใช้เวลาสักพักหนึ่ง แต่ถึงยังไงเราก็ทำให้พวกที่หากินกับความกลัวของคน สั่นคลอนได้บ้าง” อิสเตลใช้นิ้วลูบไปตามผนังสีซีด “ยังไงซะมันก็ไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย”

“ร่างทรงอะไรนั่นนะทำให้คนหายขาดได้ในตอนแรกก็จริง แต่หลัง ๆ มานี้ฉันไม่เห็นได้ยินใครพูดว่าไปหาร่างทรงนั้นแล้วหายเลย” โอดินส่ายหน้าอย่างอิดหนาระอาใจ ทันใดนั้นเอง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ไม่ใช่ประตูห้องนอน แต่เป็นประตูของบ้านหลังนี้ ดูเหมือนว่าจะมีใครบางคนแวะมาหาอิสเตลตอนกลางดึก ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะเธอต้องรับมือกับคนที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่แล้ว “เดี๋ยวฉันไปเปิดประตูเอง ส่วนเธอก็เตรียมตัวก็แล้วกัน”

หญิงสาวเจ้าของบ้านสุดสวยใจเข้าลึก ๆ พยายามยิ้มขึ้นเมื่อคิดว่าตัวเองต้องเตรียมตัวกลับไปห้องปรุงยาอีกครั้งหนึ่ง อิสเตลคาดหวังลึก ๆ ในใจขอให้คนไข้รายนี้อាកงไม่หนักมาก เพราะเธอก็ไม่อยากจะเหนื่อยมากกว่าที่เป็นอยู่ในตอนนี้เท่าไรนัก เธอเบนสายตาไปทางเศษผ้าสีม่วงบนโต๊ะทำงานซึ่งดูแล้วรกรกกระระกะ แต่หญิงสาวก็ไม่เคยเก็บกวาดมันเลย... *ไม่เลย*

ก๊วของอิสเตลขมวดเข้าหากันเล็ก ๆ เมื่อเวลาผ่านไปสักพักหนึ่งแต่โอดินยังไม่กลับมาและถ้าหูไม่ได้ฝ้า หญิงสาวสัมผัสได้ถึงเสียงของคนสองคนที่กำลังทุ่มเถียงกันอย่างดุเดือดเลือดพ่นมาจากตรงประตูบ้านของเธอ ดูเหมือนว่าโอดินจะเจอปัญหาเสียแล้ว

บ๊ิง!

หากทว่าขณะที่อิสเตลกำลังจะก้าวเท้าออกจากห้องนั่นเอง เสียงที่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นเสียงจากสิ่งใดก็ดังลั่นจนทำให้ผนังบ้านของเธอนั่นสั่น ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นข้างนอกนั่น เสียงที่ดังขึ้นไม่ใช่สัญญาณที่บ่งบอกถึงความปลอดภัยแน่ ๆ ช่วงขณะที่อิสเตลตกอยู่ในห้วงแห่งความสับสนนั่นเอง เสียงฝีเท้าที่ดังโกล้งเข้ามาเรื่อย ๆ จากหน้าประตูก็ได้ปลุกสติญาณของเธอให้เริ่มทำงาน... *ไม่ ไม่ดีแน่ พอนึกได้*

เช่นนั้น อีสเตลก็หันรีหันขวางอย่างคนที่ทำอะไรไม่ถูก ใจที่เต้นแรงยิ่งเต้นเร็วเร็วกว่าเดิม แล้วในวินาทีที่เสียงฝีเท้าที่ใกล้เข้ามานั้นกำลังจะหยุดลง ร่างบอบบางก็เร็นกายเข้าไป...ในใต้เตียงนอนของตัวเอง

อีสเตลพยายามทำตัวให้เล็กที่สุดเท่าที่ตัวเองจะทำได้ ขณะเดียวกันเธอใช้สายตาจ้องมองผ่านช่องแคบ ๆ ของเตียงที่เผยให้เห็นถึงร่องเท้าหนังสือคำของใครกำลังย่ำอยู่ในห้องนอนของเธออย่างเกรี้ยวกราด นี่ไม่ใช่ร่องเท้าของ โอดินแน่ ๆ แต่เธอเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าใครกันแน่ที่กำลังบุกกรุกเข้ามาในบ้านของเธอโดยไม่ได้รับอนุญาต แกรมยังรื้อข้าวของ เปิดตู้เสื้อผ้า หมั่นเหม่บ้านอันเป็นที่รักของเธอจนถึงขีดสุด

“เจอตัวเธอมั๊ย?” อีสเตลที่กำลังใช้มือปิดปากของตัวเองเพื่อไม่ให้มีเสียงเล็กลอดออกมาตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินเสียงของคนที่จะเดินเข้ามาในห้องนอนของเธออีกคนหนึ่ง เธอจำเสียงนั้น รวมไปถึงร่องเท้าหนังสือ น้ำตาลที่สภาพดูไม่ได้ดูนั้นได้เป็นอย่างดี

“ขออภัยด้วยครับ เธอน่าจะไหวตัวทัน และหนีไปแล้ว”

“มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน!?” คนที่อีสเตลไม่เห็นหน้าตาดังกลั้น

“คงหนีออกไปทางหน้าต่างมั้งครับ”

“ทำงานไม่ได้เรื่องเลยจริง ๆ ให้อายสิ” เขาคอนนั้นคงหัวเสียเอามาก ๆ ที่ทำตัวของอีสเตลไม่พบทั้ง ๆ ที่แค่ก้มลงมามอง ชีวิตของอีสเตลก็อาจตกอยู่ในความเสี่ยงได้ในทันที “ขยันนั้นคงไปไหนได้ไม่ไกลหรอก เราต้องตามจับตัวเธอให้ได้ และทำให้เธอหายไปจากโลกนี้ซะพร้อมกับเพื่อนของเธอ ไม่งั้นชื่อเสียงของฉันในฐานะหัวหน้าหมู่บ้านคงต้องเสื่อมเสียยิ่งกว่านี้ ให้อายสิ แค่มัวไ้พวกชุมนุมบ้านนั้นลั่นก็ปวดคบาลจะแย่ นี่ยังมีคนอวดคิดคิดจะทำอะไรข้ามหน้าข้ามตามาเป็นอุปสรรคขึ้นใหญ่อีก ให้อายสิ”

อีสเตลรอกอยจนกระทั่งบ้านทั้งหลังตกอยู่ในความเงียบงันอีกครั้งแล้วถึงจะค่อย ๆ คลานออกมาจากใต้เตียง กลิ่นเหม็นเน่ายังคงคลุ้งอยู่ในห้องเธอ แม้พวกนารังเกียจนั้นจะออกไปจากบ้านของเธอแล้ว เสื่อมเสียชื่อเสียงในฐานะหัวหน้าหมู่บ้าน...มันจะเป็นใครไปได้อีกถ้าไม่ใช่กาเบรียลและลูกน้องที่น่าขยะแขยงพอ ๆ กัน บทสนทนาของทั้งสองคนนั้นยังคงเล่นซ้ำไปมาอยู่ในสมองของหญิงสาวเจ้าของบ้าน

ทำให้เธอหายใจจาก โลกนี้ซะพร้อมกับเพื่อนของเธอ...ถ้าอย่างนั้นแล้วก็หมายความว่า...อยู่ดี ๆ แข็งขาของอีสเตลก็อ่อนแรงกะทันหัน แต่ถึงกระนั้นก็ยังพยายามที่เดินออกจากนอกประตูซ้ำ ๆ เธอภาวนาขอให้มันไม่ใช่อย่างที่เธอคิด แต่น่าเศร้าที่เธอหนีความจริงไม่พ้น

ร่างของ โอดินนอนแน่นิ่งอยู่หน้าประตูพร้อมกับของเหลวสีแดงฉานที่กำลังไหลซึมไปตามพื้น เหมือนกับต้นไม้ที่กำลังแตกกิ่งก้านสาขาออกไปอย่างไม่รู้จบ ไม่มีประโยชน์ที่เธอจะเรียกให้เพื่อนสนิทบนพื้นพื้นดินขึ้นมามาก ไม่มีทางที่เขาจะรอดได้หลังจากที่เพ็งจะโดนกระสุนทะลุผ่านไปแล้วไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครที่เป็นคนลงมือทำเรื่องเลวร้ายพรรค์นี้

อิสเตลไม่มีเวลาให้ทำใจมากนัก เพราะพวกของกาเบรียลยังคงตามหาเธออยู่และพวกนั้นนี้อาจจกกลับมาที่บ้านที่ไม่ปลอดภัยหลังนี้เมื่อไรก็ได้ ดังนั้นแล้วแม้อิสเตลจะใจสลายมากเพียงใด แต่เธอก็ทำได้เพียงปล่อยให้เพื่อนที่โดนสังหารอย่างไม่เป็นธรรมทิ้งไว้อย่างนั้น แล้วหลบซ่อนไปกับบ้านแห่งความมืด หลบหลีกทุกสายตาของผู้คนที่จะนำภัยมาสู่ตัวของเธอได้

อิสเตลหยุดหอบหายใจเมื่อตัวเองวิ่งมาถึงป่าที่มีแสงสว่างอยู่แล้วน้อยนิดในตอนกลางวัน แต่ตอนนี้แทบจะไม่มีแสงสว่างที่ช่วยนำทางให้กับเธอเลยแม้แต่น้อย นอกจากแสงจากคบเพลิงที่เห็นราง ๆ ไกล ๆ มาจากทางฝั่งของหมู่บ้าน พวกนั้นกำลังตามหาตัวเธออย่างสุดกำลัง แต่การเข้ามาในป่านี้คงเป็นเรื่องยากสำหรับพวกของกาเบรียลในเวลาแบบนี้ หญิงสาวหันมองไปรอบ ๆ ภาย พูดกันโดยตรงไปตรงมา แม้ตอนนี้เธอจะหนีจากพวกนั้นมาได้ แต่เป้าหมายในการหนีของเธอนั้นยังคงว่างเปล่า เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอจะสามารถหนีไปที่ไหนได้ในเวลาแบบนี้ ที่ที่จะทำให้เธอไม่พวกนั้นเป่ากบาลเหมือนกับเพื่อนสนิทของเธอ

“ฉันบอกนายแล้วไง” อิสเตลสะอื้นโหยงจนไปชนกับพุ่มไม้เมื่อได้ยินเสียงพูดของใครบางคนดังขึ้นไม่ไกลจากตัวของเธอเท่าไร ทนได้นั้นเองอิสเตลก็เพิ่งจะสังเกตเห็นว่ามีแสงสว่างสีส้มดวงเล็ก ๆ อีกดวงหนึ่งส่องทะลุผ่านพุ่มไม้ที่เธอเพิ่งชนไป หน้าที่มีเหงื่อผุดพรายในผ้าคลุมของเธอซัดลงทันทีเมื่อคิดว่าตอนนี้มีคนอยู่ไม่ห่างจากตัวของเธอเท่าไร แต่ไม่นานหลังจากนั้นเธอก็โล่งใจมากขึ้นเมื่อลองแหวกพุ่มไม้ดูแล้วพบว่าไม่ใช่กลุ่มคนที่เธอกำลังวิตกกังวล

ไม่สิ...นี่มันก็ไม่ได้ดีกว่ากันเท่าไร

“บอกอะไรกัน นี่ขายอย่ามาโง่กันนะ ผ่านมาตั้งหลายสัปดาห์แล้ว แต่ขายยังไม่ได้ให้ค่าจ้างผมเลย” อิสเตลจำหน้าของผู้ชายที่กำลังเถียงกับหญิงชราได้เป็นอย่างดี เขาคือผู้ช่วยคนแรกที่ได้รับปาฏิหาริย์จากร่างทรงของเทพแห่งการรักษา และหญิงชราคนนั้นเอง...ใช่ เธอคือร่างทรงของเทพแห่งการรักษา “ขายไม่รู้หรือว่าผมต้องทุ่มเทไปมากเท่าไร ถ้าไม่มีผม ขายคงไม่มีทองคำใช้มากมายถึงเพียงนี้”

“ไอ้เด็กเหลือขוני อย่ามาขึ้นเสียงใส่ฉันนะ” เสียงแหบแห้งที่สั่น ๆ ของหญิงชราคนนั้นทำให้อิสเตลอยากคลีนไใส่

“นี่ นี่ ขายนั่นแหละที่อย่ามาขึ้นเสียง แก่แล้วยังชั่วอีก รู้มั้ยว่ามันยากมากแค่ไหนที่ต้องเอาสีมาแต้มตามตัวทำเป็นเหมือนว่าเป็นตุ่ม ต้องไปนอนแก้ผ้าต่อหน้าคนเยอะ ๆ มันน่าอายมากแค่ไหน เพราะงั้นอย่ามาเบียดกันนะ ไม่งั้นทุกอย่างที่ทำมาได้พังแน่”

“ก็ลองดูสิ ฉันล่ะอยากจะรู้อะไรจริง ๆ ว่ากาเบรียลจะปล่อยไอ้เด็กปากหมาแก่ไว้นานแค่ไหนกันเชียว ฉันจะพูดอะไรให้ฟังนะ ถ้าแกคิดจะแพร่งพรายเรื่องนี้ให้ใครฟังล่ะก็ มันไม่ใช่แค่ฉันคนเดียว ทั้งฉัน ทั้งกาเบรียล ทั้งคนอื่น ๆ รวมไปถึงเด็กโง่ ๆ อย่างแกก็จะเดือดร้อนไปด้วย จำใส่สมองของแกไว้นะ ถ้าจะฉิบหายก็ฉิบหายกันหมดนี่แหละ!”

เรื่องเล่าของสเตลลา

“หลังจากคืนนั้นไม่มีใครได้เห็นอิสเทลที่หมู่บ้านแห่งนั้นอีกเลย...ตลอดกาล” มีที่มื่อร่องรอยของกาลเวลาปรากฏขึ้นจาง ๆ ปิดหนังสือปกหุ้มน้ำตาลที่วางอยู่บนตักลงเมื่อเรื่องเล่าเรื่องสุดท้ายจบลง

“สรุปแล้วเรื่องราวทรงนั้นก็คือเรื่องโกหกทั้งเพ” แต่ดูเหมือนว่าเด็กหนุ่มที่นั่งฟังอยู่ตลอดจะยังคงคาใจบางสิ่งบางอย่าง เขามีพมำกับตัวเองแล้วเขา ก่อนจะเขยหน้าขึ้นสบตากับดวงตาคูโรยราที่ยังคงงดงามของหญิงชราตรงหน้า “สรุปแล้วอิสเทลเธอรอดหรือว่าเธอ...”

“ฉันคงให้คำตอบเธอไม่ได้หรอกนะหนุ่มน้อย เพราะเรื่องเล่ามันจบลงที่ตรงนั้น” หญิงสูงวัยผู้เป็นเจ้าของบ้านเอ่ยบอกเมื่อเธอเดินไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าชั้นหนังสือพร้อมกับเก็บหนังสือเล่มนั้นเข้าชั้นไปรวมกับหนังสือเล่มอื่น ๆ ที่เรียงรายอยู่ เธอยิ้มอ่อน ๆ เมื่อหันหน้ากลับมาหาเด็กหนุ่ม “ดูเธอจะมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องเล่าของฉันไม่ใช่หน่อยเลยนะพ่อหนุ่ม”

“เอ๊ะ! ไม่ มันไม่ใช่อย่างนั้น” เลียมได้กลับพันทีอย่างไม่เต็มเสียงเท่าไรนักเมื่อโดนเจ้าของบ้านจับสังเกตได้ เพราะเขาไม่อยากจะยอมรับเลย เรื่องเล่าที่เขาไม่ได้ต้องการที่ฟังตั้งแต่แรก แต่ตอนนี้กลายเป็นฝ่ายเขาเสียเองที่ถูกดึงเข้าไปอยู่ในโลกของเรื่องเล่าที่ออกมาจากปากของหญิงชราตรงหน้า เด็กหนุ่มตั้งใจจะมาถ่ายรูปตามคำทำของเพื่อนของแฟนหนุ่มของตัวเองแท้ ๆ หากทว่าเพราะตัวเองเดินเล่อเกินไปและไม่คิดว่าข้างในบ้านหลังนี้จะมีคนอาศัยอยู่ สุดท้ายแล้วเขาเลยโดนจับได้และต้องลงเอยด้วยการมานั่งฟังเรื่องเล่าในหนังสือ ถ้าเขายังไม่ยอมถูกจับไปส่งตำรวจซึ่งไม่ต้องพูดถึงเลยว่าประวัติของเขาจะต่างพริ้วมากแค่ไหน

“เด็กน้อย...เธอทำตัวน่าเอ็นดูเหลือเกินนะ” เลียมมองร่างระหงที่กำลังสาวเท้าไปตรงหน้าต่างอย่างไม่ค่อยวางใจเท่าไรนัก “ความตื่นใจเพราะประสบการณ์ที่ยังน้อยนิดทำให้ฉันรู้สึกเหมือนได้กลับไปอยู่ในวันเก่า ๆ อีกครั้งหนึ่ง”

“ขอโทษนะครับ” เลียมที่ไม่เข้าใจประโยคที่คนตรงหน้าเขาเอ่ยเลยแม้แต่น้อยชัดเจนพร้อมกับกวาดตามองไปรอบ ๆ “ผมทำตามสัญญาแล้ว ผมยอมฟังเรื่องที่คุณเล่าแล้ว คุณน่าจะไม่ต้องแจ้งตำรวจจริง ๆ ใช่มั้ยครับ”

“เธอหยาบคายมากนะที่ถามอย่างนั้นกับฉัน” สเตลลาใช้นิ้วเรียว ๆ ของตัวเองขยับฝ่ามือมาสัมผัสพู่ซิด ๆ เล็กน้อย ดูเหมือนว่าตอนนี้พระอาทิตย์จะลับขอบฟ้าไปแล้ว ป่าที่สลัวรางในยามกลางวันเวลานี้ยิ่งดูมืดมิดและลึกลึกยิ่งกว่าเดิม “ฉันพูดคำไหนก็คำนั้น ในเมื่อเธอไม่เล่นตลกตึกและยอมทำตามคำขอของฉัน ฉันก็จะไม่ผิดสัญญา ฉันจะปล่อยเธอไป”

ร่างสูงโปร่งตั้งตัวขึ้นทันทีโดยอัตโนมัติเมื่อได้ยินเจ้าของบ้านเช่นนั้น เลียมใช้มือแตะที่หน้าอกของตัวเองจากนั้นจึงถอนหายใจเบา ๆ...จบแล้ว ในที่สุดมันก็จบสักที เลียมไม่ปฏิเสธเลยว่าความรู้สึกที่รอคอยนี้ทำให้เขาโล่งใจยิ่งกว่าตอนที่เขารอดพ้นมาจากพวกเฮงชวยในโรงเรียนเสียอีก

ท่าทางดีใจของเลียมที่ได้รับอิสรภาพคืนกลับมาทำให้สเตลลาหัวเราะออกมาเบา ๆ “เธอควรจะเลิกเรียกฉันว่าน้ำได้แล้ว ฉันบอกแล้วไงว่าฉันแก่จนจะเป็นยายเธอได้แล้ว แต่เธอก็ยังเรียกฉันว่าน้ำ ฉันไม่เข้าใจเธอจริง ๆ”

เลียมไม่ใช่คนขี้ลืมจนถึงขนาดจะจำไม่ได้ว่าหญิงชราเจ้าของบ้านเคยบอกอะไรเขาเอาไว้ แกรมรูปลักษณะภายนอกของเธอก็ชัดเจนว่าระยะห่างระหว่างวัยของทั้งคู่ถ้าเปรียบเป็นความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว สเตลลาก็แทบจะเป็นคุณยายของเขาได้เลย แต่ถึงอย่างนั้นผู้หญิงคนนี้ก็กลับอ่อนเยาว์กว่าวัยที่แท้จริงของตัวเอง ในความรู้สึกของเลียม หน้าตาที่มีริ้วรอยแต่ก็ไม่ได้ทำให้ความสวยหายไป ผมสีน้ำตาลที่แม้จะแซมไปด้วยเส้นผมสีเทาประปราย กระนั้นเมื่อมองรวม ๆ แล้วก็ยังคงงามและเป็นเส้นที่ชัดเจน เฉกเช่นเดียวกับหุ่นที่สูงระหงผิดกับคนรุ่นคราวเดียวกันบ่งบอกได้ว่าถ้าผู้หญิงคนนี้ไม่ได้มีเวทมนตร์ก็จะต้องดูแลตัวเองอย่างเข้มงวดแน่ ๆ

“ดูเหมือนตอนนี้ข้างนอกจะมีแดดแล้ว แต่มันคงไม่เป็นปัญหากับเด็กอย่างเธอหรอก ถ้าเธอยังดันดันมาถึงที่นี้ในตอนกลางวัน ตอนกลางคืนก็ไม่ได้ต่างกันเท่าไร” เธอทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่าง น้ำเสียงที่เอ่ยบอกกับเลียมนั้นฟังดูไร้ความห่วงใยอย่างสิ้นเชิง “เธอยังมีเรื่องคาใจอะไรอีกหรือไง ถึงได้เอาแต่จ้องหน้าฉันอย่างนั้น”

เลียมสะดุ้งเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัวเมื่อถูกคนที่ไม่แม่แต่จะหันหน้ากลับมามองถามขึ้นเช่นนั้น

“มองฉันขนาดนั้นคิดว่าฉันจะสัมผัสไม่ได้ อย่างนั้นหรือ ถ้ามีอะไรอยากจะทำกับฉันก็รีบพูดมาตอนนี้ดีกว่านะ ถ้าไม่อย่างนั้นเธอก็ก้าวเท้าออกจากบ้านของฉันไปซะ”

“ผม...เอ่อ...ผมแค่” ร่างสูงโปร่งกระอักกระอัก ไซ้ ตอนนี้เขาจะก้าวเท้าออกจากบ้านที่ดูไม่น่าอยู่หลังนี้เลยก็ได้ แต่เขากลับทำไม่ได้ เพราะคำถามที่ยังติดอยู่ที่ปาก “คุณน่าจะอยู่ที่นี้คนเดียวอย่างนั้นหรือครับ ในบ้านกลางป่าโดยที่ไม่มีใครเลย”

ให้ตายสิ ปกติแล้วเลียมไม่ใช่คนที่ช่างพูดช่างถาม แต่การที่เขาคลุกคลีอยู่กับสเตลลาทำให้คำถามมากมายผุดขึ้นมาในหัว แล้วตอนนี้เลียมรู้สึกว่ามันเสียมารยาทสิ้นดีที่เขาถามคำถามแบบนี้ แกรมนี่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เขายืนยันจนเข้าไปยุ่งด้วย ดังนั้นแล้วเขาจึงรีบขอโทษทันทีที่ถามจบ

“เธอก็เห็นแล้วนี่” แต่อยู่ดี ๆ หลังจากที่เงยไปสัปดาห์หนึ่ง สเตลลาก็พูดขึ้นด้วยเสียงไม่ได้ดังมากนัก “ที่นี้ะไม่มีใครนอกจากฉันเลย ถ้าเธอสงสัยเรื่องที่ว่าฉันอยู่คนเดียวหรือเปล่า... ไซ้ ฉันอยู่ที่นี้คนเดียว ไม่มีญาติ ปราศจากคนที่ฉันรัก”

“แล้วทำไมคุณนำถึงเลือกที่จะอยู่ที่นี้ล่ะครับ” *ไอ้ปากพาชาย*...เลียมตั้งใจว่าจะเลิกถามแล้วออกจากที่นี้ไปเสีย แต่ปากของเขานั้นชื่อตรงมากเกินไป แล้วเขารู้เลยว่าคำถามนี้ไม่ใช่คำถามที่ดีแน่ ๆ เพราะเขาเห็นแวว

ตาของหญิงชราตรงหน้าเปลี่ยนไป หากทว่าจังหวะที่เขากำลังจะเอ่ยขอโทษอีกหนนั่นเอง หญิงชราที่ซึ่งตอบคำถามของเขาเสียก่อน

“นั่นกำลังรอใครบางคนอยู่” เธอตอบพร้อมกับยิ้มแผ่วจาง

“ใครบางคนอย่างนั้นหรือ?” พิลิกดีแท้ ทั้ง ๆ ที่บอกว่าตัวเองไม่มีญาติ ปราศจากคนที่รัก แต่ทำไมถึงยังรอใครบางคนอยู่ แล้วทำไมถึงต้องรออยู่ในบ้านที่อยู่กลางป่าอันน่าขนลุกแบบนี้ด้วย

“เลียม เลียม ขอเรื่องได้โปรดละเลียม นายอย่าหายไปอย่างนี้สิเลียม” เด็กหนุ่มที่ยังคงสงสัยไม่หยุดดูถูกดึงออกมาจากห้วงความคิดเมื่อเสียงร้องเรียนที่คุ้นเคยดังมากระทบ โสต ไม่นะ...นั่นมัน

“ดูเหมือนว่าจะมีใครบางคนมาตามหาเธอซะแล้ว” ไซ่ ภาพที่เลียมเห็นจากนอกหน้าต่างตอนนี้เป็นภาพของโนอาห์ที่ในมือถือไฟฉายสอดส่องไปทั่วอย่างไม่เป็นหลักเป็นแหล่ง ไม่ต้องดูสีหน้าแก่พังจากน้ำเสียงก็รู้แล้วว่าโนอาห์เป็นห่วงเขามากแค่ไหน “ไปซะสิ ออกไปหาเขาซะ ฉันไม่ชอบให้ใครมาแหกปากโววายอยู่หน้าบ้านฉัน”

แม้เรื่องที่เลียมกลางแคลงจะยังไม่กระจ่างอย่างสมบูรณ์ แต่เลียมก็ไม่มีทางเลือก เพราะเขาไม่ได้อยากจะทำให้คนที่ไม่รู้โอโหน้อไหนอะไรมาร้อนใจเพราะตัวเขาเอง หากทว่าจังหวะที่มีมือของเลียมจับคาไว้ที่ลูกบิดประตูอันแสนจะคร่ำคร่า กระแสความทรงจำก็ผุดเข้ามาในหัวทำให้เด็กหนุ่มหันกลับไปมองหญิงชราที่ยืนเฝ้ามองเขาอยู่ “อิสเตลอย่างนั้นหรือ...”

“รีบออกไปได้แล้ว” ราวกับถูกแรงมีดิงดูมมหาศาลเมื่อหญิงชราเจ้าของบ้านเอ่ยบอกกับเลียมเป็นครั้งสุดท้าย รู้ตัวอีกทีเลียมก็พบว่าตัวเองออกมาขึ้นอยู่นอกบ้านหลังที่เขาหายเข้าไปเป็นชั่วโมง จ้องมองประตูที่เขาเพิ่งจะเดินผ่านปิดลงอย่างรวดเร็ว

“เลียม! นั่นนายจริง ๆ ด้วย พระเจ้า” เมื่อเดินพ้นเขตบ้านมาได้เพียงนิดเดียว คนตัวสูงที่ส่องไฟฉายไปทั่วก็โผล่เข้ากอดร่างของเลียมอย่างแรงจนเลียมเกือบเซล้มไปแล้ว น้ำเสียงแห่งความดีใจกับอ้อมกอดที่แนบแน่นนั้นยิ่งตอกย้ำว่าตอนนี้เลียมเป็นตัวปัญหาแล้วคนที่ให้คนที่หวังคืออย่างโนอาห์ต้องเป็นห่วง

“นายมาที่นี่ได้อย่างไร”

“นายนั่นแหละมาที่นี่ทำไม” เลียมที่โดนไต่กลับทันทีเงิบเสียงลง เขาเหมือนจะได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นดังมาจากคนที่เอาหน้าซุกอยู่ที่ไหล่ของเขา นี่โนอาห์ถึงขั้นเสียน้ำตาให้เขาเลยอย่างนั้นหรือเนี่ย “ฉันคิดไว้แล้วว่านายต้องมาที่นี่จริง ๆ ด้วย แต่ให้ตายสิ ทำไมพวกเราถึงหาตัวนายไม่เจอกันนะ”

คำว่าพวกเราในประโยคของโนอาห์ทำให้ตัวของเลียมเลิกขึ้น “พวกเราอย่างนั้นหรือ?” ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่แค่โนอาห์ที่ออกตามหาเขาอยู่

“พวกเราตามตัวนายกันแทบแย่ แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ ในบ้านหลังนั้นพวกเราพยายามจะหานาย แต่ก็ไม่เจอเหมือนกัน ฉันคิดว่านายจะเป็นอันตรายแล้วรู้อยู่” โนอาห์ผละออกจากเลียม เขาปาดน้ำตาอย่างไม่อายใครหน้าไหนทั้งนั้น “แต่ในที่สุดฉันก็เจอนายสักที แล้วนายก็มาที่นี้จริง ๆ ให้ตายสิ นายคิดบ้างอะไรของนายอยู่ นายจะไปฟังคำของเปาโลทำไมซะ ฉันบอกนายแล้วไงว่าขอให้พวกนั้น ไม่ยอมรับนายก็ช่างหัวพวกนั้นสิ ฉันไม่แคร์พวกนั้นหรอก คนที่ฉันแคร์ในตอนนี้มีแค่ นายเท่านั้นนะเลียม แต่นายกลับทำอย่างนี้ ฉันอยากต่อหน้านายจริง ๆ”

โนอาห์ไม่สนใจว่าเพื่อนของเขาจะมีความคิดเห็นอย่างไรเรื่องที่เขาคบกับเลียม เพราะไม่ว่าจะอย่างไร เขาก็รักเลียมไปแล้วและไม่มีเหตุผลอะไรที่เขาต้องเปลี่ยนความรู้สึกในตอนนี้และเลียมก็ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ตัวเองอะไรทั้งนั้น ไม่จำเป็นต้องทำเหมือนที่เพื่อนingleาพวกนั้นของเขาทำทำ

“เลียม ฮัลโหล เลียมนายเป็นอะไรหรือเปล่า” โนอาห์สะกิดเรียกคนตรงหน้าของตัวเองที่อยู่ดี ๆ ก็แน่นิ่งไป

“ไม่ ฉันไม่เป็นอะไร แต่ว่าเดี๋ยวก่อนสิ” เลียมขมวดคิ้วเข้าหากัน “นายบอกว่านายมาหาฉันที่นี่ด้วยอย่างนั้นหรือก่อนหน้านี้ หมายถึงในบ้านหลังนั้น”

“ใช่”

“นายบอกว่านายไม่เจอฉันในบ้านหลังนั้นเลย”

โนอาห์พยักหน้าทำให้เลียมยิ่งใจเต้นแรง “แต่ฉันอยู่ในบ้านหลังนั้นตลอดคนะ ฉันหมายถึง ก่อนหน้านี้ฉันก็อยู่ในบ้านหลังนั้น นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นและนั่งคุยกับหญิงแก่คนหนึ่ง”

คำพูดของเลียมทำให้โนอาห์หน้าซีดเผือด “เลียม บ้านหลังนั้นเป็นบ้านร้างนะใคร ๆ ก็รู้ ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าของบ้านตัวจริงคือใคร ใครกันที่เป็นคนสร้างบ้านหลังนี้ แต่ที่แน่ ๆ บ้านหลังนี้ไม่มีคนอยู่มานานหลายสิบปีแล้ว”

.....

เด็กสมัยนี้นี่นะ น่าเหนื่อยใจจริง ๆ เธอสายศิระชะเบา ๆ หลังจากละลายตาจากเด็กหนุ่มทั้งสองคนที่ยืนกอดกันอยู่ตรงหน้าบ้านของเธอ ราวกับว่าพลัดพรากจากกันไปหลายสิบปี การใช้เวลาเล่าเรื่องให้เด็กคนนั้นฟังใช้พลังงานไปไม่น้อยเลย หลังจากนั้นก็ต้องพักผ่อนสินะ เธอคิดพลางปิดฝ้าม่าน ถอนหายใจก่อนจะหันหน้าไปทางบันได แต่ยังไม่ทันที่จะได้เดินไปไหน หางตาของเธอก็สะดุดเข้ากับบางสิ่งบางอย่าง

นี่มันอะไรกัน หญิงสาวเปลี่ยนจากที่จะเดินขึ้นไปบนบ้านในตอนแรกสาวทำไปที่ชั้นหนังสือ ไม่คิดแน่ มีหนังสือเล่มหนึ่งกำลังเรืองแสง และเธอก็จำได้เป็นอย่างดีว่าหนังสือเล่มนั้นคือหนังสือที่เธอเพิ่งจะเก็บ

เข้าชั้นไปได้ไม่นาน เธอหยิบหนังสือเล่มที่ดึงดูดใจของเธอในตอนนี้ออกมาจากชั้น แสงเรืองรองที่แผ่ออกมาจากหน้าปกสีน้ำตาลยิ่งสว่างไสวขึ้นมากกว่าเดิม

เฮ้ย! หญิงชราในชุดครุยสีน้ำเงินร้องออกมาด้วยความตกใจเมื่อละอองสีทองที่ส่องประกายระยิบระยับบนหน้าปกหนังสือได้ขึ้นมาตามเนื้อตามตัวของเธอรากับแมลงตัวจิ๋ว แต่น่าแปลกที่หญิงสาวไม่รู้สึกขยะแขยงพวกมัน เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แต่ในอีกไม่กี่อึดใจถัดมาเธอก็พบว่าทั่วทั้งร่างกายของเธอเองก็มีแสงสีทองส่องประกายออกมาจนทำให้ห้องที่สลัวสว่างจ้า ในช่วงเวลาที่เธอกำลังวางงอนอยู่นั้นเอง แสงที่เป็นละอองคล้ายกับแมลงตัวจิ๋วพวกนั้นก็ตกลงไปที่พื้นก่อนจะแผ่กระจายออกไปคล้ายกับเส้นตรง

แสงนี้กำลังไปที่ไหน

หญิงชราที่ไม่เข้าใจอะไรเลยไม่รอช้าที่จะเดินตามแสงที่กำลังเคลื่อนตัวไป เธอเดินขึ้นบันไดมาที่ชั้นสองของบ้าน แสงนั้นยังคงไม่หยุดเคลื่อนไหวตราบนานกระทั่งมาถึงหน้าประตูไม้เก่า ๆ บานหนึ่ง ประตูที่เธอจำได้ว่ามันคือห้องนอนของเธอตัวเอง แต่ครั้งนี้มีบางอย่างที่แตกต่างออกไป เพราะทันทีที่แสงปริศนาพวกนี้พุ่งเข้าไปใส่ประตู ประตูบานที่เก่าคร่ำคร่าก็พลันกลายเป็นประตูบานใหม่เอี่ยมอ่อง แต่ที่ทำให้เธอตกตะลึงไปมากกว่านั้นคือเมื่อเธอเปิดประตูเข้าไปข้างใน ห้องที่ควรจะตกอยู่ในความมืดเพราะเป็นเวลาค่ำมืดแล้วกลับเต็มไปด้วยแสงอันเจิดจ้าที่แยงตาจนเธอต้องหยิตาลงอย่างกะทันหันและเมื่อเธอลืมตาขึ้นอีกครั้งเธอก็พบว่าความประหลาดใจไม่ได้หมดเพียงแค่นั้น

“โง่” ผู้หญิงที่สวมชุดครุยสีม่วงและนอนอยู่บนเตียงทักเธอ “เราไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

“โนว” เธอสัมผัสได้ว่าเสียงของตัวเองดูแปลก ๆ ไป เสียงของเธอฟังดูแหลมใสขึ้นกว่าหลาย ๆ ปีที่ผ่านมาภายในเวลาไม่กี่นาทีและเมื่อเธอหันไปมองยังกระจกที่อยู่ข้าง ๆ เตียง เธอก็พบว่าเสียงไม่ใช่เพียงแค่การเปลี่ยนแปลงเดียวที่เกิดขึ้นกับตัวของเธอ ทั้งผิวหนังบางส่วนที่เหี่ยวยุบ ทั้งผมบางเส้นที่กลายเป็นสีขาว ตอนนี้ง่ายของเธอกายได้ชุดครุยรูปกลับไปเป็นร่างกายของคนหนุ่มสาวอีกครั้งหนึ่ง เหมือนกับคนที่นอนอยู่บนเตียงที่กำลังจ้องมองเธอด้วยสายตาที่โหยหา หญิงสาวกวาดตามองไปรอบ ๆ ห้องที่สว่างจ้า ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้เป็นเวลากลางคืน แต่ภาพที่เธอจากนอกหน้าต่างในตอนนี้นี้กลับเต็มไปด้วยแสงอาทิตย์และไร้ซึ่งป่าไม้มาบดบัง “ทำไมเธอถึงได้มาอยู่ที่นี่ อย่าบอกนะว่า...มันถึงเวลาแล้ว”

ริมฝีปากของเธอสั่นระริกไปหมดขณะที่หย่อนตัวนอนลงบนเตียงข้าง ๆ กับคนที่เธอไม่ได้เจอกันมานาน

“สเตลลาอย่างนั้นหรือ... ไม่ยักรู้ว่าเธอเปลี่ยนชื่อแล้ว” *ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่มีความหมาย เธอคนนี้คือคนที่เฝ้าคอยมาทั้งชีวิตจริง ๆ ค่ะ*

“คนเรามันก็ต้องเปลี่ยนไปตามกาลเวลา”

“แต่ชื่อสเตลลามันก็ไม่ได้ต่างจากอิสเทลที่ฉันรู้จักมากนัก”

“ต่อให้ชื่อของฉันจะเปลี่ยน ไปอีกทีชื่อ ฉันก็ยังเป็นอิสเทลคนเดิม ความรู้สึกที่ฉันมีต่อเธอก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเลยแม้แต่น้อย” เธอเหลือบมองคอของคนทีนอนอยู่ข้าง ๆ “สร้อยคอเส้นนั้น เธอยังคงใส่ไว้อยู่”

“ถึงฉันอยากจะถอดยังงั้น ฉันก็ไม่สามารถที่จะถอดมันออกได้” คนทีนอนอยู่ข้าง ๆ เธอลูบอัญมณีสีม่วงทีระยิบระยับ “และต่อให้ฉันจะถอดมันได้ แต่ถ้าเธอไม่ปรารถนาที่จะให้ฉันถอด ฉันก็จะไม่มีวันถอดมันออกจากคอของฉันเด็ดขาด”

เธอรูสึกท่วมท้นจนไม่อาจกลืนน้ำสีใสทีเริ่มปริ่มขอบตาทั้งสองข้างได้ “เธอเจ็บปวดมากมัย?”

“เจ็บปวด...เธอหมายถึง...” แม้เวลาจะผ่านมานั้นนานจนไม่อาจจะระบุเป็นตัวเลขได้ แต่ภาพแห่งความทรงจำยังคงคิดตรึงอยู่ในหัวสมองของเธออย่างไม่มีวันลบเลือน

“ตอนที่เธอ...ถูกพวกนั้นโยนลงไปนบ่อน้ำ...หรือบ่ออะไรสักอย่าง”

นี่คือคำถามทีเธออยากจะถามมาทั้งชีวิต แต่ไม่มีโอกาสได้ถามเลยสักครั้งหนึ่ง คนทีถูกถามนิ่งเงียบไปชั่วครู่หนึ่ง ก่อนทีโบหน้าทีอาบใสไปด้วยแสงสว่างจะปรากฏรอยยิ้มมุมปาก “เจ็บสิ แต่มันเป็นเพียงแค่ชั่วขณะเดียวทีฉันรู้สึกเท่านั้น แต่ความเจ็บของฉันทันคงไม่เทียบเท่ากับสิ่งที่เธอต้องเผชิญ...ฉันขอโทษนะ ฉันทขอโทษทีฉัน ไม่ได้ทำตามสัญญาทีเคยให้ไว้”

“เธอรูู้ใช้มัยว่านั่น ไม่ใช่ความผิดของเธอเลย ไม่เลยสักนิด ทั้งหมดมันก็เป็นเพราะ...เพราะทีนั่นมันเต็มไปด้วยความชั่วร้าย”

“แต่นั้นรูู้ว่าเธอต้องทรมาณมากแค่ไหน ทรมาณทีต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวและฉันก็เป็นส่วนหนึ่งทีทำให้เธอต้องรูู้สึกอย่างนั้น...ความโดดเดี่ยวนะมันเจ็บปวดมากเลย” นานนับหลายปีทีเธอต้องจมอยู่กับความโดดเดี่ยวและเศร้าสร้อยทีไม่สามารถทำอะไรเพื่อช่วยคนที่เธอรักได้เลย คำพูดทีฟังจะผ่านหูเธอไปเมื่อครู่ถูกต้องทุกประการ

“ใช่ ความโดดเดี่ยวนะมันก็เจ็บปวด” เธอใช้นิ้วเกลี่ยน้ำสีใสทีขอบตาทั้งสองข้าง “แต่อย่างน้อย ๆ ตอนนี้ฉันก็รูู้แล้วว่าทีนั้นยอมทนมาตลอด มันไม่ได้สูญเปล่าเลย และทีสำคัญไปกว่านั้นระหว่างนั้นเรื่องของพวกเขาเราก็ได้ถูกส่งต่อให้คนอื่น” เธอนำหนังสือทีวางอยู่ข้าง ๆ เธอบนเตียงมาวางไว้บนตัก

“นอกจากชื่อทีเปลี่ยนไปแล้ว ดูเหมือนว่านิสัยชอบเกล้งเด็กของเธอจะไม่ได้หายไปด้วยนะ”

“เธออย่ามาใส่ร้ายฉันทนะ ฉันทนะรักเด็กจะตาย” คำติดตลกพูดนั้นทำให้เธอหัวเราะออกมาเบา ๆ “แต่เดี๋ยวก่อนสิ ฉันทแสดงว่าเธอก็รูู้เรื่องทุกอย่าง เธอเฝ้ามองฉันทอยู่ตลอดอย่างนั้นเธอ”

หญิงสาวทีอยู่ข้าง ๆ เธอไม่ตอบ แต่ยิ้มกริ่มกริ่ม

“แล้วเธอก็มาว่าฉัน ทั้ง ๆ ที่ตัวของเธอนั้นก็เจ้าเล่ห์เหมือนเดิมนั่นแหละ” ความเจ็บแค้นเข้ามาปกคลุมคนทั้งสองสักพักหนึ่ง ไม่รู้ว่าเพราะแสงที่ส่องมาจากหน้าต่างหรือเพราะคนที่อยู่ข้างกายที่ทำให้กล้ำเนื้อในอกข้างซ้ายของเธอสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นที่อธิบายได้ยาก

“แต่จะว่าไปแล้วเด็กสมัยนี้พวกเขาโหดเหมือนกันนะ” หญิงสาวที่สวมชุดราตรีสีม่วงเอ่ยขึ้น “เด็กผู้ชายคนที่เธอคุยด้วยกับเด็กผู้ชายที่มาหานะ เขาทั้งสองคนคงไม่ใช่แค่เพื่อนกันหรอก”

“ฉันซักจะขนลุกแล้วสิ ที่เธอรู้ทุกอย่างแม้ว่าเธอจะไม่ได้อยู่กับฉัน แต่ที่เธอพูดมาก็ถูก เด็กสองคนนั้นคงไม่ใช่แค่เพื่อนกันหรอก” เธอถอนหายใจออกมาเบา ๆ “ถ้าเป็นสมัยพวกเรา ฉันไม่อยากจะนึกภาพเลย”

ภาพในหัวของเธอเต็มไปด้วยภาพที่แสนจะป่าเถื่อน แวบหนึ่งเธอก็แอบอิจฉาเด็กพวกนั้นเหมือนกันที่สามารถทำอะไรได้อย่างเปิดเผย

“นี่โนวา” เธอเอ่ยเรียก จากนั้นจึงกุมมือของคนที่นั่งข้าง ๆ เอาไว้แน่น สองสายตาส่งมองกันอย่างลึกซึ้ง “เธอไม่ได้ผิดสัญญาหรอกนะ”

เธอขยับหน้าเข้าไปใกล้ ๆ มากขึ้น

“เธอสัญญาว่าจะพาค้นอยู่ในที่ที่เราสองคนได้อยู่ด้วยกัน ตอนนี้เธอก็อยู่กับฉันที่นี่แล้ว” โนวานิ่งเงียบไปสักพักหนึ่ง รอยยิ้มที่ประดับอยู่บนใบหน้าตอนแรกอันตรธานหายไป แต่ในชั่วขณะถัดมารอยยิ้มที่กว้างกว่าเดิมก็ปรากฏขึ้นมา ความคิดถึงโหยหาฉายผ่านดวงตาคำน้ำ ดึงดูดให้คนทั้งสองเข้าหากัน กอดกันอย่างนั้นเนิ่นนาน “ในที่สุดเราสองคนก็จะได้อยู่ด้วยกันโดยไม่ต้องกลัวอะไรอีก”

เรื่องเล่าของสตาลาจบลงที่ตรงนี้...ตรงที่ทั้งสองคนจะไม่มีวันปล่อยมือจากกันอีกตลอดกาล